

BK
17 21
1-2

Γεροντίδης - Γιάννης - Βασιλείου

a

5k
7213

Δρ. Δ. ε. ε. 132440

ΕΚΛΟΓΗ

ΤΕΡΠΙΝΗ ΚΑΙ ΗΘΙΚΗ

ΕΚ ΤΩΝ ΑΣΤΕΙΩΝ ΙΕΡΟΚΛΕΟΥΣ

ΚΑΙ ΜΥΘΩΝ ΑΙΣΩΠΟΥ

ΕΣΤΙΧΟΥΡΓΗΜΕΝΩΝ ΥΠΟ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΑΜΠΟΥΚΗ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΑ
 ΛΑΥΡΙΩΤΟΥ
 ΑΥΞΩΝ ΑΡΙΘ. _____

ΑΘΗΝΗΣΙ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ ΦΙΛΟΚΑΛΙΑΣ

26 - ΟΔΟΣ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ - 26

1878

ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΑ

ΤΩΙ ΣΕΒΑΣΤΩΙ ΜΟΙ
ΘΕΙΩΙ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΩΙ

ΧΑΡΑΛΑΜΠΕΙ ΠΑΜΠΟΥΚΗ,

ΑΝΤΙ ΠΟΛΛΩΝ ΟΦΕΙΛΟΜΕΝΩΝ ΑΥΤΩΙ ΧΑΡΙΤΩΝ

ΤΟ ΕΛΑΧΙΣΤΟΝ ΤΟ ΔΕ

ΕΥΓΝΩΜΟΝΩΣ

ΕΥΛΟΓΙΑ
ΤΟΙΣ ΕΝΤΕΥΞΘΕΝΟΙΣ

Ἀντὶ προλόγου προτάσσομεν τὴν ἀγγελίαν ἡμῶν.

Ἠθικὰ καὶ τερπνὰ ἅμα βιβλία εἰσὶν ὁμολογου-
μένως τὰ κάλλιστα μέσα πρὸς ἠθικοποίησιν καὶ
διανοητικὴν ἀνάπτυξιν τῆς κοινωνίας.

Καὶ ἐν ταῖς γλώσσαις πάντων τῶν πεπολιτισμέ-
νων ἔθνῶν εὕρισκει τις βιβλία περιέχοντα ἠθικὰ
καὶ τερπνὰ ἱστορίδια καὶ διηγήματα πολλὰ καὶ
διάφορα, ἀλλ' ἐν πάσαις εὕρισκει μετεγλωττισμέ-
νους τοὺς Αἰσωπεῖους Μύθους καὶ μάλιστα ἐστι-
χουργημένους, ἵνα οὕτως εὐαρεστότερον καὶ εὐκο-
λώτερον παρὰ τῶν ἀνχινωσκόντων ἀποστηθίζων-
ται καὶ ἐν τῇ μνήμῃ διατηρῶνται αἱ ἀστεῖαι μὲν,
ἀλλ' ἠθικαὶ ἅμα καὶ διδακτικαὶ αὐτῶν ἀλληγορίαι
ἀπὸ τῶν φυτῶν καὶ ἀλόγων ζώων εἰς τὸν ἄνθρω-
πον. Ἡ δὲ ἡμετέρα καθαρεύουσα ὁμιλουμένη, καὶ
κεκτημένη ἀτίμητον κληρονομίαν τῶν ἀμίμητα τῶν
ἀξιοθαυμάστων προγόνων ἡμῶν ἔργα, ὅσπερ ὅμως,
ὡς μὴ ὄφειλε, λαμβάνουσα τὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων
μετ' ἀκορέστου φιλοπονίας καὶ προθυμίας ἐξαγό-
μενα πρακτικὰ ὠφελήματα αὐτῶν τῶν ἔργων, στε-
ρεῖται καὶ τούτου.

ς'

Διὸ ἐπιθυμῶν νὰ πληρώσω, ὅσον τὸ ἐπ' ἐμοί, τὴν ἔλλειψιν ταύτην ἐστιχοῦργησα εἰς γλῶσσαν ὅλως καθαρεύουσαν ὀλίγα τινὰ ἐκ τῶν Ἀστειῶν Ἱεροκλέους (τῶν Σχολαστικῶν), καὶ τοὺς ἠθικωτέρους καὶ διδακτικωτέρους τῶν Μύθων Αἰσώπου, μετ' ἐπιμυθίων περιληπτικῶν, διστίχων ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ.

Οἱ στίχοι τῶν ποιημάτων τούτων περιέχοντες τινῶν μὲν ἕξ συλλαβᾶς, τινῶν δὲ ἑπτὰ καὶ ὀκτώ, ἄλλων δὲ δέκα, ἄλλων δώδεκα καὶ τινῶν δεκαπέντε, ἀποτελέσουσι βιβλίον συγκείμενον ἐξ 7—8 περίπου τυπογραφικῶν φύλλων, ὅπερ χρησιμεύσει εἰς τερπνὴν καὶ διδακτικὴν ἀνάγνωσιν καὶ εὐκόλον ἀποστήθισιν οὐ μόνον τῶν εἰς τὰ σχολεῖα φοιτῶντων παιδίων καὶ κορασίων, ἀλλὰ καὶ πάσης ἡλικίας ἀμφοτέρων τῶν φύλων.

Ἡ τιμὴ τούτου ἔσται δραχμὴ νέα 1 $\frac{1}{2}$.

Αἱ δὲ πρῶται μετὰ τὴν δαπάνην εἰσπραχθησόμεναι 500 δραχμαὶ ἐκ τῆς πωλήσεως αὐτοῦ προσενεχθήσονται εἰς τὸ τῆς Ἐθνικῆς ἀμύνης ταμεῖον ἐλάχιστος φόρος μοι τῇ Πατρίδι.

Διὸ πεποιθῶς εἰς τὸ φιλόμουσον καὶ φιλόπατρι τῶν Ἑλλήνων καὶ Ἑλληνίδων, ἐξαιτοῦμαι λίαν εὐελπὶς τὴν συνδρομὴν αὐτῶν, καὶ ἐπὶ τούτῳ ἐκ τῶν προτέρων πολλὴν ὁμολογῶ αὐτοῖς τὴν χάριν.

Ἐὰν ληφθῶσιν ἐγκαίρως αἱ πολλαχοῦ σταλεῖσαι ἀγγελίαι τὰ ὀνόματα τῶν συνδρομητῶν τυπωθήσονται ἐν τῷ τέλει τοῦ βιβλίου.

Ἐν Γαλαζίῳ, τῆ 8 Ὀκτωβρίου 1877.

Γ. ΠΑΜΠΟΥΚΗΣ

Αἱ ἐκ τοῦ πολέμου δυσχερεῖς περιστάσεις καὶ ἡ ἀνώμαλος τῶν πραγμάτων κατάστασις δὲν ἐπέτρεψε τὴν ἔγκαιρον ἐκτύπωσιν τοῦ πονηματίου τούτου. Προλαβόντα δὲ καὶ τὰ ἐν Θεσσαλία καὶ Ἡπείρῳ καὶ παρσχόντα ἐλπίδα πολέμου σύμπαντος τοῦ ἑλληνισμοῦ ἐπήνεγκον τὴν μέχρι τοῦδε βράδυνσιν αὐτῆς.

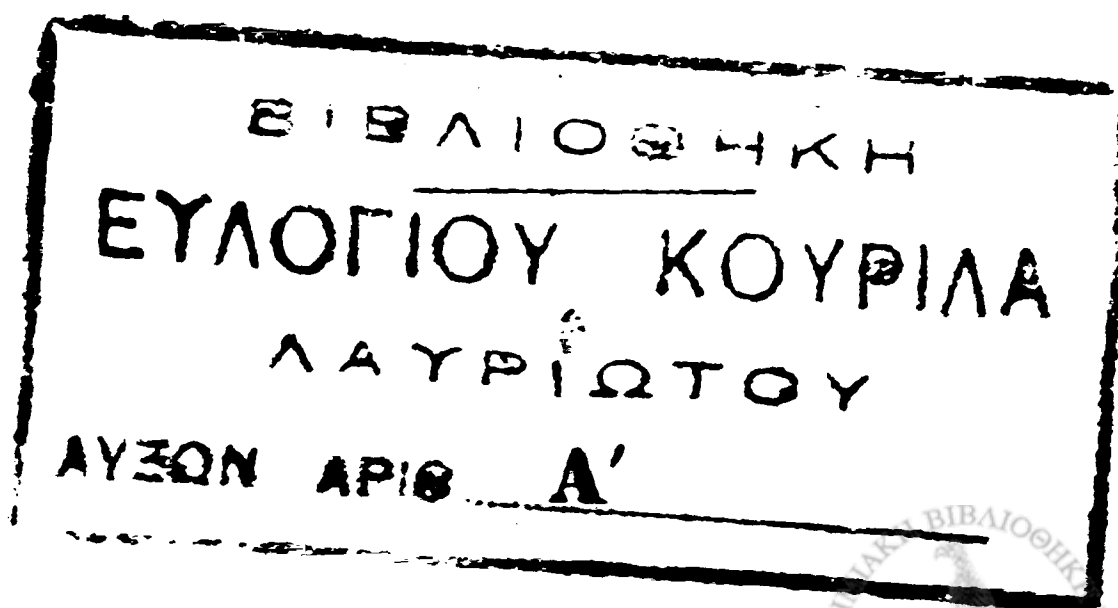
Ἀκόλουθος δ' ὢν τοῖς ὑπ' ἐμοῦ ὑπεσχημένοις καὶ νομίζων ὅτι ἡ Πατρίς ἔχει πλείστας ἔτι ἀνάγκας, ἐπιθυμῶν δὲ νὰ συνεισφέρω καὶ γὰρ τὸν ὀβολόν μου, θ' ἀποστείλω τὰς 500 δραχ., περὶ ὧν ἐν τῇ ἀγγελίᾳ γίνεται λόγος, νὰ χρησιμεύσωσιν ὅπου δεῖ.

Γ. ΠΑΜΠΟΥΚΗΣ

ΕΚ ΤΩΝ

ΑΣΤΕΙΩΝ ΙΕΡΟΚΛΕΟΥΣ

Ὁ Ἱεροκλῆς ἦτο ἐκλεκτικὸς φιλόσοφος διδάσκων ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ἤκμαζε δὲ περὶ τὸ 450 μ. Χ. Ἐκτὸς τῶν ἀστείων αὐτοῦ σώζονται τεμάχια φιλοσοφικῶν συγγραμμάτων καὶ ἐπιγράμματα εἰς τὰ χρυσᾶ ἔπη τοῦ Πυθαγόρου.

Σχολιαστικός τις πωλῶν οἰκίαν,
Ἐξ αὐτῆς πέτραν ἔλαβε μίαν,
Καὶ περιφέρων αὐτήν, ὡς δεῖγμα,
Εἶπε ὠραῖον, ἔλεγε, κτῆμα.

Β'

*Αν τῷ ἀρμόζῃ θέλων νὰ μάθῃ
Τὸ νὰ κοιμᾶται Σχολαστικός,
Τοὺς ὀφθαλμοὺς του κλείσας ἐστάθῃ
Πρὸ τοῦ καθρέπτου προσεκτικός!

Γ'

Σχολαστικός, ὅτ' ἰατρὸν ἀπήντησεν, ἐκρύβῃ.
'Αφοῦ δέ τις τὸ αἴτιον ἠρώτησ', ἀπεκρίθη·
«Πολὺν καιρὸν, ὦ φίλε μου, ἔχω νὰ ἀσθενήσω
Κ' ἐντρέπομαι τὸν ἰατρὸν τώρα νὰ ἀπαντήσω.»

Δ'

Ἐκ διδύμων ἀδελφῶν
Εἷς ἀπέθαν' ἐξ αὐτῶν.
Ἵστερον Σχολαστικός
Καθ' ὁδὸν ἐκστατικός

Ὡς ἰδὼν τὸν ζωντανόν,
Εἶπεν· « ἔπαθες δεινόν,
Καὶ λυπεῖσαι, τὸ νοῶ.
Ἄλλ' εἰπέ μοι, ἀγνοῶ,
Σὺ ἀπέθανες ἐκ νόσου,
Ἦ ὁ φίλος ἀδελφός σου ; ; »

Ε'

Σχολαστικός τις τὸ ἄλογόν του
Θέλων νὰ τρώγῃ ὀλίγην τροφήν,
Τῷ ἐλαττόνει τὸ ἄχυρόν του,
Καὶ δὲν τῷ βάλλει πλέον κριθήν.
Ὁ τάλας ἵππος ἀπὸ νηστείαν
Ἐξασθενήσας πίπτει νεκρός.
« Οἶμοι ! μεγάλην πάσχω ζημίαν,
Ἐλεγε κλαίων τότε ὁ μωρός·
Ἀφοῦ ὀιδάχθη μετ' ἐμπειρίας,
Νὰ ζῆ μ' ὀλίγην μόνον τροφήν,
Τότε ἀποθνήσκει ἄνευ αἰτίας !
Μ' ἀφῆκε θλίψιν παντοτεινήν ! »

ΣΤ΄

Σχολαστικός τις ἐντὸς ἀγγείου
Ἐσφράγισ' εἶδος καλοῦ κρασίου·
Ἄλλ' ὑποκάτω δοῦλος τὰγγεῖον
Τρυπήσας, ἔκλεπτε τὸ κρασίον·
Διὸ θαυμάζων ἔλεγ' ἐκεῖνος·
«Σφραγιῖδες σῶαι, λείπει ὁ οἶνος!»
Τότ' ἄλλος εἶπε· Φίλε, θαυμάζεις·
Δίκαιον ἔχεις· πλὴν δὲν κυττάζεις,
Κάτωθεν μήπως κλέπτειτ' ὁ οἶνος;
«Μωρέ! δὲν βλέπεις; εἶπεν ἐκεῖνος,
Τὸ ἄνω μέρος λείπει κρασίον,
Κάτω δὲ πλήρες εἶνε τὰγγεῖον.»

Ζ΄

Σχολαστικοῦ τὰ βιβλία
Πολὺ συχνὰ ποντικός
Κατέτρωγ' ἐν ἡσυχίᾳ,
Ὡς φίλος οἰκιακός.

Οὗτος λοιπὸν τὸν κακοῦργον
Θέλων νὰ λάβῃ αὐτόν,
Τρόπον ἐφεῦρε πανοῦργον
Παραπολὺ θαυμαστόν.
Κρέας θαγκάσας πηγαίνει
Εἰς τὴν τρύπαν του ἐμπρός,
Κ' ἐκεῖ νὰ ἔλθῃ προσμένει,
Νὰ τὸν λάβῃ πονηρῶς.

Η'

Ἐπάνω εἰς δένδρον Σχολαστικός
Πτηνὰ καθὼς εἶδε, προσεκτικός
Ἦλθ' ὑποκάτω τοῦ δένδρου κρυφίως,
Τὸν κόλπον δ' ἀπλώσας ἐπιτηδείως,
Ἐκίνει τὸ δένδρον πολὺ συχνά,
Ἴνα πεσόντα συλλάβῃ τινά.

Θ'

Φίλος πρὸς Σχολαστικόν,
Ν' ἀγοράσῃ δι' αὐτόν,

Ἄν τῷ εἶνε εὐκολία,
Ἐγραψε, τινά βιβλία,
Ὁ Σχολαστικός λαβὼν
Τὴν γραφήν, πλὴν ἀμελῶν,
Δὲν ἐφρόντισε νὰ πράξῃ
Ὅ,τ' ὁ φίλος εἶχε γράψῃ.
Ἄφοῦ δὲ μετὰ καιρὸν
Συνηντήθη μὲ αὐτόν,
«Φίλε, εἶπε, μὰ τὸν Δία
Μ' ἔγραψας διὰ βιβλία,
Πλὴν δὲν ἔλαβον ἐγώ,
Φιλικῶς ὁμολογῶ,
Ταύτην τὴν ἐπιστολήν σου
Περὶ τούτων κ' ἐντολήν σου.»

Γ'

Σχολαστικός καὶ Φαλακρός
Καὶ Κουρεύς τις πονηρός
Ἐκαμνον ὁδοιπορίαν
Μὲ τοιαύτην συμφωνίαν.

Ἐν καιρῷ νυκτὸς καθείς
Ὠρας τέσσαρας σταθείς,
Νὰ φυλάττη μ' ἀγρυπνίαν,
Καὶ μὲ ἄκραν εὐταξίαν.

Ὅθεν ρίπτουσι λαχνοὺς,
Καὶ τὸν πρῶτον ἀπ' αὐτοῦς
Ὁ κακὸς Κουρεὺς λαγχάνει,
Τὸν δὲ δεύτερον λαμβάνει

Ὁ καλὸς Σχολαστικός,
Τρίτον δὲ ὁ Φαλακρός.
Ὁ Κουρεὺς λοιπὸν ἀρχίζει·
Πλὴν κοιμώμενον ξυρίζει.

Τὸν πτωχὸν Σχολαστικόν,
Κ' ἔπειτ' ἐξυπνᾷ αὐτόν·
Εἰς τὴν ὥραν ὠρισμένην·
Ὁ δ' εὐρὼν ἐξυρισμένην

Καὶ γυμνήν τὴν κεφαλὴν,
Ὠραν ἔμενε πολλὴν

Ἄπορῶν, ἂν τὴν ἰδίαν
Ἐξυεν, ἢ τὴν ὁμοίαν

Κεφαλὴν τοῦ Φαλακροῦ,
Καὶ κατὰ τοῦ πονηροῦ
Καὶ ἀστείου ψιθυρίζων,
Ἐλεγεν αὐτὰ ὑβρίζων·

« Μέγα κάθαρμα κ' αἰσχρὸς
Ὁ Κουρεύς, πολὺ μωρὸς!
Ἐλησμόνησεν ὁποῖαν
Εἶχομεν τὴν συμφωνίαν!

Ἄντ' ἐμοῦ τὸν Φαλακρόν
Ἐξυπνᾶ· τί ὀχληρόν! »

ΑΙΣΩΠΕΙΟΙ ΜΥΘΟΙ

Ὁ Αἴσωπος πιθανῶς Φρύξ ἢ κατ' ἄλλους Σάμιος, ὑποτιθέμενος σύγχρονος τοῦ Σόλωνος, ἦν δύσμορφος καί, ὡς λέγεται, δούλος τῶν Σαμίων Ξάνθου καὶ Ἰάδομονος εἶτα. Ἀπελεύθερος δὲ γενόμενος περιῆλθε πολλὰς πόλεις καὶ ἐπὶ τέλους ἐφρονεύθη ἐν Δελφοῖς. Φαίνεται, ὅτι δὲν ἔγραψε μύθους, ἀλλ' ἀπήγγελλεν ἴσως ἐμμέτρως, ἐξ οὗ ἦσαν ἐν κοινῇ χρήσει καθ' ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα. Οἱ δὲ μεταγενέστεροι ἔγραψαν ἐν πεζῷ λόγῳ τοὺς Αἴσωπείους λόγους καλουμένους, ἐξ ὧν εἶνε καὶ οἱ νῦν σωζόμενοι.

Ὁ Πλάτων ἐν τῇ Πολιτείᾳ αὐτοῦ ἐπαινεῖ τοὺς Αἴσωπείους μύθους καὶ ἀποδέχεται ὡς ἄριστον μέσον πρὸς παιδαγωγίαν τῆς νεολαίας.

Δημήτριος δ' ὁ Φαληρεὺς (317 π. Χ.) καὶ ὁ Βαβρίας (136 π. Χ.) εἶχον στιχορρηγῆσαι τούτους.

ΚΑΛΑ ΚΑΙ ΚΑΚΑ

Εἰς τὸν κόσμον κατοικοῦντα
Τὰ Καλὰ καὶ τὰ Κακά,
Διετέλουν ἐνεργοῦντα
Κατ' ἀλλήλων ἐχθρικά.

Ἐπὶ τέλους νικηθέντα
Τὰ Καλά, ὡς ἀσθενῆ,
Ἐφυγον ἐκδιωχθέντα
Ἐκ τοῦ κόσμου ἀφανῆ.

Διὰ τοῦτο ἀναβάντα
Ἐκ γῆς εἰς οὐρανόν,
Διηγοῦνται τὰ συμβάντα,
Κ' ἐρωτῶσι τὸν Θεόν·

Κατὰ τίνα ἄλλον τρόπον
Πάλιν δύνανται αὐτά,
Νὰ συζῶσι μετ' ἀνθρώπων
Νὰ μὴ ᾧσι περιττά ;

Ὁ δὲ εἶπεν· ὅταν θέλῃ
Εἰς τὸ μέλλον ἔν καθ' ἔν
Εἰς τὸν κόσμον θὰ τὰ στέλλῃ,
Ἐπ' ἀνθρώπων ζητηθέν.

Τὰ Κακὰ ἀθρόα ἔρχονται κ' εὐκόλως.
Τὰ Καλὰ σπανίως κ' ἐν πρὸς ἐν δυσκόλως.

ΣΚΥΛΑ ΚΑΙ ΑΛΟΓΟΝ

Σκύλα εἰς φάτνην Ἀλόγου ἐλθοῦσα,
Τὴν εὐτυχίαν ἐκείνου φθονοῦσα
Ἐπὶ τοῦ χόρτου αὐτοῦ ἰσταμένη,
Ἐὐχαριστεῖτο ἐκεῖ ἵνα μένη·
Καὶ οὐτ' ἐκείνη νὰ φάγη ἠμπόρει,
Οὐδ' εἰς τὸν ἵππον τροφήν παρεχώρει.

ἽΟ φθονερός ἀνωφελεῖ νὰ κάμνη προθυμεῖται·
Ἄλλοι ἀρκεῖ νὰ βλάπτωνται, αὐτὸς εὐχαριστεῖται.

ΟΙ ΔΥΟ ΣΑΚΚΟΙ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

“Ολ’ οί ἄνθρωπ’ εἰς τὸν κόσμον
Δύο σάκκους εἰς τὸν ὤμον,
Ἐκ κακῶν πεπληρωμένους,
Φέρουσι, πλὴν ἐρριμένους,
Τὸν μὲν ἔνα ἔμπροσθέν των,
Τὸν δὲ ἄλλον ὀπισθέν των.
Κ’ εἰς τὸν ἔμπροσθεν κρατοῦσιν,
Ἀκριβῶς παρατηροῦσιν
Ἅπαντα τὰ κακὰ τὰ ξένα,
Ἐν πρὸς ἓν ἐξετασμένα.
Εἰς τὸν ὀπισθεν κρατοῦσι,
Καὶ διόλου ἀμελοῦσι,
Τὰ κακὰ τὰ ἰδικά των,
Ἴν’ ἀπὸ τὰ βλέμματά των
Οὔτω μένωσι κρυμμένα,
Ἀνεξέταστα ῥιμμένα.

Τὰ σφάλματά μας οὐδὲ σκοποῦμεν·
Τὰ ξένα ὅμως λεπτολογοῦμεν.

ΟΝΟΣ ΚΑΙ ΛΕΟΝΤΗ

Λέοντος δέρμα φορέσας ὄνος,
Περιεφέρεθ' ὡς λέων μόνος.
Ἵφ' ὄλων λέων ἐθεωρεῖτο,
Φυγὴ δ' ἀνθρώπων καὶ ζώων ἦτο,
Ὡς δὲ ἀνέμου σφοδρόν τι πνεῦμα
Ἐκ τοῦ ὄνου ἔπληρε τὸ δέρμα,
Καὶ γυμνὸς πλέον ἔμειν' ὁ ὄνος,
Τρέξαντες πάντες τότε συγχρόνως,
Ἐλαβον ζύλα μετ' ἀφοβίας,
Καὶ τὸν ἐκτύπουν μετ' ἀσπλαγχνίας.

Μικρὸς ἢ πένης ἐὰν μιμῆται
Τὰ τῶν πλουσίων· ἢ τῶν μεγάλων,
Περιγελάται, καταφρονεῖται,
Καὶ κινδυνεύει ὑπὸ τῶν ἄλλων.

ΓΕΩΡΓΟΣ ΚΑΙ ΟΦΙΣ

Γεωργὸς καιρὸν χειμῶνος
Εὐρῶν ὄφιν παγωμένον
Ἵπὸ ψύχους καὶ χιόνος,
Ὡς νεκρὸν ἐξηπλωμένον,

Λυπηθεὶς αὐτὸν λαμβάνει,
Κ' εἰς τὸν κόλπον του ἐμβάλλει,
Προσπαθῶν νὰ τὸν θερμάνῃ,
Τοῦ κινδύνου νὰ ἐκβάλῃ.

Τὸ ἀχάριστον δὲ ζῶον,
Τὰς δυνάμεις λαβὸν πάλιν
Ἐνταμείβει τὸν ἀθῶον
Μὲ πληγὴν πικρὰν μεγάλην.

Ὅστιν ἂν δείξης φιλάνθρωπίαν,
Δὲν μεταβάλλεις τὴν πονηρίαν.

ΓΟΥΡΟΥΝΑ ΚΑΙ ΣΚΥΛΑ

Σκύλα καὶ Γουροῦνα περὶ εὐτοκίας
Ἐριδᾶς ποτ' εἶχον καὶ λογομαχίας.
Κ' ἔλεγεν ἡ Σκύλα ταῦτα καυχωμένη:
«Ἐκ τῶν τετραπόδων εἶμαι ἐγνωσμένη,
Ὅτι μόνη ἔχω ταύτην τὴν ἀξίαν,
Νὰ γεννῶ τὰ τέκνα μ' ἄκραν εὐκολίαν.»

Τότε ἡ Γουροῦνα ἀπεκρίθη ταῦτα :
« ὦ μωρά, καυχᾶσαι λέγουσα τοιαῦτα·
Λησμονεῖς πῶς τίκτεῖς μὲν μετ' εὐκολίας,
Πλὴν τυφλὰ τὰ κάμνεις ἔνεκα τῆς βίας.»

Τὸ πρᾶγμα κρίνεται καλόν, τὸ τέλειον ἂν ἔχη·
Εὐκόλως δὲ ἂν ἔγεινεν, οὐδεὶς ποτε προσέχει.

ΛΕΩΝ ΚΑΙ ΒΑΤΡΑΧΟΣ

Λέων ἤκουσε βοῶντα
Βάτραχον ἐν λίμνῃ ὄντα·
Καὶ νομίσας τι θηρίον
Μέγα εἶν' ἐκεῖ πλησίον,
Ἐπεστράφη ἀπορῶν,
Πρὸς τὴν λίμνην θεωρῶν.

Διὸ ἔσθη καὶ προσμένει·
Ἄλλ' ὡς εἶδεν, ὅτ' ἐκβαίνει
Τὸ ζώφριον κοάζον,
Ὡς θηρίον τι φωνάζον,
Προσελθὼν καταπατεῖ,
Καὶ νεκρὸν τὸ παραιτεῖ.

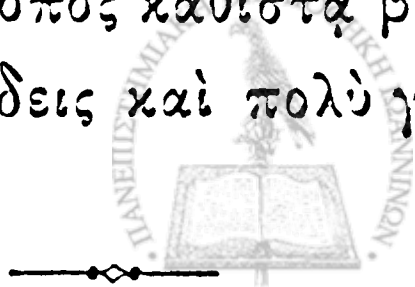
Μηδέν ποτε ἐξ ἀκοῆς
Μή σε ταραξῆ, πρὶν εἰδῆς.

ΕΡΙΦΙΟΝ ΚΑΙ ΛΥΚΟΣ

Ἐρίφιον ἰστάμενον εἰς ὑψηλὸν που τόπον,
Ἐξύβριζε κ' ἐνέπαιζε μὲ πάντα κακὸν τρόπον,
Ἐκεῖθεν διαβαίνοντα, λύκον τινὰ τυχαίως,
Ὅστις ἀκούων ὄλ' αὐτά, ὑπέφερ' ἀναγκαίως.
Ἄλλ' εἶπε τάδε πρὸς αὐτὸ μὲ ἄκραν ἡσυχίαν:
« Βλέπω, δειλὸν Ἐρίφιον, ὄλην σου τὴν κακίαν·
Τώρα γενναῖον εἶσαι σύ, ὠραῖός σου ὁ τρόπος!
Δὲν μὲ ὑβρίζεις ὅμως σύ, ἀλλὰ αὐτὸς ὁ τρόπος. »

Τοὺς δειλοὺς ὁ τρόπος καθιστᾷ βιαίους,
Ἵβριστάς, αὐθάδεις καὶ πολὺ γενναίους.

ΠΑΡΔΑΛΙΣ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ

Πάρδαλις λαλοῦσα,
Μεγαλοφρονοῦσα
Ἔλεγ'· εἰς τὸ σῶμα
Εἶν' ὠραιότερα
Οὔσα εἰς τὸ χρῶμα
Ἢ ποικιλωτέρα
Ἄπο τᾶλλα ζῶα.
Ταῦτα διεβόα.

Ἢ Ἀλώπηξ ὁμως
Πρὸς αὐτὴν συντόμως
« Εἶς ὠραιότερα,
Εἶπ', ἐμοῦ τὸ δέρμα,
Λίαν πτωχοτέρα
Ἦμως εἰς τὸ πνεῦμα·
Ὡστ' οὐδὲν τὸ κάλλος
Σ' ὠφελεῖ μέγਾਲως. »

Μάταιον καλὸν τὸ κάλλος,
Ἄξιον δὲ νοῦς μέγας.

ΚΟΡΑΞ ΝΟΣΩΝ

Κόραξ τις πάσχων νόσον βαρεῖαν,
Πρὸς τὴν μητέρα μ' ἀπελπισίαν
« ὦ μητερ, εἶπε, μάτην πονεῖς·
Πρὸς τί στενάξεις, καὶ τί θρηνεῖς!
Εἰς θεοὺς εὐχου νά μου φεισθῶσι,
Καὶ νῦν σωτῆρες νά μοι φανῶσι. »
Ἦ ὁ' εἶπε: « Τέκνον, τίς τῶν θεῶν
Θά ἐπακούσῃ ἐμῶν εὐχῶν!
Ποῖος ἐκ τούτων θά εὐδοκήσῃ,
Σὲ τὸν κακοῦργον νά ἐλεήσῃ;
Τὸ κρέας τίνος ποτὲ θεοῦ
Σὺ δὲν ἐπῆρες ἐκ τοῦ βωμοῦ ; »

Ὁ κακὸς καὶ ν' ἀποθνήσκει,
Βοηθὸν του δὲν εὐρίσκει.

ΑΛΩΠΗΞ ΚΑΙ ΣΤΑΦΥΛΙΑ

Αλώπηξ τις σταφύλια κρεμάμενά ἰδοῦσα,
Γαντοίους τρόπους ἔκαμε, νὰ φάγη προσ-
παθοῦσα.

Ἀλλ' ἂν καὶ ἐκοπίασε πολὺ, δὲν ἠδυνήθη,
Ἐὰ τὰ ἐγγίση καὶ γευθῆ. Ἀφοῦ δὲ ἀπηλπίσθη
Ἀκόμη εἶνε ἄωρα, εἶπεν, ἀναχωροῦσα,
Γὰν λύπην καὶ πικρίαν τῆς οὔτω παρηγοροῦσα

Εἴ τι ποθοῦντες δὲν κατορθοῦμεν,
Λόγους, προφάσεις ἐπινοοῦμεν.

ΓΥΝΗ ΚΑΙ ΟΡΝΙΣ

Γυνή τις χήρα ὄρνιθα εἶχε,
Ἐ καθ' ἡμέραν ὦν παρεῖχε.
Ἄλλ' ἡ κυρία πλεονεκτοῦσα,
Καὶ εὖλογόν τι ὑπολαβοῦσα,
Ὅτι ἡ ὄρνις δις καθ' ἡμέραν
Θέλει γεννήσει, ἂν πλειότεραν
Τροφήν τῇ δώσει· Τοῦτο καὶ κάμνει.
Ἄλλ' ἐσφαλμένη ταχὺ ἐφάνη.
Διότ' ἐπάχυν' ὑπὲρ τὸ δέον,
Καὶ δὲν ἐγέννα οὐδ' ἅπαξ πλέον.

Ὅφελος ἔχων καλὸν εὐλόγως
Χάνεις, ἂν πλέον ζητῆς ἀλόγως.

ΑΛΩΠΗΞ ΠΡΟΣ ΜΟΡΜΟΥΚΕΙΟΝ

Ἄλῳπηξ εἰς οἰκίαν ὑποκριτοῦ ἐλθοῦσα,
Καὶ ὄλ' αὐτοῦ τὰ σκεύη καλῶς παρατηροῦσα,
Εὔρε καὶ προσωπίδα μὲ τέχνην κ' εὐφυίαν
Ἐσκευασμένην οὕτως, ὡς κεφαλὴν ὁμοίαν·
Διὸ αὐτὴν λαβοῦσα εἰς χεῖρας, ἐξετάζει,
Παρατηρεῖ τριγύρω, κ' ἐκστατικὴ φωνάζει:

Τί κεφαλὴ ὠραία!
Πλὴν κούφη καὶ ματαία!

Πολλῶν ἢ ὄψις λόγου ἀξία,
Τὰ ἔσω ὅμως ὅλως ἀχρεῖα.

ΟΡΝΙΣ ΚΑΙ ΧΕΛΙΔΩΝ

Ὅφρως ὠὰ εὐροῦσα
Ὅρνις τις, εὐθύς ἐλθοῦσα,
Τὰ ἐθέρμαινε μ' ἀξίαν,
Προσοχὴν καὶ προθυμίαν,
Τὰ ἐκλώσσησε καλῶς,
Κ' ἔτρεφεν ἐπιμελῶς.
Χελιδὼν αὐτὴν ἰδοῦσα,
Εἶπε ταῦτα ἐκφωνοῦσα :
« ὦ μωρά! τί ταῦτα τρέφεις,
Τί ὡς τέκνα ἀνατρέφεις;
Εἶνε ὄφρως σπορά,
Αἰωνίως πονηρά.
Ἄμα ταῦτα αὐξηθῶσι,
Πρώτην σὲ θὰ ἀδικῶσι.»

Ἢ ἐκ γένους πονηρία
Ἄμετάβλητος κακία.

ΖΕΥΣ ΚΑΙ ΧΕΛΩΝΗ

Γάμους τελῶν ἐκάλεσεν ὁ Ζεὺς ποτε τὰ ζῶα·
Καὶ ἤλθον πάντα πρόθυμα, πλὴν μόνη ἡ ἀθῶα
Χελώνη προετίμησε τὸ ἴδιον νὰ φάγη,
Καὶ εἰς τὸ γεῦμα τοῦ πατρὸς Διὸς νὰ μὴ
ὑπάγη.

Διὸ ἀντήσας που αὐτὴν ὁ Ζεὺς τῆ ὑστεραία,
«Πῶς, εἶπε, σὺ δὲν ἤλθες χθές; Εἶσαι πολὺ
μεμπτέα.»

Ἦ δ' ἀπεκρίθη: «Πάτερ Ζεῦ, μὴ μέμφου με
ἀδίκως,

Ἄριστος οἶκος πάντοτε εἶνε ὁ φίλος οἶκος.»
Καὶ τότε ὀργισθεὶς ὁ Ζεὺς εἶπε: «Πρὸς τι-
μωρίαν

Βάσταζε εἰς τὴν ῥάχιν σου τὴν φίλην σου
οἰκίαν.»

Εἰς τὴν πτωχὴν οἰκίαν μας ὅσω λιτῶς ἂν ζῶμεν,
Πάσης πλουσίας πάντοτε ἐκείνην προτιμῶμεν.

ΓΕΡΑΝΟΙ ΚΑΙ ΧΗΝΕΣ

Γέρανοι καὶ Χῆνες ἀναμεμιγμένοι,
Εἰς λιβάδιόν τι ἦσαν συνηγμένοι,
Κ' ἔζων μεταξύ των μ' ἄκραν ἴσυχίαν,
Χαίροντες, ὅτ' εἶχον πάντα μ' ἀφθονίαν.

"Ὅτε δ' αἰφνιδίως κυνηγοὶ ἐλθόντες,
"Ὁρμησαν μὲ ὄπλα κατ' αὐτῶν δραμόντες,
Οἱ συνευτυχοῦντες μέσον σωτηρίας
"Ἐκαστοὶ ἐζήτουν ἐκ τῆς ἀπωλείας.

'Ὡς οἱ Γέραν' ἦσαν ἐλαφροί, εὐθέως
'Αναπτάντες ὅλοι ἔφυγον ταχέως·
Οἱ δὲ Χῆνες βάρους ἔνεκα σταθέντες,
"Ἐπασχον παντοῖα, ἅμα συλληφθέντες.

Πτωχοὶ πολλάκις μετὰ πλουσίων
Εἰς ἔγκλημά τι συνειλημμένοι,
Οἱ πτωχοὶ μόνοι ἐκ τῶν αἰτίων
Κακοπαθοῦσι δεδιωγμένοι.

ΤΑΥΡΟΣ ΚΑΙ ΤΡΑΓΟΣ

Λέων ἰδὼν, ἐδίωκε Ταῦρον·
Οὗτος δὲ φεύγων ἤλθεν εἰς ἄντρον,
Κ' ἐντὸς ἐκρύφθη νὰ φυλαχθῆ,
Κ' ἐκ τοῦ κινδύνου ν' ἀπαλλαχθῆ.
'Αλλ' ἐκεῖ Τράγος τις ὦν τυχαίως,
Νὰ κερατίζη ἄρχισ' εὐθέως
Τὸν Ταῦρον, ὅστις μ' ὑπομονὴν
'Εφερε ταύτην τὴν προσβολήν.
'Αλλ' εἶπε: «Φίλε, μέ κερατίζεις;
'Ανανδρον τόσον νῦν μέ νομίζεις;

Μάθε, ἀχρεῖε καὶ μοχθηρέ,
Ποταπὲ Τράγε καὶ βδελυρέ,
Λέοντα τώρα ἐγὼ φοβοῦμαι,
Καὶ ὑποφέρω καὶ ταπεινοῦμαι.»

Αἱ συμφοραὶ τοὺς ἰσχυροὺς κ' ἐνδόξους ταπεινοῦσιν
Οἱ ποταποὶ κ' οἱ ἄνδρῳι αὐτοὺς καταφρονοῦσιν.

ΜΥΕΣ ΚΑΙ ΓΑΛΗ

Μύες ποτὲ συμβούλια ποιοῦντες συν-
εζήτουν,
Καὶ τίνι τρόπῳ τὴν Γαλῆν νὰ φεύγωσιν
ἐζήτουν.

Ἐφοῦ πολλοὶ προέτειναν ἄλλα πολλὰ παντοῖα,
Εἰς πάντα, ὡς ἐπίνοια, ἐφάνη θαυμασία,

Νὰ βάλωσιν εἰς τὴν Γαλῆν κωδώνιον δεμένον,
Διὰ νὰ φεύγωσιν αὐτὴν ἀκούοντες σημαῖνον.
Τοῦτο καὶ ἀπεφάσισαν οἱ πάντες ἐκ συμφώνου,
Ὅπως κρεμάσωσιν αὐτὸ ἐπὶ τῆς μυοφόνου.
Ἄλλ' ὅτε εἶπον, ἐξ αὐτῶν τίς θὰ τὸ προσ-
αρτήσῃ ;
Οὐδεὶς οὐδεὶς ἐτόλμησε νὰ τὸ ἐπιχειρήσῃ.

Πολλοὶ εἰς λόγους φαίνονται πρόθυμοι καὶ γενναῖοι·
Ἄλλ' εἰς τὰ ἔργα ὀκνηροί, δειλοί, πολὺ μεμπτέοι.

ΣΚΥΛΟΙ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ

Δέρμα Λέοντος εύρόντες,
Σκύλοι έδακνον πηδῶντες,
Κ' έσυρον ήγριωμένοι,
Και ύλάκτουν ώργισμένοι.
'Ως δ' 'Αλώπηξ είδε τούτους,
Λόγους έλεξε τοιούτους:
«Τί γενναίοι Σκύλοι είσθε!
Δέρμα, βλέπω, δέν φοβεΐσθε.
'Αλλ' αν ζῶν ό Λέων ήτο,
'Εάν μόνον εκινείτο,
Θά έφεύγετε δρομαίως
Νά κρυφθήτέ που βεβαίως.»

Χαμερπεΐς, φαῦλοι φαίνονται ὄντες,
"Οσοι ενδόξους καταφρονῶσιν,
"Οταν τῆς δόξης αὐτῶν πεσόντες,
Μ' εκείνους τύχη νά εύρεθῶσιν.

ΚΩΝΩΨ ΚΑΙ ΒΟΥΣ

Κώνωψ εἰς κέρατον Βοός καθίσας ἐτραγώδει.
Νομίζων δ' ἑαυτὸν βαρύν, παραπολὺ ὀγκώδη,
Κομπάζων λέγει πρὸς τὸν Βοῦν: «Θέλεις ν'
ἀναχωρήσω;

Ἄν σοῦ βαρύνω τὸν λαιμόν, δὲν θέλω νὰ
καθίσω.»

Ὁ δ' ἀπεκρίθη· «Δέσποτα, τοσοῦτο μὲ βα-
ρύνεις,

Ὡστε ποτ' ἤλθες ἀγνοῶ· ὡσαύτως, καὶ ἂν
μείνης.»

Πολλάκις οἱ μηδαμινοί, ἔτ' εἰνέ τι φρονοῦσιν·
Ἐν ᾧ ὑπάρχοντες ἢ μή, οὐδέν τι συντελοῦσιν.

ΓΑΛΗ ΚΑΙ ΡΙΝΗ

Εἰς ἐργαστήριόν τι Χαλκέως
Γαλῆ εἰσῆλθε, κ' ἐκεῖ εὐθέως
Εὐροῦσα ρίνην ἐλαδωμένην,
Ἐλειχε ταύτην· Πλήν ξυομένην
Τὴν γλῶσσαν ὅλην αὐτῆς πληγόνει,
Καὶ ἀναισθήτως καθαιματόνει.
Ἡ δὲ ἀθλία ηὐχαριστεῖτο·
Διότ' ἐνόμιζ', ὅτ' ὠφελεῖτο·
Ὅτι ἐξῆγεν ἐκ τοῦ σιδήρου
Τροφὴν ἠδεῖαν ἐκ τοῦ προχείρου.
Καὶ ὅσον αἷμα ἔβλεπε ρέον,
Τόσον τὴν ρίνην ἔλειχε πλέον.
Μέχρις οὗ τέλος, ὅτι ἐχάθη
Ὅλη ἡ γλῶσσα αὐτῆς, ἠσθάνθη.

Ὅσοι ἂν ὡς ὠφέλιμον τὸ βλαβερὸν φρονῶσιν,
Ὅς τέλος καταστρέφονται, χωρὶς γὰρ αἰσθανθῶσιν.

ΡΟΙΑ ΚΑΙ ΜΗΛΕΑ

Ἡ Ῥοιά καὶ ἡ Μηλέα
Διεφέροντο πολύ,
Ποία μᾶλλον εἶν' ὠραία
Ποία μᾶλλον ὠφελεῖ.

Ἐν ᾧ τούτων ἑκατέρα
Ἡμφισβήτει καὶ αὐτὴ
Ἐλεγ' εἶν' ὠραιοτέρα,
Καὶ ἡ ἔρις περιττή,

Ἐκ φραγμοῦ ἐκεῖ πλησίον
Βάτος ἤκουσεν αὐτά,
Κ' εἶπε : « Φίλοι, τί γελοῖον!
Ὅλα ταῦτα περιττά.

Ἄς ἀφίσωμεν τὴν πάλην·
Μὴ μαχώμεθα ἡμεῖς·
Ὁμοιότητα μεγάλην,
Βλέπω, ἔχομεν κ' αἱ τρεῖς. »

Οἱ καλήτεροι ἑπὶ μεταξὺ φιλονεικῶσιν
Οἱ μηδαμινοὶ εἰς μέσον προθυμοῦνται νὰ φανῶσιν.

ΑΛΩΠΗΞ ΚΑΙ ΛΕΩΝ

Ποτὲ ἀκόμη Λέοντα Ἀλώπηξ μὴ ἰδοῦσα,
Ὡς κατὰ πρῶτόν που αὐτὸν συνήντησε τυ-
χοῦσα,

Ἀπὸ τὸν φόβον τὸν πολὺν ὄλωσ' ἐκπεπληγμένη,
Ἀπέμεινεν ἀναίσθητος, σχεδὸν νενεκρωμένη.
Ὡς δ' ἐκ δευτέρου μετ' αὐτοῦ καὶ πάλιν
συνηντήθη,

Τότ' ὀλιγώτερον αὐτόν, ἢ πρῶτον, ἐφοβήθη.
Ἀλλ' ὡς κ' ἐκ τρίτου ἔτυχεν αὐτόν νὰ συναν-
τήσῃ,

Τοσοῦτο θάρρος ἔλαβεν, ὡς καὶ νὰ ὁμιλήσῃ.
Πλησίον ἤλθε πρὸς αὐτόν, καὶ μετὰ παρρησίας
Τῷ διηγήθη, ὅσ' αὐτὴ πράττει μὲ πανουργίας.

Τὸν φόβον ἢ συνήθεια καθόλου ἀποβάλλει·
Τὰ δύσκολα εἰς εὐκόλα ταχέως μεταβάλλει.

ἢ

Τὸν φόβον ἢ συνήθεια εἰς θάρρος μεταβάλλει·
Τὰ δύσκολα ὡς εὐκόλα εἰς πάντα ὑποβάλλει.

ΕΛΑΦΟΣ ΚΑΙ ΛΕΩΝ

Ἐλαφος κυνηγουμένη
Ἵπ' ἀνδρῶν νὰ συλληφθῆ,
Ἐδραμεν ἀπηλπισμένη
Εἷς τι ἄντρον νὰ κρυφθῆ.

Ἄλλ' ἐνῶ ἐκεῖ ἐλθοῦσα,
Ἐλπίζε νὰ φυλαχθῆ,
Λέοντα ἐντὸς εὐροῦσα,
Ἐμεῖλε νὰ σπαραχθῆ.

Διὰ τοῦτο ἡ ἀθλία
Ἐξεφώνει γοερῶς,
Κ' ἔλεγε: Τί δυστυχία!
Θάνατος τί φοβερός!

Ν' ἀποφύγω τῶν ἀνθρώπων
Θέλουσα τὸν διωγμόν,
Πίπτω κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον
Εἰς θηρίου σπαραγμόν.

Πολλοὶ μὲν ἀποφεύγουσι κινδύνους μικροτέρους,
Ἄλλ' ἀνελπίστως πάσχουσι πολὺ μεγαλητέρους.

ΟΝΟΣ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ

Λεοντῆν ὄνος εὐρών ἐνδύθη,
Ὅτ' ἦτο Λέων προσποιήθη,
Καὶ περιτρέχων ἐφόβει τᾶλλα
Τᾶλογα ζῶα, μικρὰ μεγάλα.
Κ' ἔφευγον πάντα που νὰ κρυφθῶσιν,
Ἵπὸ ἐκείνου μὴ σπαραχθῶσιν.
Ἄλλ' ἡ Ἀλώπηξ αὐτὸν ἰδοῦσα,
Δὲν ἐφοβήθη, ἀλλὰ ἐλθοῦσα,
« Ἄθλιε, εἶπε, τί προσποιεῖσαι;
Δὲν σὲ φοβοῦμαι· Λέων δὲν εἶσαι.
Λέοντος δέρμα σὺ ἐνεδύθης,
Ἄλλ' ὄνος εἶσαι, δὲν μετεβλήθης.
Σ' ἄκουσα πρῶην ὅτι ὠγγᾶσο·
Ἄν ἦσο Λέων, θὰ ἐβρυχᾶσο.»

Ἄπαιδευτός τις ἂν προσποιῆται,
Πεπαιδευμένος ὅπως δειχθῆ,
Ὅμιλῶν μόνος γνωστός ποιεῖται·
Ὡστε ὑφ' ὅλων θὰ ἐμπαιχθῆ.

ΟΦΙΣ ΠΑΤΟΥΜΕΝΟΣ

Ὁφίς τίς που ἤσυχάζων,
Καὶ μηδένα μὴ πειράζων,
Ἵπ' ἀνθρώπων ἐπατεῖτο,
Καὶ παντοίως ἠνωχλεῖτο.
Ἔρχεται, παραπονεῖται,
Πρὸς τὸν Δία διηγεῖται
Τὴν κακίαν τῶν ἀνθρώπων,
Καὶ τὸν ἄδικόν των τρόπον·
Κ' ἐξαιτεῖται τιμωρίαν
Δι' αὐτὴν τὴν ἀδικίαν.

Ὁ δὲ Ζεὺς « Εἶν' ἀδικία·
Πλὴν σύ, εἶπεν, εἷς αἰτία·
Ἄν τὸν πρῶτον θαρραλέως
Σὺ ἐδάγκανες εὐθέως,
Ναὶ δὲν ἤθελε τολμήσῃ
Δεύτερος νὰ σὲ πατήσῃ. »

Ἄν τὸν πρῶτον βλάψαντά σε ἀτιμώρητον ἀφίσης,
Δεύτερος καὶ πολλοὶ ἄλλοι θὰ σὲ βλάψωσιν ἐπίσης.

ἢ

Ἄν τὸν πρῶτον βλάπτοντά σε εὐθὺς θέλῃς τιμωρήσῃ,
Ἔσο βέβαιος, ὅτ' ἄλλος δὲν τολμᾷ νὰ σ' ἐνοχλήσῃ.

ΑΛΙΕΥΣ ΚΑΙ ΣΜΑΡΙΣ

Εἰς θάλασσαν που ἐντὸς δικτύων
Ἄλιεὺς πλῆθος πιάν' ἰχθύων.
Μεταξὺ ὅμως ὄλων τῶν ἄλλων,
Τῶν συλληφθέντων μικρῶν μεγάλων,
Καὶ Σμαρίς ἦτο ἐν τῇ σαγήνῃ,
Ἦτις τοιαῦτα αὐτῷ προτείνει·
«Δέσποτα, λέγει, τί θὰ κερδήσης,
Μικρὰν τοσοῦτον ἂν με πωλήσης;
Πρὸς ὄφελός σου ἀπόλυσόν με,
Καὶ μετὰ χρόνον ἀλίευσόν με,
Ὅτε, διότι πολὺ θ' αὐξήσω,
Πολλαπλασίως θὰ σ' ὠφελήσω.»
Ὁ δ' ἀπεκρίθη πρὸς τὴν Σμαρίδα·
«Πολλὴν μοι δίδεις, φίλη, ἐλπίδα·
Προτιμῶ ὅμως, κ' εὐχαριστοῦμαι,
Ὅτι νῦν ἔχω, εἰς τοῦτ' ἀρκοῦμαι.»

Ὅ,τι εἶς χεῖράς σου κρατεῖς, εἰ καὶ μικρόν, προτίμα.
Καὶ μὴ ἀπόρριπτε αὐτὸ ἐλπίζων κρεῖττον κτῆμα.

ΑΛΩΠΗΞ ΚΑΙ ΛΕΑΙΝΑ

Ἄλῳπηξ μὲ αὐθάδειαν καὶ μὲ ἀλαζονείαν
Ὠνείδιζε τὴν Λέαιναν δι' ὀλιγοτεκνίαν.
Ἐγὼ μικρὰ μὲν, ἔλεγε, γεννῶ δὲ πολλὰ τέκνα·
Σὺ δὲ βασίλισσα ἡμῶν, πλὴν τίκτεις σκύμνον
ἓνα.

Ἐκείνη δ' εἶπεν: ὦ μωρά! ἓνα, πλὴν εἶνε
Λέων,
Τῶν τετραπόδων βασιλεὺς καὶ ἄρχων τῶν
ὀρέων.

Προτιμότερα καλὴ ποιότης
Παρὰ μεγάλη κακὴ ποσότης.

ΚΟΡΥΔΑΛΟΣ ΣΥΛΛΗΦΘΕΙΣ

Κοκκίον σίτου ὑπὸ παγίδα
Ἴδὼν δεμένον Κορυδαλός,
Νὰ τὸ ἀρπάσῃ τρέχει μ' ἐλπίδα,
Μὴ ὑποπτεύων τι παντελῶς.

Ἢ παγίς ὅμως τὸν συλλαμβάνει·
Καὶ τόθ' ὁ τάλας συλλογισθεῖς,
Πῶς τὴν ζωὴν του βεβαίως χάνει,
Ἐμοιρολόγει ἀπελπισθεῖς.

«Ἄλλοίμονόν μοι! Τί κακὴ μοῖρα!
Δυστυχὲς εἶμαι ἐγὼ πτηνόν!
Οὔτε χρυσίον τινὸς ἐπῆρα,
Οὔτ' ἀργυροῦν τι, οὔτε σεμνόν.
Δι' ἐν τοῦ σίτου μικρὸν κοκκίον
Χάνω τὸν κόσμον, χάνω τὸν βίον!

Πολλοὶ διὰ κέρδη μηδαμινά
Πάσχουσι μέγιστα ὄντως δεινά.

ΠΙΘΗΚΟΣ ΚΑΙ ΤΕΚΝΑ ΑΥΤΟΥ

Μιμῶ δύο τέκνα τίκτει·
Καὶ τὸ ἐν μὲν ἀγαπᾶ,
Τὸ δὲ ἄλλο ἀπορρίπτει,
Καὶ διώκει καὶ κτυπᾶ.

Καὶ αὐτό, ὅπερ θωπεύει,
Περιφέρει καὶ φιλεῖ,
Σχεδὸν πάντοτε φονεύει,
Περισφίγγουσα πολὺ.

Τᾶλλο δὲ εἰς ἐρημίας
Ἄπελθὸν ὡς ὄρφανόν,
Πολλὰς πάσχον κακουχίας
Διαμένει ζωντανόν.

Ἄνθρωπε, πρόσχες, ἐξ ἴσου φίλει
Ὅλα τὰ τέκνα καὶ προσομίλει.
Γονεῖς ἀδίκους Θεὸς παιδεύει
Ἄθῳα τέκνα δέ προστατεύει.

ἢ

Πολλῶν ἢ ἔχθρα ὠφελεῖ ἄλλον
Ἡ δὲ φιλία τὸν βλάπτει μᾶλλον.

ΕΧΙΔΝΑ ΚΑΙ ΒΔΕΛΛΑ

Ἐχιδνά ποτε πρὸς Βδέλλαν
Εἶπε: Φίλη, ὅ,τι κάμνεις,
Τὸ αὐτό καὶ ἐγὼ κάμνω·
Ὡς καὶ σὺ τὰ ζῶα δάκνεις,
Καὶ ἐγὼ ἐπίσης δάκνω.

Τί λοιπὸν τοσαύτην τρέλλαν
Πάντες ἔχουσ' εἰς τὸν κόσμον;
Πανταχοῦ σέ μὲν ζητοῦσι
Ἐμέ δὲ μὲ τόσον τρόμον
Φεύγουσι, κακοποιοῦσιν!

Ἡ δὲ Βδέλλα ἀπεκρίθη:
ὦ καλή μου, ἀπεδείχθη,
ὦς τὸ ἰδικόν μου δῆγμα
Καὶ νοσοῦντα θεραπεύει,
Τὸ σὸν ὅμως φέρει πρῆσμα,
Καὶ τὰ πάντα φαρμακεύει.

Κρίνεται πᾶς τις ἐξ ὄσων κάμνει,
Καὶ ἀνταξίαν τιμὴν λαμβάνει.

ΔΑΜΑΛΙΣ ΚΑΙ ΒΟΥΣ

Δάμαλῖς τις καθημένη
Ἐργος καὶ τρεφομένη,
Βλέπουσα τὸν Βοῦν πονοῦντα,
Καθ' ἐκάστην ἐνεργοῦντα,
Ἐταλάνιζεν ἐκεῖνον,
Ὅτι ζῆ διὰ κινδύνων.

Ὅτε ὅμως ἦλθ' ἀγία
Ἐορτή τις, καὶ ἀργία,
Ὁ μὲν Βοῦς τότε ἀπελύθη
Καὶ ἐλεύθερος ἀφείθη.
Εἰς λειμῶνα νὰ ὑπάγη,
Νὰ ἀναπαυθῆ νὰ φάγη.

Ἡ δὲ Δάμαλις ἀργοῦσα,
Εἰς οὐδέν τι ὠφελοῦσα,
Εἰς τὸν οἶκον ἐκρατήθη,
Καὶ ἐσφάγη κ' ἐπωλήθη.

Ἐλαβ' ἀμοιβὴν ἀξίαν,
Διὰ τὴν αὐτῆς ἀργίαν.

Ἄν ἄεργός τις ἄχρηστος μένη,
Κίνδυνος μόνον τοῦτον προσμένει.

ΓΕΡΩΝ ΚΑΙ ΘΑΝΑΤΟΣ

Ἐκ δάσους ξύλα ἔκοψε Γέρων,
Κ' ἤρχετο ταῦτα ἐπ' ὤμων φέρων.
Ἄλλ' ἐκ τοῦ βάρους κατεκουράσθη,
Ὅστε νὰ μείνη που ἠναγκάσθη.
Χαμαὶ δὲ ρίψας τὸ φόρτωμά του,
Ἐνεθυμεῖτο τὰ βάσανά του.
Διὸ δακρύων, ἀναστενάζων,
Θάνατε, σπεῦσον ἔλεγε κράζων,

Ἐκ τῶν βασάνων νὰ μ' ἀπαλλάξης
Κ' ἐκ τοῦ ματαίου κόσμου μ' ἀρπάξης.
Εὐθὺς δ' ἐφάνη δρέπανον φέρων
Ὁ Θάνατός του, καὶ εἶπε : « Γέρον,
Τί θέλεις; λέγε, τί με φωνάζεις;
Τί δὲ δακρύεις καὶ τί στενάζεις; »
Ὁ τάλας Γέρον ἐκπεπληγμένος,
Ἄφρωνος ὄλως, νενεκρωμένος,
« Σὲ κράζω, εἶπεν, ἵνα με σώσης,
Τὰ ξύλα ταῦτα νὰ μοι σηκώσης. »

Φιλοζωεῖ ὁ ἄνθρωπος, ὅσῳ ἂν δυστυχήσῃ,
Καὶ ἂν ἀπελπισθεῖς ποτε τὸν θάνατον ζητήσῃ.

ΠΕΡΙΣΤΕΡΑΙ ΚΑΙ ΙΕΡΑΞ

Περιστεραῑ φοβούμεναι,
Μὴ Γύψ ποτ' ἐπιπέση
Καὶ πάσας ἀπολέση,
Ὡς ἄσπονδος ἐχθρός,
Ἐκάλεσαν Ἰέρακα,
Μ' αὐτάς νὰ συνοικήση,
Νὰ τὰς ὑπερασπίση,
Ὅταν δοθῆ καιρός.

Ἄλλ' ὡς αὐτὸν παρέλαβον
Ἐντὸς περιστερῶνος,
Τόσην ὁ μαιφόνος
Προὔξενησε φθοράν,
Ὅπόσην δὲν ἠδύνατο
Ὁ Γύψ νὰ προξενήση,
Ἄν ἤθελ' ἐνεργήση
Καταδρομὴν μακράν.

Τῶν κακῶν φεῦγε τὴν προστασίαν,
Ὡς κινδυνώδη καὶ ἐλεθρίαν.

ΑΛΙΕΥΣ ΑΥΛΩΝ

Ἄλιεὺς ν' αὐλῆ γνωρίζων,
Τοὺς αὐλοὺς αὐτοῦ κομίζων,
Καὶ τὰ δίκτυα λαμβάνει,
Κ' εἰς τὴν θάλασσαν που φθάνει.
Ὶρίψας δὲ τὸ δίκτυόν του,
Ὶπαιζε μὲ τὸν αὐλόν του.
Ὶρκετὴν ὥραν αὐλήσας,
Χαίρων ἔδραμεν ἐλπίσας,
Ὶτι πλῆθος ὀψαρίων
Ὶντὸς ἦτο τῶν δικτύων.
Ὶλλ' ἰδὼν, ὅτ' ἠπατήθη,
Ὶτ' οὐδὲν δὲν συνελήφθη,
Ὶπίπτει τὸν αὐλὸν βιαίως,
Καὶ τὰ δίκτυα σπουδαίως

Εἰς τὰς χεῖράς του λαμβάνει,
Κ' ἐπιμεληθεὶς πιάνει,
"Ὅσα πρότερον ἐλπίζων,
Δὲν ἐπίασε συρίζων.

Ὁ τεχνίτης ἐκ τῆς τέχνης ἀνταμείβεται βεβαίως,
"Αν αὐτῆς ἐπιμελητῆται, καὶ ἐργάζεται σπουδαίως.

ΑΝΘΡΑΚΕΥΣ ΚΑΙ ΓΝΑΦΕΥΣ

Ἄνθρακεὺς κηλιδωμένος,
Ἰπ' ἀσβόλης μαυρισμένος,
Εἰς καλύβην κατοικῶν,
Καὶ Γναφέα νὰ ὀρίση,
Μετ' αὐτοῦ νὰ κατοικήση,
Προσεκάλει ἀξιῶν.

Ὁ Γναφεὺς ὄμως θαυμάσας,
Διὰ ταῦτα καὶ γελάσας,
Φίλε, εἶπε, σ' ἀπορῶ!
Πῶς ἐγὼ ν' ἀποφασίσω,
Μετὰ σοῦ νὰ συνοικήσω!
Βέβαια δὲν ἐμπορῶ.

Ἐπειδὴ πολὺ φοβοῦμαι,
Μήπως ὄσα τυραννοῦμαι,
Ἴνα πλύνω καὶ λευκάνω,
Σὺ μ' ἀσβόλην τὰ γεμίζης,
Καί μοι τὰ καταμαυρίζης,
Καὶ ματαίως κόπους χάνω.

Μὲ ὅμοιον σου πάντοτε ζήτηε νὰ συνοικήσης,
Ἄν θέλῃς εἰς τὸ ἔργον σου ἵνα εὐδαιμονήσης.

ΔΕΝΔΡΟΤΟΜΟΣ ΚΑΙ ΠΕΥΚΗ

Κόψας Πεύκην Δενδροτόμος,
Διότ' ἤθελε συντόμως,
Εἰς κομμάτια νὰ σχίση,
Ἴνα τὴν μετακομίση,
Ἐξ αὐτῆς σκευάζων σφῆνας,
Ἐσχίζεν αὐτὴν μ' ἐκείνας.

Ἡ δὲ Πεύκη θρηνωδοῦσα,
Εἶπε τάδε ἐκφωνοῦσα :
« Ὅτι ἄνθρωπος μὲ σχίζει,
Καὶ οἰκτρῶς μὲ κερματίζει,
Εἴμαρτό μοι! δὲν λυποῦμαι
Ἵπὸ ξένου τυραννοῦμαι.

Ἀλλὰ θλίβομαι καὶ κλαίω,
Καὶ περίλυπος ἐκπνέω,
Ὅτι μέλη ἰδικά μου,
Συντελοῦσ' εἰς τὰ δεινά μου·

“Οτι εἰς τὸν ὄλεθρόν μου
Βοηθοῦσι τὸν ἐχθρόν μου.»

Κακοπαθῶν τις ὑπ’ ἀλλοτρίων,
Στενοχωρεῖται, ἀλλ’ ὑποφέρει·
Ἄν ὅμως πάσχη ὑπὸ οἰκείων,
Θλίβεται, ὅλως βαρέως φέρει.

ΖΕΥΣ ΚΑΙ ΟΦΙΣ

Ἦ Ζεὺς ὅτε συνεζεύχθη
Καὶ τὴν Ἥραν ἐνυμφεύθη,
Εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνῆλθον,
Κ’ εἰς τοὺς γάμους του προσῆλθον
Ἦλα πρόθυμα τὰ ζῶα,
Τὰ εὐγνώμονα τὰ θῶα,
Φέρον ἕκαστόν τι δῶρον
Ἦς εὐγνωμοσύνης φόρον.

Καὶ ὁ Ὄφρις ἦλθε φέρων
Εἰς τὸ σόμα καὶ προσφέρων
Ῥόδον εὖοσμον, ὠραῖον,
Πάντων κάλλιξον ἀνθέων.

Ἄλλ' ὁ Ζεὺς μετ' εὐθυμίας
Ἐκφωνῶν εὐχαριστίας,
Ἔλαβε τὰ δῶρα τᾶλλα,
Εὐτελεῖ, μικρά, μεγάλα,
Χωρὶς ὅμως νὰ θελήσῃ
Καὶ τὸ Ῥόδον νὰ ἐγγίσῃ
Εἰπὼν, Ὄφι, φέρεις δῶρον
Τῆς κακίας σου τὸν φόρον.

Πονηροῦ χάρις, δῶρον ὠραῖον,
Βλαβερὸν ἔσται ἀπορριπτέον.

ΠΙΘΗΚΟΣ ΚΑΙ ΚΑΜΙΛΟΣ

Σύναξις ζώων ὅτε ποτ' ἦτο,
Ἄναστὰς Πίθηξ ὁ μόνος ὠρχεῖτο,
Ὅστις χορεύων μετ' εὐπρεπείας,
Ἐκαμνε κύκλους, στροφὰς πάντοίαις.

Διὸ τὰ ζῶα πάντα συμφώνως
Αὐτὸν ἐπήγουν μεγαλοφώνως.

Κάμηλος ὅμως ἐκεῖ παροῦσα,
Δι' αὐτὸ μόνη αὐτὸν φθονοῦσα,
Ἄνέστη, ἵνα ταῦτ' ἀποιήσῃ,
Καὶ ὡς ὁ Πίθηξ εὐδοκιμήσῃ,

Ἄλλ' ἢ ἀθλία ὡς ἐκινήθη,
Δὲν ἔδειξ' ἄλλο ἢ τὸν συνήθη,
Βηματισμὸν τῆς μετ' ἀσχημίας,
Ἄτοπα πλεῖστα μετὰ μωρίας.

Ὅθεν τὰ ζῶα ἐξαναστάντα,
Ῥόπαλα, ξύλα ἔλαβον πάντα,
Κ' ἔξωσαν ταύτην ξυλοκοποῦντα,
Κακὴν ἀξίως φιλοφρονοῦντα.

Ὅσοι φθονοῦντες ἔχουσι θάρρος
Πρὸς καλλιτέρους καὶ ν' ἀμιλλῶνται,
Πολλῆς μωρίας φέρουσι βάρος,
Καὶ ὑπὸ πάντων καταγελῶνται.

ΟΔΟΙΠΟΡΟΙ

Δύο τινές ὁμοῦ ὠδοιπόρουν,
Καὶ καθ' ὁδὸν ἐνῶ προεχώρουν,
Ὁ εἷς ἐκ τούτων εὐρῶν ἀξίνην,
Ἐλεγεν, Εὖρον, κ' ἔφερ' ἐκείνην,
Ἄν καὶ ὁ ἄλλος τὸν παρεκίνει,
Καὶ προσηκόντως οὕτω παρήνει:

«Εὔρομεν λέγε, καὶ ὄχι Εὔρον
Ἐρμαιον εἶνε, κοινόν συμφέρον.»
Ἵστερον δ', ὅτε ἐπαπειλοῦντες
Οἱ τὴν ἀξίνην αὐτῶν ζητοῦντες
Ἦρχοντο λίαν παρωργισμένοι,
Οἱ Ὀδοιπόροι πεφοβημένοι,
Μὴ ὑπ' ἐκείνων καταληφθῶσι,
Καὶ ὡσὰν κλέπται τιμωρηθῶσιν·
Ὁ τὴν ἀξίνην ἔχων τροχάζων
Τρέχε, ὦ φίλε! ἔλεγε, κράζων·
Ἐχάθημεν, φεῦ! τί δυστυχία!
Ὁ δ' ἄλλος βαίνων ἐν ἡσυχίᾳ
«Καλέ μου, εἶπε, λέγε ἐχάθην,
Καθὼς καὶ Εὔρον, ἔλεγες, ταύτην.»

Ὁ μὴ μετέχων καλῶν ἐρμαίων
Οὐ συμμετέχει κακῶν τυχαίων.

ἦ

Μὴ δίδων ἄλλω ἐξ ὧν ἂν εὔρης,
Τὰς συνεπείας μόνος θὰ φέρης.

ΟΝΟΣ ΚΑΙ ΤΕΤΤΙΓΕΣ

Ὅνος ἀκούων πᾶσαν ἡμέραν
Τέττιγας πάντας ἀπὸ πρωίας,
Νὰ τερετίζουν ἕως ἑσπέραν
Μετὰ τοιαύτης καλλιφωνίας.

Ἐρωτᾷ· «Φίλοι, τροφήν ὁποίαν
ἔχετε, ὥστε τρώγοντες ταύτην,
Κάμνετε τόσον φωνήν ἡδεϊαν,
Καὶ διαρκουσαν, κ' ὑψηλοτάτην;»

Ἐκεῖνοι δ' εἶπον· «μόνον τὴν δρόσον,
Ἥτις τὴν νύκτα ἄνωθεν πίπτει.»
Τροφήν ἀκούσας θαυμαστὴν τόσον,
Δὲν τρώγει πλέον, ὅλ' ἀπορρίπτει.

Ὅλην τὴν νύκτα ὄρθιος μένων,
Διῆγε χάσκων, ἵνα χορτάσῃ
Τὴν θαυμασίαν δρόσον προσμένων,
Φωνὴν γλυκεϊαν ἴν' ἀπολαύσῃ.

Τοιουτοτρόπως ἐκ τῆς νηστείας
Δεινὸν ὁ τάλας τέλος εὕρισκει.
Ἐνεκ' ἀλόγου ἐπιθυμίας
Ἐβασανίσθη καὶ ἀποθνήσκει.

Τὸ φυσικόν σου ἂν μεταβάλῃς,
Εἰς δεινὸν τέλος σαυτὸν ἐμβάλλεις.

ΤΕΤΤΙΞ ΚΑΙ ΜΥΡΜΗΞ

Ὁ Τέττιξ ὁ καλλίφωνος καθήμενος τὸ θέρος
Εἰς ὑψηλὸν καὶ σκιερὸν κ' εὐαερόν τι μέρος
Ἄμέριμνος νυχθημερόν διῆγε τερετίζων
Περὶ τροφῆς τοῦ μέλλοντος οὐδόλως με
φροντίζων.

Τὸ θέρος οὕτω διελθὼν φθάνει εἰς τὸν χειμῶνα
Ὅτε ἡ γῆ καλύπτεται μὲ πάγους καὶ χιόνα

Καὶ εἶν' ἀδύνατόν ποτε νὰ εὔρητι νὰ φάγη,
Ὅ μὴ προβλέπων ἐν καιρῷ τοῦ θέρους νὰ
συνάγη.

Τότε πεινῶν ὁ μουσικός ὠδύρετο κ' ἐθρήνει·
Ἄλλὰ τὸ πάθος τοῦ μωροῦ οὐδένα συνεχίνει.
Εἰς Μύρμηκα τὸν φιλεργόν ἐλθὼν λέγει
μ' αἰσχύνην:

Τῆς πείνης χάνομ', ἀδελφέ, δὸς ἐλεημοσόνην!
Αὐτὸς δὲ εἶπε: Φίλε μου, τὸ θέρος σύ ποῦ ἦσο;
Πῶς δὲν συνήθροιζες τροφήν, εἰς τί ἐνη-
σχολεῖσο;

Τί ἔπαθες; πῶς σὺ πτωχός; εἶπέ μ' ἐλευ-
θερίαν.

Μὴ τάχα ἦσο ἄρρωστος; — Θὰ εὔρης εὐσλαγ-
χνίαν.

Ὁ Τέττιξ τότε ἀπήντησε: Δὲν εἶχον εὐκαιρίαν,
Ἄλλ' ἐτραγῶδουν μουσικῶς μ' ἀρίστην ἄρ-
μονίαν.

Γελῶν δ' ὁ Μύρμηξ, Χόρευε λοιπόν, τῷ
λέγει, τώρα.

Ἄφοῦ τὸ θέρος διὰ σέ νὰ τραγωδῆς ἦν ὥρα.

Εἰς τὸν ἀρμόδιον καιρὸν ὅστις δὲν κοπιάζει,
Βραδύτερον πολυειδεῖς πικρίας δοκιμάζει.

ἢ

Εἰς τὴν νεότητα αὐτοῦ ὅστις δὲν κοπιάζει,
Παντοίας εἰς τὸ γῆρας του πικρίας δοκιμάζει.

ΚΑΡΚΙΝΟΣ ΚΑΙ ΜΗΤΗΡ

Ἦ Μήτηρ τοῦ Καρκίνου
Τὸ βάδισμα ἐκείνου
Ἴδοῦσα με ὀργήν,
«Υἱέ μου, εἶπε, μίαν
Σοὶ δίδω νοθεσίαν,
Ὡς μήτηρ με στοργήν.

Λοξὰ νὰ μὴ πηγαίνης
Ἄλλ' ἴσα νὰ προβαίνης·
Καὶ πρόσεξε πολύ. »
Ὁ δ' εἶπε: «Μὲ παιδεύεις,
Ὁρθῶς με συμβουλεύεις,
Ὡ μῆτέρ μου καλή.»

Πλὴν καὶ παράδειγμά σου
Δεῖξον τὸ βάδισμά σου·
Καὶ θὰ προθυμηθῶ,
Νὰ σὲ ἀκολουθήσω,
Κατόπιν νὰ βαδίσω,
Καὶ νὰ σὲ μιμηθῶ.»

Ὁ συμβουλεύων ἂν κ' ἔργα κάμνη,
Ἀκολουθεῖται, ἐπιτυγχάνει.
Ἄν δ' ἄλλα λέγη, καὶ ἄλλα κάμνη,
Περιφρονεῖται καὶ λόγους χάνει.

ΟΝΟΣ ΒΑΣΤΑΖΩΝ ΑΓΑΛΜΑ

Ἐπὶ τῆς πολυθείας,
Καὶ τῆς εἰδωλολατρείας,
Ἐφερέ. τις φορτωμένον,
Ἐπὶ ὄνου τεθειμένον
Ἄγαλμά τινος Θεοῦ.

Καθ' ὁδὸν οἱ συναντῶντες,
Τὸν Θεὸν πολὺ τιμῶντες,
Πρὸ αὐτοῦ ἐγονυκλίτουν,
Προσεκύνουν καὶ ἐζήτουν
Τὴν βοήθειαν αὐτοῦ.

Ἄλλ' ὁ ὄνος προσκυνοῦντας,
Καὶ δεήσεις ἐκφωνοῦντας
Μ' ὑποκλίσεις πολυτρόπους
Βλέπων ὅλους τοὺς ἀνθρώπους,
Καὶ φρονῶν δι' ἑαυτόν,

“Οτι ἦτο ἡ λατρεία
Ἐν τοσαύτῃ εὐλαβείᾳ,
Τὴν τερπνὴν ὥδην ἀρχίζει,
Ἐψιφώνως ὀγγανίζει,
Ὅσον ἦτο δυνατόν.

Ἄλλ’ εὐθὺς ὁ ὀνηλάτης
Τὸν ἐξάγει τῆς ἀπάτης,
Παίων διὰ τοῦ ῥοπάλου,
Καὶ δεικνύων, ὅτι ἄλλου
Ἦσαν αὐταὶ αἱ τιμαί,
Ἐαυτοῦ δὲ αἱ φωναί.

Παρ’ ἀξίαν ὑψουμένους,
Εἰς τὸν κόσμον πλείστους ὄνους
Βλέπομεν προσκυνουμένους
Διὰ τοὺς βαθμοὺς τῶν μόνους.

ΝΕΒΡΟΣ ΚΑΙ ΠΑΤΗΡ

Τοῦ Ἐλάφου ὁ Νεβρός
Τοῦ πατρός του τὴν δειλίαν
Βλέπων, εἶπε μ' ἀπορίαν :
Πάτερ, διατί φοβεῖσαι
Σκύλους, τῶν ὁποίων εἶσαι
Μεγαλήτερος τὸ σῶμα,
Καὶ ταχύτερος ἀκόμα ;
Καὶ προσέτ' εἷς ὠπλισμένος,
Κάλλιστα ὠχυρωμένος,
Διὰ τόσων σου κεράτων,
Δυνατῶν καὶ μακροτάτων !
Διατί λοιπὸν φοβεῖσαι ;
Τί δειλὸς τοσοῦτον εἶσαι ;

Τέκνον, εἶπεν ὁ Πατήρ,
Ναί μὲν ἔχω πάντα ταῦτα
Τὰ προσόντα τὰ τοιαῦτα·

Ἄλλ' ἐν τούτοις, ὡς νοήσω.
Σκύλου μόνον ὑλακίην,
Ἵπὸ φόβου θὰ κινήσω,
Θὰ τραπῶ εἰς τὴν φυγὴν.

Ὁ ἐκ φύσεως δειλὸς ὅσα ὄπλ' ἂν φορτωθῆ,
Εἶν' ἀδύνατον ποτέ τοληρὸς ν' ἀναδειχθῆ.

ΣΚΥΛΟΣ ΚΑΙ ΣΚΙΑ ΑΥΤΟΥ

Σκύλος ποτὲ κρέας κρατῶν
Εἰς γέφυραν περιπατῶν
Ποτάμιον ἐπέρνα,

Ζητῶν που θέσιν ὄροσεράν,
Διὰ νὰ φάγη τὴν βοράν
Ἵπὸ σκιὰν ἡσύχως.

Ἄλλ' αἵφνης βλέμμα θολερόν
Ῥίπτει ἐκεῖ εἰς τὸ νερόν
Καὶ βλέπει τὴν σκιάν του.

Σκύλον νομίσας εἶν' αὐτόν,
Φέροντα κρέας ἐκλεκτόν,
Τὸ ἰδικόν του ρίψας,

Πήδημα κάμνει τολμηρόν
Ἐπάνωθεν εἰς τὸ νερόν,
Ν' ἀρπάσῃ τὸ τοῦ ἄλλου.

Οὕτως ὁ λαίμαργος ζητῶν
Ἄλλου ν' ἀρπάσῃ φαγητόν,
Ἐχασεν, ὅπερ εἶχεν.

Τὸ ρεῦμα τὸ ὀρμητικόν
Κατέσυρε τὸ θετικόν
Τοῦ ἀνοήτου γεῦμα.

Ῥίψας ὅ,τι ἔχῃς, ἄλλου ἔν' ἀρπάσῃς,
Θὰ μετανοήσῃς· καὶ αὐτὸ θὰ χάσῃς.

ΠΑΙΔΙΟΝ ΚΑΙ ΚΙΧΛΑ

Ἐντὸς κήπου ἐρχομένην
Κίχλαν περιπετομένην
Ἄμα εἶδεν ἐν Παιδίον
Ἐπὶ δένδρου νὰ καθίσῃ,
Τοὺς ἰξοὺς του εἰς κλαδίον
Ἄπεράσισε νὰ στήσῃ,
Νὰ συλλάβῃ τὴν πτωχήν.

Τοὺς καλάμους ἐτοιμάζει,
Καὶ ἡσύχως πλησιάζει
Τὰ ὀμμάτιά του ἔχον
Εἰς αὐτήν, μή τι νοήσῃ,
Κ' εἰς αὐτό ὄλως προσέχον,
Τοὺς ἰξοὺς του ποῦ νὰ σήσῃ,
Νὰ μὴ κάμῃ ταραχήν.

Ἐνῶ δ' οὕτω προεχώρει,
Καὶ τὴν Κίχλαν ἐθεώρει,

Ἐχιόνα αὐτὸ δαγκάνει,
Ὡστε, ἀμοιβὴν ἀξίαν,
Πικρὸν θάνατον λαμβάνει,
Διὰ τὴν αὐτοῦ κακίαν·
Σώζεται δὲ τὸ πτηνόν.

Ὅστις τάφον ἄλλου σκάπτει
Ἐαυτὸν ἐκεῖ ἐνθάπτει.

ΟΝΟΥ ΣΚΙΑ

Ἐξ Ἀθηνῶν τις, εἰς θέρους ὦραν,
Εἰς τῶν Μεγάρων θέλων τὴν χώραν
Ἴνα ὑπάγη, ἐμίσθωσ' ὄνον,
Διὰ νὰ φθάσῃ ὡς ἐκεῖ μόνον.
Ὅτε δ' ὁ καύσων τὴν μεσημβρίαν
Τὸν ὄδοιπόρον ἠνώχλει λίαν,

Προέκριν' οὔτος πεζὸς νὰ βαίνη
Κ' εἰς τὴν τοῦ ὄνου σκιάν νὰ μένη.
Ἄπο τοῦ ὄνου λοιπὸν κατέβη·
Ἄλλὰ μεγάλη ἔρις συνέβη.
Ὁ ὀνηλάτης δὲν τὸν ἀφίνει,
Εἰς τὴν τοῦ ὄνου σκιάν νὰ μείνη·
Ἄλλὰ διώκει λέγων, τὸν ὄνον
Ἔχει μισθώση παρ' αὐτοῦ μόνον.
Ὁ δ' ὀδοιπόρος ἐξ ἐναντίας
Τὸν ὀνηλάτην διὰ τῆς βίας,
Ἀπώθει, λέγων· Εἰς τὴν πορείαν
Πᾶσαν τοῦ ὄνου εἶχ' ἐξουσίαν·
Ἄφοῦ τὸν ὄνον εἶχε μισθώση,
Καὶ τὴν σκιάν του εἶχε πληρώση·
Φιλονεικοῦντες δὲ καταντῶσιν
Ἔνεκα τούτου νὰ δικασθῶσιν.

Οἵτινες τὰ μηδαμινὰ μεγάλα θεωροῦσιν,
Ἐθρίζονται, ἐχθρεύονται, μάτην φιλονεικοῦσιν.

ΣΑΛΠΙΓΚΤΗΣ

Σαλπιγκτής που συνελήφθη
Ἐν πολέμῳ ὑπ' ἐχθρῶν,
Καὶ εἰς θάνατον ἀπήχθη,
Ὡς συνήθως, τρομερόν.

Διὸ εἶπε : « Φείσθητέ μου·
Οὐδὲν ἔπραξα κακόν·
Οὐδὲ ὄπλον τοῦ πολέμου
Οὐδὲν ἔχω φονικόν.

Καθὼς βλέπετε, κομίζω
Μόνον σάλπιγγα, αὐτήν,
Ἴσταμαι μακράν, σαλπίζω,
Ὅταν λάβω προσταγήν. »

Δι' αὐτό, εἶπον, ἀξίζεις
Ἐτι μείζονος ποινῆς·
Ὡς σαλπίζων ἐρεθίζεις,
Καὶ τοὺς ἄλλους συγκινεῖς.

Εἰς πολέμους ἀπανθρώπους,
Εἰς σκηνάς αἱματηράς,
Εἰς συγκρούσεις προλυτρόπους,
Εἰς ὠμότητας οἰκτρὰς.

Ὁ τοὺς ἄλλους παροτρύνων
Εἰς κακά, εἰς ἀδικίας,
Ἄξιώτερος ἐκείνων
Τῆς δεούσης τιμωρίας.

ΚΑΡΥΑ

Ἐν τῇ ἐρημίᾳ
Ἰστατο Καρύα,
Εἰς ὁδὸν πλησίον,
Γέμουσα καρύων.

Οἱ ὁδοιποροῦντες
Κάρυα ποθοῦντες,
Ὅλα ᾽της τὰ φύλλα
Ἐρριπτον μέ ξύλα.
Καὶ μέ λίθους, ράβδους
Ἐσπαζον καὶ κλάδους.

Δι' αὐτὸ ἐκείνη
Ἐαυτὴν ἐθρήνει,
Κ' ἔλεγ', ἐνῶ πλείστους
Καὶ καρποὺς ἠδίστους

Φέρω εἰς ἀνθρώπους·
Μὲ κακίστους τρόπους
Ἐπ' αὐτῶν κτυποῦμαι,
Καὶ καταπληγοῦμαι,
Τρομερὰ κακία
Καὶ ἀχαριστία!

Οἱ ἀχάριστοι συνήθως
Κι' οἱ κακοῦργοι κακοήθως
Ἀποδίδουσι κακίας
Ἀντὶ τῆς εὐεργεσίας.

ΚΥΩΝ ΟΙΚΟΥΡΟΣ

ΚΑΙ

ΚΥΩΝ ΘΗΡΕΥΤΗΣ

Σκύλακας δύο ἄνθρωπος ἔχων,
Καὶ ἀνατρέφων αὐτοὺς προσέχων,
Θηρευτὴν ἓνα ἐκ τούτων κάμνει,
Οἰκουρόν φαῦλον ἄλλον μανθάνει.
Τὸν μὲν εἰς θήραν καλῶς παιδεύει,
Τὰ ζῶα πάντα νὰ ἀνιχνεύῃ,
Τὸν δὲ νὰ τρώγῃ καὶ νὰ κοιμᾶται,
Κ' ἐν τοῖς θαλάμοις νὰ διαιτᾶται.
Ἐνῶ δ' ἐκεῖνος ἔζη τροχάζων,
Εἰς ὄρη, δάση, καὶ κοπιάζων,
Ἄν ἔφερε τι εἰς τὴν οἰκίαν,
Ἐτρωγ' ἐκ τούτου δόσιν ὁμοίαν
Ὁ ἄλλος κύων, ὁ σύντροφός του,
Ἦν ἔτῳ παρεῖχεν ὁ κύριός του.
Διὸ εὐλόγως ἀγανακτήσας
Κατὰ τοῦ ἄλλου, καὶ ὄνειδίσας,

«Τί τρώγεις, εἶπε, τοιουτοτρόπως
Τοὺς ἐμοὺς κόπους, φαῦλε, ἀκόπως!
Τί τὸν δεσπότην, ὀκνηρέ, σαίνεις;;
Νὰ φάγῃς κόπους ἄλλου προσμένεις!»
Ὁ δ' ἀπεκρίθη: «Φίλε, ὑβρίζεις
Ἐμὲ ἀδίκως, καὶ ὄνειδίζεις,
Ὁ κύριός μου μ' ἔμαθεν οὕτω·
Μηδόλως πταίω ἐγὼ εἰς τοῦτο.»

Κακῶς ἂν παῖδες ἀνατραφῶσιν,
Ὁκνηροὶ φαῦλοι θ' ἀναδειχθῶσιν.
Διὸ εὐλόγως αὐτοὺς θρηνῶμεν,
Τοὺς δὲ γονεῖς ἅς κακολογῶμεν.

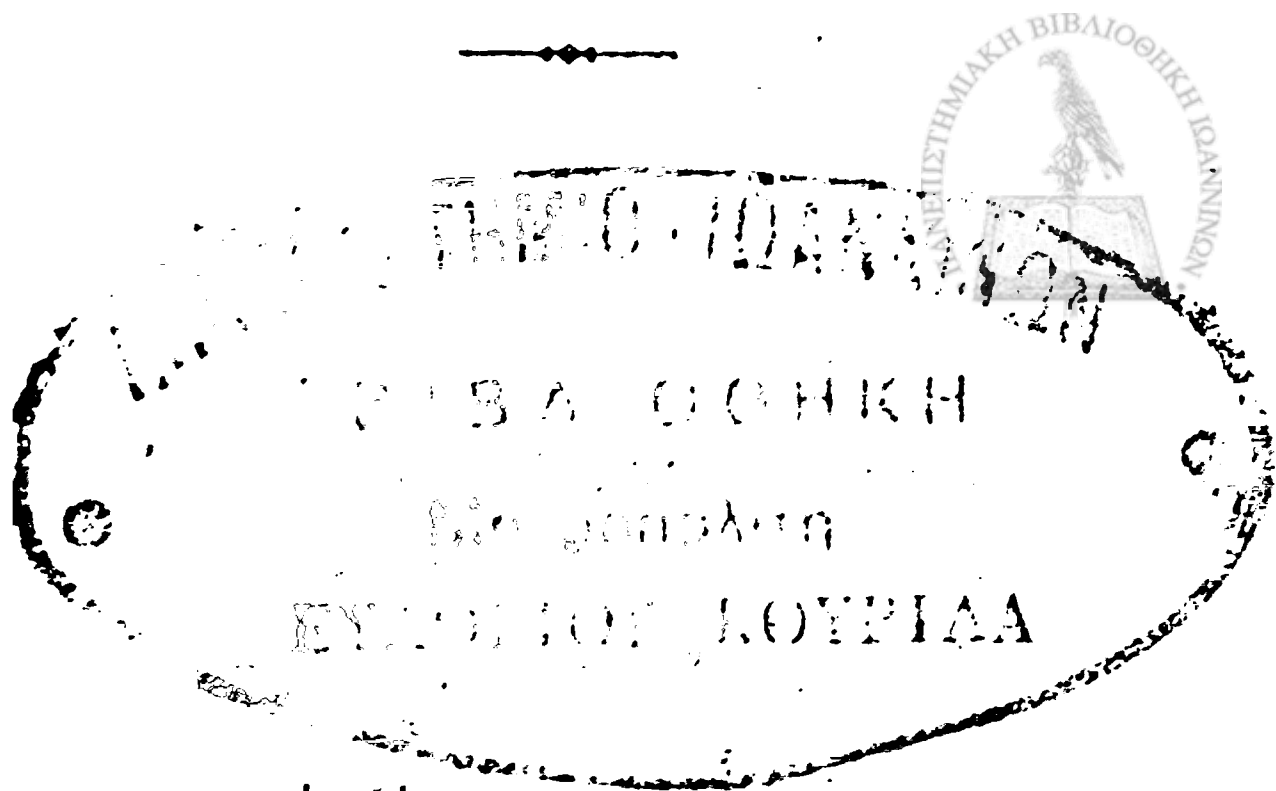

ΚΥΩΝ ΔΗΚΤΙΚΟΣ

Κύων ἔδακνε κρυφίως
Κ' ἔβλαπτε πολλοὺς καιρίως.
Ὁ δεσπότης μὴ εὕρισκων
Ἄλλο μέσον, κωδωνίσκον
Ἔδησεν εἰς τὸν λαιμόν του,
Ὡστε πᾶς τις τὸν ἐχθρόν του
Νὰ ἀκούη, καὶ νὰ φεύγῃ,
Τὰς πληγὰς του ν' ἀποφεύγῃ.
Ὁ δὲ Κύων ὡς βραβεῖον,
Καὶ τιμῆς καλὸν σημεῖον,
Τὸ κωδώνιον νομίζων,
Ἐχαιρε, καὶ κωδωνίζων
Ἐτρεχεν εἰς τὸ χωρίον
Ἐαυτὸν ἐπιδεικνύων.
Γραῖα δὲ αὐτὸν ἰδοῦσα,
Κατεγέλασεν εἰποῦσα:
« ὦ πανάθλιε ! τί χαίρεις ;
Σὺ νομίζεις, ὅτι φέρεις

Ἄρετῆς τίνος βραβεῖον,
Ἐνῶ εἶνε τὸ σημεῖον
Τῆς πολλῆς σου πονηρίας
Καὶ μεγάλης σου κακίας. »

Πολλοὶ κοῦφοι τῶν ἀνθρώπων
Διὰ κενοδόξων τρόπων
Φανεροῦσι τὰς ἰδίας
Ἄφανεῖς αἰσχρὰς κακίας.

ΠΑΙΔΙΟΝ ΨΕΥΔΟΜΕΝΟΝ

Βόσκον πρόβατα Παιδίον
Ἐξω κώμης που πλησίον
Ἦστειζετο τροχάζον,
Λύκος, δράμετε, φωνάζον.

Πᾶς ἀκούων ὠπλισμένος
Ἐτρεχε κατεσπευσμένος,
Συνδρομὴν αὐτῷ νὰ δώσῃ,
Καὶ τὰ πρόβατα νὰ σώσῃ.
Ἦ τὸν λύκον νὰ φονεύσῃ
Ἦ καὶ νὰ τὸν φυγαδεύσῃ.

Ἄλλ' ὡς ἤρχοντο πλησίον,
Κατεγέλα τὸ Παιδίον,
Καὶ ἐκεῖνοι διηπόρουν,
Καὶ γελῶντες ἀνεχώρουν.

Τοῦτο δὲς καὶ τρεῖς παθόντες,
Καὶ τὸ ψεῦδός του μαθόντες,
Ὅτε λύκος ἦλθεν ὄντως,
Ἄν κ' ἐφώναζε πρεπόντως,
Εἶπον: «Πράττει τὰ συνήθη.»
Καὶ οὐδείς τότε ἐκινήθη.

Ὁ δὲ λύκος ἐφορμήσας.
Καὶ πολλὴν φθορὰν ποιήσας,
Ἄνενόχλητος ἀπῆλθεν,
Ὅτ' οὐδείς κατ' αὐτοῦ ἦλθεν.

Ὁ ψεύστης καὶ ἄν ποτε ἀληθεύῃ,
Οὐδείς ἀκούει, οὐδείς πιστεύει.

ΑΙΛΟΥΡΟΣ ΚΑΙ ΟΡΝΙΘΕΣ

Αἴλουρος ἀκούσας
Ὁρνιθας νοσοῦσας,
Προσπεποιημένος
ἦλθ' ὡς ἰατρός.

Πρὸ τοῦ ὀρνιθῶνος
Στὰς ὁ μυοφόνος,
«Φίλαι μου, πῶς εἴσθε ;;
Εἶπε, μή φοβεῖσθε·
Ἔλθετε ἐμπρός.

Ὅπου χεῖρα βάλλω,
Νόσους ἀποβάλλω.
Ἔχω ἐργαλεῖα,
Φάρμακα παντοῖα
Ἱαματικά. »

Ἐσωθεν δ' ἐκεῖναι·
« Ἐξοχώτατ', εἶναι
Εἰς ἡμᾶς ὑγεία
Ἄκρα εὐθυμία,
Ἄλλα τακτικά .

Ἡ ἐπίσκεψίς σου
Εἶνε λυπηρά·
Ἡ δ' ἀπέλευσίς σου
Μόνη μας χαρά . »

Οἱ πονηροὶ τοὺς νουνεχεῖς
Οὐδέποτε ἀπατῶσιν,
Καὶ βοηθοὶ εἰς δυστυχεῖς
Ἄν πρόθυμοι φανῶσιν .

ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΘΡΑΥΣΑΣ ΑΓΑΛΜΑ

Πτωχός τις ἔχων εἰς τὴν οἰκίαν
Θεὸν ἐκ ξύλου κληρονομίαν,
Ἐνώπιόν του γονυπετῶν,
Τὸν προσεχύνει μετ' εὐλαβείας,
Καὶ παρεκάλει, ἐκ τῆς πτωχίας
Αὐτὸν νὰ σώσῃ μόνον αἰτῶν.

Ἐξηκολούθει αὐτὸν λατρεύων,
Καὶ εἶχ' ἐλπίδας πολὺ πιστεύων,
Ὅτ' εἶν' ἀνθρώπων ὁ βοηθός.
Πλὴν τοῦτο πράττων πᾶσαν ἡμέραν,
Ἐβλεπεν, ὅτι εἰς πλειοτέραν
Ἐνδειαν πίπτει ὁ ἀγαθός.

Ὡστ' ἀπηλπίσθη, καὶ ἐπὶ τέλους
Αὐτὸν ἀρπάξας ἀπὸ τοῦ σκέλους,

Ἐπὶ τοῦ τοίχου κτυπᾶ μ' ὄρμην.
Ἡ κεφαλὴ του ὡς ἐκτυπήθη,
Τρύπα ἠνοίχθη καὶ ἐξεχύθη
Πολὺ χρυσίον εἰς τὴν στιγμὴν.

Τοῦτο ἐξαίφνης ἰδὼν θαυμάζει,
Ἐκθαμβος μένει καὶ ἀνακράζει:
Ἄπορον εἶνε καὶ θαυμαστόν.
Παρακαλῶν τις ἀποτυγχάνει,
Κακοποιήσας ἀπολαμβάνει.
Τοῖς πᾶσιν ἔστω τοῦτο γνωστόν.

Τοὺς πονηροὺς δὲν πείθουσι
Παντοῖα παρακλήσεις·
Εἰς φόβον ὑπακούουσι
Καὶ εἰς κακοποιήσεις.

ΤΑΩΣ ΚΑΙ ΚΟΛΟΙΟΣ.

Τά πτηνά ἐπιθυμοῦντα,
Νὰ ἐκλέξωσι προστάτην,
Βασιλέα ἐξασκοῦντα
Τὴν ἀρχὴν τὴν ὑπερτάτην,

Εἰς συνέλευσιν ἐλθόντα
Τὸν κατάλληλον ἐζήτουν,
Καὶ ἐκάστου τὰ προσόντα
Ἐπὶ τούτῳ συνεζήτουν.
Ὁ Ταῶς διὰ τὸ κάλλος
Ἄξιος αὐτὸς ἦν μόνον,
Ἐλεγε, καὶ οὐδεὶς ἄλλος,
Νὰ καθίσῃ εἰς τὸν θρόνον.

Διὸ πάντα συναφώνουν
Καὶ αὐτὸν ἐχειροτότουν.

Ἄλλ' ὁ Κολοῖος λαλήσας,
Ἦλεγξε με παρρησίαν
Τὸν Ταῶνα ὄνειδίσας
Διὰ τὴν ἀλαζονείαν·
« Βασιλεύς, λέγεις, νὰ γείνης,
Εἶσαι σὺ ἄξιος μόνον.
Πλὴν, Ταῶν, πρέπει νὰ κρίνης,
Ὅτι ἄν, ἐνῶ τὸν θρόνον
Ἔχης σὺ, καὶ βασιλεύης,
Ἄετὸς μᾶς ἐπιπέση,
Τότε πῶς μᾶς προστατεύης;
Τὸ σὸν κάλλος θὰ ἀρκέση; »

Ὡς ἡγεμῶν ἐκλέγεται ὁ σώφρων καὶ γενναῖος,
Οὐδέποτε δ' ὁ ἄνανδρος, ὅσον ἂν ᾖ ὠραῖος.

ΛΕΩΝ ΑΡΚΤΟΣ ΚΑΙ ΛΥΚΟΣ.

Λέων καὶ Ἄρκτος μόσχον ἰδόντες
Ὅμοῦ πρὸς τοῦτον ἤλθον δραμόντες,
Καὶ ὁ μὲν μόσχος ἐσπαραγμένος
Ἐπεσεν ἄπνους ἐξηπλωμένος·
Ἐπ' αὐτοῦ ὅμως συνέστη πάλη,
Ἄγων θηρίων, μάχη μεγάλη·
Τίς ἐκ τῶν δύο νὰ κατισχύσῃ,
Τὸν μόσχον μόνος νὰ κατακτίσῃ.
Διὸ κ' οἱ δύο παρωργισμένοι,
Καὶ κατ' ἀλλήλων ἠγριωμένοι,
Ἐφερον τόσας πληγὰς καιρίας,
Ὅστε πεσόντες ἐξ ἀσθενείας,
Κατὰ γῆς ἦσαν καθημαγμένοι,
Καὶ σχεδὸν ὅλως νενεκρωμένοι.
Ἐκεῖθεν Λύκος τις διαβαίνων,
Ὅς εἶδ' ἐν μέσῳ τῶν μαχομένων
Κείμενον μόσχον, καλλίστην λείαν,
Ἐχαιρε βλέπων πάλιν ἀγρίαν.

Καὶ στάς, ὡς εἶδεν αὐτοὺς πεσόντας,
Ἐκ τῶν πληγῶν των ἀποκαμόντας,
Καὶ νὰ σεισθῶσι μὴ δυναμένους,
Σχεδὸν ἀπνόους κατακειμένους,
Ἐδραμ' ἀφόβως, ἤρπασ' ἀκόπως
Βεράν καλλίστην τοιουτοτρόπως.

Πολλάκις ἄλλοι μὲν κοπιῶσιν,
Ἄλλοι δ' ἀκόπως τι ἀποκτῶσιν.

ἢ

Ὁ Λύκος χαίρει χαρὰν μεγάλην,
Ὅπότεν βλέπη ἀνεμοζάλην.

ΚΗΠΟΥΡΟΣ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΣ.

Κηπουρὸς ἐνῶ σκαλίζων
Ἐσχολεῖτο καὶ ποτίζων
Ἐντὸς κήπου τὰ φυτὰ του,
Τᾶνθη καὶ τὰ λάχανά του,
Ἐλθὼν ἄνθρωπος ἐστάθη,
Κ' εἶπεν ἐρωτῶν νὰ μάθη:
«Διατί τὰ λάχανά σου
Ὡς καὶ τὰ λοιπὰ φυτὰ σου,
Ἐν ᾧ τόσον ἀσχολεῖσαι,
Καὶ αὐτὰ περιποιεῖσαι
Τὰ σκαλίζεις, τὰ λατρεύεις,
Τὰ ποτίζεις, τὰ φυτεύεις,
Κ' ἐντὸς κήπου πεφραγμένα,
Εἰσὶν ὅμως μαραμμένα;
Τᾶγρια δὲ εἰς λειμῶνας,
Εἰς ἀγρούς, εἰς ἀμπελῶνας,
Ὅπου τύχοι φυτρωμένα,
Ἄσπαρτα ἐκτεθειμένα,

Ζωηρά διατηροῦνται,
Ἵπὸ πάντων δὲ ζητοῦνται; »
Ὁ δὲ Κηπουρός λαλήσας,
Εἶπε ταῦτα ἀπαντήσας:
« Ὅτ' ἡ γῆ τῶν μὲν ἀγρίων
Εἶνε μήτηρ, ὡς γνησίων
Αὐτῆς τέκνων, φουομένων
Ἐξ αὐτῆς καὶ τρεφομένων·
Μητριὰ δὲ τῶν ἡμέρων,
Ἐσπαρμένων παρ' ἑτέρων. »

Ἡ μήτηρ ὅπως τὰ τέκνα τρέφει,
Κάλλιον πάντως τὰ ἀνατρέφει
Τῆς μητριᾶς των, ἥτις φροντίζει,
Περιποιεῖται αὐτὰ στολίζει.

ΟΔΟΙΠΟΡΟΙ ΚΑΙ ΠΛΑΤΑΝΟΣ.

Ὀδοιπόροι θέρος
Περὶ μεσημβρίαν
Ἄνεζήτουν μέρος
Καὶ σκιὰν παχειῖαν
Πρὸς ἀναψυχὴν.

Πλάτανον ἰδόντες,
Ἵπ' αὐτὴν δρομαίως
ἦλθον, καὶ πεσόντες
Εὐφραινον ἠδέως
Τὴν αὐτῶν ψυχὴν.

Ἄλλ' ἐξηπλωμένοι
Ἄνω θεωροῦντες,
Ὡσπερ ὠργισμένοι
Καὶ μεμψιμοιροῦντες
Εἶπον : « Τί καχόν !

Τόσω μέγα δένδρον
Φύεται ματαίως·
Ὡς καρπούς μὴ φέρον,
Ἄχρηστον βεβαίως,
Ξύλον καυστικόν.»

Τότε εἶπ' ἐκείνη·
«Τί ἀχαριστία!
Τί ἀγνωμοσύνη!
Καὶ σκληρά καρδία!
Θλίβομαι πολύ.»

Ἄνθρωποι, λαβόντες
Νῦν εὐεργεσίαν,
Ἄκαρπον εὐρόντες
Μὲ καλεῖτ' ἀχρείαν
Καὶ ἀνωφελεῖ!»

Πολλοὶ τοιοῦτους εὐεργετοῦσιν,
"Ὡστ' ἐνῶ ἔτι καλὸν ποιοῦσιν,
Ἐπ' αὐτῶν τούτων κατηγοροῦνται,
Ἄχρηστοι εἶναι ὁμολογοῦνται.

ΝΥΚΤΕΡΙΣ, ΒΑΤΟΣ

ΚΑΙ

ΑΙΘΥΙΑ

Νυκτερίς ποτε καὶ Βάτος,
Κ' Αἴθυια ὑπὸ τὸ κράτος
Μεταξύ των ἑταιρείας,
Ἐμπορίου ἐργασίας,
"Ὡρισαν νὰ ἐνεργῶσι,
Καὶ ἀχώριστοι νὰ ζῶσι.
Καὶ ἡ Νυκτερίς εὐροῦσα,
Ἐδανείσθη ἀποροῦσα,
Κ' ἔβαλε ποσὸν χρημάτων,
Ἡ δὲ Βάτος φορεμάτων,
Τὸ ἀναλογοῦν φορτίον,
Ἡ δὲ Αἴθυια τὸ πλοῖον,

Καὶ εὐθὺς τῆς ἐταιρείας,
Ἦρχισαν τὰς ἐμπορίας·
Ἄλλ' ἐξαίφνης τρικυμία,
Φοβερά καὶ ὀλεθρία,
Κατεπόντισε τὸ πλοῖον,
Μὲ τὸ ἐν αὐτῷ φορτίον.
Οἱ δ' ἐταῖροι κολυμβῶντες,
Διεσώθησαν, πλὴν ὄντες,
Τοῦ παντός ἐστερημένοι,
Ζῶσιν ὅλως τεθλιμμένοι.
Ἡ μὲν Νυκτερίς λυπεῖται,
Καὶ τοὺς δανειστάς φοβεῖται·
Διὰ τοῦτο κεκρυμμένη
Ὅλην τὴν ἡμέραν μένει,
Νύκτα δὲ περιοδεύει.
Ἡ δὲ Βάτος ἐνεδρεύει,
Εἰς τοὺς ὁρόμους καὶ τοὺς φράκτας
Καὶ ὡς βλέπει διαβάτας,
Ἐφορμᾷ, αὐτοὺς ἀρπάζει,
Καὶ κρατοῦσα ἐξετάζει,
Μή τις ἔχη διαβάτης
Ἀπὸ τῶν φορέματά της.

Ἡ δὲ Αἴθουα πλανᾶται,
Καὶ ἀπαύστως διαιτᾶται,
Εἰς Αἰγιαλοὺς πλησίον,
Μήπως εὖρη που τὸ πλοῖον.

Ἀνέλπιστόν τι πολλοὶ παθόντες,
Τοῦτο ὑπ' ὄψιν ἔχουσι ζῶντες.

ἦ

Πολλάκις ὄπερ σφόδρα ποθοῦμεν,
Ἐν τούτῳ μέγα κακοπαθοῦμεν.

ΚΟΡΑΞ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ.

Κόραξ ἀρπάσας κρέας βιαίως,
Πετῶν εἰς δάσος ἤλθε ταχέως·
Ὅπου εἰς δένδρον μέγα καθίσας,
Ἐζήτει θέσιν καλήν ἐλπίσας,
Νὰ γευματίσῃ ἡδονικῶς.

Ἄλωπηξ ὁμως αὐτὸν ἰδοῦσα,
Ἵπὸ τὸ δένδρον ἤλθε σκοποῦσα,
Νὰ εὔρη τρόπον, ἵνα προφθάσῃ,
Τροφήν ἐτοίμην αὐτοῦ ν' ἀρπάσῃ
Ἄχοπιάστως, πλήν τεχνικῶς.

« ὦ Κόραξ, κράζει, σοὶ τὸ ἐκφράζω
Πόσον ὠραῖος εἶσαι, θαυμάζω!
Σύμμετρον ὅλως ἔχεις τὸ σῶμα,
Πόδας ὠραίους, στιλπνὸν τὸ χρῶμα,
Ἐ' εὐειδεστάτην τὴν κεφαλὴν.

Δι' ὅλα ταῦτα, τῇ ἀληθείᾳ,
Τῶν πτηνῶν πάντων ἡ βασιλεία
Εἰς σέ ἀνήκει, δὲν ἀμφιβάλλω·
Ἄλλ' ἐν ἀκόμῃ ἂν εἶχες ἄλλο :
Μόνον ἂν εἶχες φωνὴν καλὴν.»

Ἀκούσας ταῦτα, ἠὺχαριστήθη
Τοσοῦτον, ὥστε προεθυμήθη,
Εὐθὺς τὸ ράμφος πολὺ ν' ἀνοίξῃ,
Κ' ἤρχισε κρώζων μέγα νὰ δείξῃ,
Ὅτι φωνάζει πολὺ καλῶς.

Ἀλλὰ τὸ κρέας πίπτει εὐθέως,
Ἡ δὲ Ἀλώπηξ τρέχει ταχέως,
Μετὰ μεγίστης χαρᾶς τ' ἀρπάζει,
«Καὶ φωνὴν ἔχεις, ὦ Κόραξ, κράζει·
Πλὴν νοῦς σε λείπει ὀλοτελῶς.»

Τοὺς ἀνοήτους ἀναμφιβόλως
Ἐξαπατᾷ τις λίαν εὐκόλως.

ΑΙΓΟΠΟΛΟΣ ΚΑΙ ΑΙΓΕΣ ΑΓΡΙΑΙ.

Αιγοβοσκὸς φυλάττων που τὰς αἴγας τὰς
ιδίας,

Εἶδεν ἐλθούσας πρὸς αὐτὰς αἴγας τινὰς
ἀγρίας,

Καὶ ταύτας ἔκλεισεν ὁμοῦ εἰς μάνδραν τὸ
ἑσπέρας,

Ἐλπίσας ὅτ' ἀπέκτησεν αἴγας περισσοτέρας.

Διότι δὲ συνέπεσεν, ὥστε τῇ ὑστεραίᾳ

Νὰ γείνη φοβερός σεισμός, βορρᾶς, βροχὴ
ραγδαία,

Ἄδυνατῶν τὰς αἴγας του ἔξω νὰ ὀδηγήσῃ

Ἐδέησε τροφὴν τινὰ αὐταῖς νὰ χορηγήσῃ.

Κ' εἰς μὲν τὰς αἴγας ἑαυτοῦ ἔρριψεν ὀλιγίστην,

Τὰς δὲ ἀγρίας ἔθρεψε καλὴν τροφὴν καὶ
πλείστην.

Ὡς δὲ παρῆλθεν ὁ χειμῶν κ' ἐγένετο εὐδία,

Καὶ ὁ ποιμὴν τὰς αἴγας του ὠδήγει εἰς πεδία,

Αἰ ἰδικαί του ἔβοσκον ἡσύχως που σταθεῖσαι,
Αἰ δ' ἄγριαι ἀπήρχοντο τῶν ἄλλων χωρι-
σθεῖσαι,

Ὁ δὲ βοσκὸς βλέπων αὐτάς πρὸς τὰ βουνὰ
φευγούσας,

Ὡς ἂν ἐδίωκεν αὐτάς, τοσοῦτον τροχαζούσας,
« Παγκάκισται, ἀνέκραξεν, αἴγες τοῦ
Διαβόλου!

Νῦν φεύγετε μακρὰν ἐμοῦ, ἀχάριστοι
καθόλου!

Ἐσέρησα τὰς αἰγὰς μου χθὲς ὅλην τὴν ἡμέραν
Διὰ νὰ δώσω σᾶς τροφήν καλὴν καὶ πλειο-
τέραν. »

Στραφεῖσαι τότε πρὸς αὐτὸν ἐκεῖναι εἶπον
ταῦτα :

« Δι' αὐτὸ τοῦτο φεύγομεν, μὴ πάθωμεν τοι-
αῦτά, »

Ὅποια καὶ αἰ αἰγές σου, αἵτινες σ' ὠφελοῦσι
Καὶ μένουσι πιστόταται, ἀλλὰ λιμοκτονοῦσι.
Καὶ πρὸς ἡμᾶς τὸ ἴδιον ἀφεύκτως θὰ ποιήσης,
« Ἄν ἄλλας αἰγας εὖρης που αὐτάς θὰ προ-
τιμήσης. »

Σὺ λοιπὸν εἷς ἀχάριστος, κακότροπος καθόλου,
Καὶ ἄνθρωπος παγκάκιστος, τέκνον τοῦ Δια-
βόλου. »

Μηδὲλως νέους φίλους σου τῶν παλαιῶν προκρίνης,
Θὰ δείξης, ὅτι ὅμοιος καὶ πρὸς αὐτοὺς θὰ γείνης.

ΦΟΝΕΥΣ.

Ἄνῆρ φονεύσας ἄνθρωπον,
Ἄφίσας τὴν πατρίδα,
Ἄπήρχετο μ' ἐλπίδα
Νὰ φύγη τὴν ποινὴν.

Διὸ τροχάζων ἔφθασε
Μακρὰν εἰς ἐρημίαν,
Τοῦ Νείλου παροχθίαν
Δενδρόφυτον, τερπνὴν.

Ἐκεῖ ἐνόμιζ' ἄφοβος
Εἰς τὸ ἐξῆς θὰ μένη·
Ἄλλ' ἢ Εἰμαρμένη
Ἐδίωκεν αὐτόν.

Διότι λύκος ἔξαφνα
Ἐκεῖ παρουσιάσθη.
Νὰ φύγη ἠναγκάσθη,
Ὡς ἦτο δυνατόν.

Εἰς δένδρον τι ὑψίκομον,
Ὅποῖα τρέφ' ὁ Νεῖλος,
Παρὰ τὸ αὐτοῦ χειῖλος,
Ἀνέβη νὰ σωθῆ.

Ἐνῶ δ' ἐκεῖ ἐκρύπτετο,
Ἐπὶ τοῦ δένδρου βλέπει,
Ὅτ' ὄφεις μέγας ἔρπει,
Καὶ μέλλει νὰ χαθῆ.

Τότ' ἄπελπισ ἐπήδησεν
Εἰς τὰ νερά τοῦ Νείλου
Κ' ἐσώθη ἐκ προδήλου
Θανάτου τρομεροῦ.

Πλὴν πλέων ἐνῶ ἤγγιζε
Νὰ ἔκβη κ' ἐκ τοῦ Νείλου,
Εἰς στόμα κροκοδείλου
Ἐμπίπτει δολεροῦ.

Εἰς κακὸν Φρονέα ὅλα τὰ στοιχεῖα,
Γῆ, ἀήρ καὶ ὕδωρ, εἶνε ἐναντία.

ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ ΨΥΛΛΟΣ.

Ἄνθρωπός ποτε νυστάζων,

Ἐπὶ κλίνης ἡσυγάζων,

Ἐμελλε νὰ κοιμηθῆ.

Ἄλλ' ἐξαίφνης ἦλθε φίλος,

Ὁ ἀγαπητός μας Ψύλλος,

Ἴνα τὸν ἐπισκεφθῆ.

Ἐπ' αὐτοῦ πηδῶν ἀρχίζει,

Φιλικῶς τὸν χαιρετίζει

Μὲ κτυπήματα πολλὰ.

Ὅθεν ἔπρεπ' ἀνθρωπίνως,

Ἐγερθεῖς τότε κ' ἐκεῖνος

Νὰ δεχθῆ αὐτὸν καλὰ.

Ἀπ' ἐδῶ ζητεῖ τὸν Ψύλλον,

Ἀπ' ἐκεῖ τὸν καλὸν φίλον,

Πανταχοῦ προσεκτικῶς.

Εὐρῶν τέλος που προφθάνει,

Μὲ τὴν χεῖρα τὸν λαμβάνει,

Καὶ τὸν σφίγγει φιλικῶς.

« Τί ζητεῖς, τῷ λέγει, φίλε ;
Τί με δάκνεις ; λέγε Ψύλλε .
Τί ἀδίκως μ' ἐνοχλεῖς ;
Αἶ ! κακοῦργε, θὰ σέ σπάσω .
Ὅσάν φύσκαν θὰ σέ σκάσω
Πειρασμέ ! δέν ὁμιλεῖς ; »

Τόθ' ὁ Ψύλλος οὐδεμίαν
Βλέπων ἄλλην σωτηρίαν,
Ἐκλαιε περιπαθῶς,
Λέγων : « Τὰ πηδήματά μου
Ὅς καὶ τὰ κεντήματά μου
Ἐνοχλοῦσιν ἀληθῶς .

Ἄλλ' ὅποῖον, Δέσποτά μου,
Ἐμπορεῖ τὸ κέντημά μου
Νὰ σοί φέρῃ βλαβερόν ;
Ἄφες με · μή με παιδεύσης .
Πρὸς Θεοῦ ! μή με φονεύσης ,
Ἐν ζώφιον μικρόν . »

Ἄλλ' ἐκεῖνος τῷ φωνάζει:
« Ὅστις ἄλλον πως πειράζει,
ἢ ὀλίγον ἢ πολὺ,
Ὁ τοιοῦτος τιμωρεῖται
Καὶ οὐδόλως συγχωρεῖται,
Ὅσον ἂν παρακαλῆ. »

Καὶ εὐθύς ἐκ τῶν δακτύλων
Νεκρὸν ἔρριψε τὸν Ψύλλον.

Ἐργάτης πονηρίας
Μεγάλης ἢ μικρᾶς,
Παρέχει συνεπείας
Εἰς ἑαυτὸν πικρᾶς.

ἢ

Ὁ πράττων πονηρίαν
Μεγάλην ἢ μικράν,
Λαμβάνει τιμωρίαν
Ἄντάξιον, πικράν.

ΕΛΑΦΟΣ ΔΙΨΩΣΑ.

Ἐλαφός τις γηραλέα,
Ἄπο δάσους διψαλέα,
Εἰς πηγὴν τινα ἐλθοῦσα
Ἄφου ἐπιεν, ἰδοῦσα
Εἰς τὸ ὕδωρ τὴν σκιάν της,
Διὰ μὲν τὰ κέρατά της
Ἐπερέχαιρε μεγάλως
Εἰς τὸ μῆκος καὶ τὸ κάλλος.
Τοὺς δὲ πόδας ἀδυνάτους
Βλέπουσα καὶ λεπτοτάτους,
Ἰσταμένη ἐλυπεῖτο.
Ἄλλ' ἐν ᾧ διενοεῖτο,
Λέων τις φανείς τυχαίως,
Κατ' αὐτῆς ὄρμα βιαίως·
Καὶ ἐν ὅσῳ ἦτο μέρος
Ἄδενδρον, αὐτῇ ἑλευθέρως
Τρέχουσα αὐτοῦ προεῖχε,
Καὶ κατὰ πολὺ ἀπεῖχε.

Ὅτε δ' ἦλθεν εἰς δασῶδες
Μέρος δύσβαστον, θαμνῶδες,
Ἐκεῖ ἐκ τῶν μακροτάτων
Καὶ ὠραίων τῆς κεράτων
Εἰς τοὺς κλάδους ἐμπλεχθεῖσα,
Κ' ὑπ' ἐκείνου συλληφθεῖσα,
Ἔλεγεν ὀδυρομένη:
« Ἦμην φεῦ! ἠπατημένη·
Ὅτ' ἐνῶ κατελυπούμην
Καὶ πολλὰ διενούμην
Περὶ τῆς λεπτοφυίας
Τῶν ποδῶν καὶ ἀσθενείας,
Ἐπὶ τούτων ἐσωζόμεν,
Ὅτε πρὶν ἐδιωκόμεν·
Διὰ δὲ τὰ κάλλιστα μου
Καὶ μεγάλα κέρατά μου
Ἐνῶ τόσον ἐκαυχώμην,
Κ' ἔχαιρον καὶ ἐπηρόμην,
Ἐπὶ τούτων θανατοῦμαι,
Καὶ τοῦ βίου μου στεροῦμαι. »

Πολλάκις ὅσα νῦν μᾶς λυποῦσιν,
Ἵστερον ταῦτα μᾶς ὠφελοῦσιν.
Δι' ὅσα πάλιν μεγαλαυχοῦμεν,
Ἐκ τούτων πάντα κακοπαθοῦμεν.

ΧΕΛΩΝΗ ΚΑΙ ΑΕΤΟΣ

Ἡ Χελώνη λυπούμενη,
Διατί νὰ μὴ πετᾶ
Εἰς τὰ ὕψη φερομένη,
Ὡσπερ καὶ τὰ πτερωτά,
Ἔρχεται καὶ διηγεῖται
Τάδῃκον πρὸς Ἀετόν,
Καὶ πικρῶς παραπονεῖται
Δεομένη πρὸς αὐτόν,
Νὰ τῇ δείξῃ τινὰ τρόπον
Ἴνα μάθῃ νὰ πετᾶ
Ἐφ' ἐνὸς εἰς ἄλλον τόπον,
Ὅπως καὶ τὰ πτερωτά.

Ἄλλ' αὐτὸς μὲ νοουθεσίας,
Φίλη, εἶπε, μὲ ζητεῖς
Πρᾶγμα, ὅπερ ἐκ προνοίας
Σὲ στερεῖ ὁ Ποιητής.
Εἰς πτηνὰ σοφῶς ἢ φύσις
Περιβάλλει τὰ πτερά.
Εἰς αὐτὰ καλὴ ἢ πτησίς,
Εἰς δὲ τᾶλλα βλαβερά.

Ἄλλ' αὐτὰς τὰς νοουθεσίας
Ἡ Χελώνη ἢ τρελλή,
Θεωροῦσα ὡς αἰτίας,
Μᾶλλον τὸν παρακαλεῖ.

Τόθ' ὁ Ἄετὸς ἄρπάσας
Μὲ τοὺς ὄνυχας αὐτοῦ,
Ἔψωσεν αὐτὴν πετάσας·
Καὶ ἐξ ὕψους ἄρκετοῦ
Τὴν ἀφῆκεν, εἰπὼν, « Μάθε
Πῶς πετῶσι τὰ πτηνά·
Τὰ ἀρμόζοντά σοι πάθε
Τῆς μωρίας σου δεινά. »

Λοιπὸν αὕτη φερομένη,
Ὡσπερ σῶμά τι νεκρόν,
Πρὸς τὴν γῆν συστρεφομένη
Ἐπεσεν ἐπὶ πετρῶν
Κ' ἔμεινεν εὐθὺς νεκρά
Ἡ Χελώνη ἡ μωρά.

Ὁ μὴ ἀκούων ἐμπειροτέρους
Πάσχει κινδύνους τοὺς χειροτέρους.

ΚΑΛΑΜΟΣ ΚΑΙ ΕΛΑΙΑ

Κάλαμός ποτε κ' Ἐλαία
Ἵψηλὴ καὶ γηραλέα
Ἦριζον δι' ἡσυχίαν,
Καὶ ἰσχύον, καὶ καρτερίαν,

Ἡ Ἐλαία καυχωμένη
Εἶπ', Ἐγὼ συγκρινομένη
Πρὸς σέ, εἶμ' ἀνδρειοτάτη,
Ἄσειστος, ἡσυχωτάτη.

Δὲν μὲ βλέπεις, Κάλαμέ μου;
Εἰς πνοὴν παντὸς ἀνέμου
Εἶμ' ἀκλόνητος, ὡς βράχος,
Καὶ ἀνθίσταμ' ἀταράχως.

Σὺ δέ, ἄθλιε, φοβεῖσαι,
Τρέμεις ὄλως καὶ κλονεῖσαι,
Ἄν ποθέν τις αὔρα πνεύσῃ
Ῥίζηθεν θὰ σὲ σαλεύσῃ.

Πτωχὲ Κάλαμε, ἐγὼ
Σὲ ἐλεεινολογῶ!

Ἐαυτ' ἀκούσας ἐλυπήθη,
Ἄλλ' οὐδὲν τῇ ἀπεκρίθη,
Ἐκλαβὼν τὰς τῆς Ἐλαίας
Ἀξιώσεις ὡς δικαίας.

Ὡς δὲ ἔπνευσε συρίζων
Σφοδρὸς ἄνεμος κρημνίζων
Ὅ,τι ἤθελε τολμήσῃ,
Τὴν ὄρμην του νὰ κωλύσῃ.

Ἀπαντήσας τὴν γενναίαν
Καὶ ἀτάραχον Ἐλαίαν,
Κατακερματίσας πᾶσαν
Κ' ἐξερρίζωσ' ἀντιστᾶσαν.

Ἐνῶ δὲ ἡ καυχωμένη
Ἄφωνος, νενεκρωμένη
Αὐτὴ ἔκειτο ἐκτάδην,
Οἱ δὲ κλάδοι τῆς σποράδην,

Ὁ δειλὸς Κάλαμος κλίνων,
Καὶ τὸν ἄνεμον ἀφίνων
Ἄκωλύτως γὰρ προβαίνει,
Πάλιν σῶος διαμένει.

Κ' εἶπε, φίλη, νῦν ἐγὼ
Σέ ἐλεεινολογῶ.

Φεῦγε, ὑποχώρει πρὸς ἰσχυροτέρους,
Εἰ δὲ μή, κινδύνους πάσχεις χειροτέρους.

ΛΕΩΝ ΚΑΙ ΔΕΛΦΙΝ

Μακρυνθείς ἐκ τῶν ὄρέων,
Ἐπλανᾶτό ποτε Λέων
Εἰς τὸ ἄκρον παραλίας,
Ἄοικητοῦ ἐρημίας.

Εἰς τὰ μέρη δὲ ἐκεῖνα
Εἶδε πλέοντα Δελφῖνα,
Καὶ σταθεὶς καὶ προσφωνήσας,
Εἶπε πρὸς αὐτὸν λαλήσας:

«Ἐὰν θέλης συμμαχίαν
Καὶ εἰλικρινῆ φιλίαν
Πρὸς ἀλλήλους νὰ τηρῶμεν,
Ἰσχυρότατοι θὰ ὦμεν.»

Ἐπειδὴ ἐγὼ πρωτεύω,
Καὶ ἀπάντων βασιλεύω,
Τῶν εἰς τὴν ξηρὰν θηρίων,
Ὡς καὶ σὺ τῶν θαλασσίων. »

Ὁ Δελφὶν πολὺ προθύμως
Συγκατένευσε κ' ἐντίμως
Ὁμολόγησε φιλίαν,
Καὶ βεβαίαν συμμαχίαν.

Καὶ ἐκάτερος ἀπῆλθεν,
Εἰς τὸ κράτος ἐπανῆλθεν.

Μετὰ χρόνον δὲ ὁ Λέων,
Πρὸς θηρίον τι παλαίων
Ἦλθ' ἐκεῖ παρὰ τὴν θῖνα
Καὶ καλέσας τὸν Δελφῖνα,
Εἶπε: « Φίλε, ἔχω χρείαν,
Σπεῦσον, δός μοι συμμαχίαν. »

Ὁ Δελφὶν προεθυμήθη,
Κ' ἐνῶ πλέων διηυθύνθη
Πρὸς τὸν Λέοντα δρομαίως,
Ἦγωνίζετο ματαίως.
Πρὸς τὴν γῆν θέλων νὰ ἔλθῃ,
Ἦδυνάτει νὰ ἐξέλθῃ.

Ἄλλ' ὁ Λέων ἐβρυχᾶτο
Καὶ ἐκεῖνον ἤτιᾶτο,
Λέγων, αὐταὶ αἰ κινήσεις
Εἶν' ἀπάτη, προσποιήσεις.

Ὁ Δελφὶν δὲ ἀπεκρίθη,
Καὶ ὀρθῶς ἀπελογήθη:
« Ἀδικώτατα βρυχᾶσαι
Καὶ ἐμὲ καταιτιᾶσαι.

Αἰτιῶ τὴν φύσιν, Λέον,
Ἦτις δὲν μ' ἀφίνει πλέον
Ἡρὸς αὐτὴν νὰ προχωρήσω
Κ' ἐπ' αὐτῆς, ὡς σύ, βαδίσω.

Ὡς συμμάχους καὶ ὡς φίλους
Νὰ ζητῶμεν καταλλήλους
Δυναμένους εἰς τὰς χρείας
Νὰ διδῶσι βοήθειας.

ΣΚΥΛΟΣ ΠΡΟΣΚΕΚΛΗΜΕΝΟΣ

Ἄνθρωπός τις ἔχων Σκύλον
Τῷ μαγείρῳ παραγγέλλει,
Ὅτ' ἐκάλεσ' ἓνα φίλον,
Καὶ νὰ ἐτοιμάσῃ θέλει
Τράπεζαν πολυτελεῆ.

Ταύτην τὴν ἐτοιμασίαν
Ὡς ὁ Σκύλος εἶδ' ἐχάρη,
Ὅτι εὖρεν εὐκαιρίαν
Καὶ αὐτὸς φίλον νὰ ἴπάρῃ,
Ἐνα Σκύλον προσφιλεῖ.

Ἐδραμε λοιπὸν νὰ εὖρῃ
Πανταχοῦ αὐτὸν σπουδαίως
Καὶ εἰς τὴν τράπεζαν νὰ φέρῃ
Νὰ συμπάγωσιν ἠδέως·
Καὶ εὖρῶν καλεῖ αὐτόν.

Εἰς καιρὸν τοῦ συμποσίου
Ἐρχεται ὁ ξένος Σκύλος,
Καὶ ἐντὸς τοῦ μαγειρείου
Ὡς καλὸς ἐμβαίνει φίλος,
Κ' ἔβλεπε τὸ φαγητόν.

Διὸ σαίνων, ἐκινεῖτο
Καὶ αὐτὸς καὶ ἡ οὐρά του,
Καὶ ἐδείκνυεν ὅτ' ἦτο
Παμμεγίστη ἡ χαρά του·
Ἐβαλλεν εἰς νοῦν πολλὰ.

Εἶχε γνώμην πεπεισμένην,
Ὅτι τόσον θὰ χορτάσῃ,
Ὅστε καὶ τὴν ἐπομένην
Παντελῶς δὲν θὰ πεινάσῃ·
Πάντα ἔλεγε καλὰ.

Πλὴν ὁ μάγειρος κυττάξας,
Ὡς τὸν Σκύλον εἶδε ξένον,
Λάκτισμα σφοδρὸν τινάξας,

Γῆς χαρᾶς πεπληρωμένον
Ἐξω ἔρριψεν οἰκτρῶς.

Κακῶς ἔχων καὶ φωνάζων
Ὁ ταλαίπωρος ἐξῆλθε,
Τρέμων ὄλως καὶ τροχάζων,
Καὶ πρὸς ἄλλους Σκύλους ἦλθε
Κατηφῆς πολὺ, ὠχρός.

Οἱ δ' ἠρώτησαν ἐκεῖνον·
Ἐφαγεν, ἠὲ χαριστήθη; —
Ἐφαγον, κ' ἔπιον οἶνον
Κατὰ κόρον, ἀπεκρίθη·
Διὸ σᾶς ὁμολογῶ·

Πόθεν, πῶς καὶ πότ' ἐξῆλθον,
Καὶ ἂν κλίμακα κατῆλθον,
Δὲν γνωρίζω καὶ ἐγώ!

Εἰς ὑποσχόμενον πρὸς σέ ἐκ ξένων εὐποιίαν
Μὴ θάρρει, ἀλλὰ πρόσεχε μὴ πάθης δυστυχίαν.

ΜΥΡΜΗΞ

ΚΑΙ

ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ

Μύρμηξ διψήσας
Εἰς βρύσιν ἤλθεν·
Ἄλλ' ὀλισθήσας
Ἐντὸς εἰσῆλθεν·
Τὸ ὕδωρ ῥέον
Τὸν παρασύρει·
Ὡστ' ἐπιπλέων
Ἦτο ἐν πλήρει
Ἀπελπισία,
Ὅτι ἐπνίγη·
Πλὴν ἠγωνία
Νὰ διαφύγη·
Τοῦτο ἰδοῦσα
Περιστερὰ τις,
Εὐθὺς δραμοῦσα
Ἀπὸ ἐλάτης
Μικρὸν κλωνίον

Κόψασα κύπτει
Κ' ἐμπρὸς πλησίον
Ἐκείνου ῥίπτει.
Ἐφ' οὗ ἀνέβη
Κ' ἐπεραιώθη·
Οὕτω συνέβη
Καὶ διεσώθη.
Μετὰ δὲ χρόνον
Παιδίον ἔχον
Παγίδας μόνον,
Ἦλθε προσέχον
Πῶς νὰ πιάσῃ
Τὴν σώτειράν του,
Τὴν ἐν τῷ δάσει
Περιστερὰν του.
Ὁ Μύρμηξ ὅμως
Τοῦτο νοήσας,
Τρέχει συντόμως
Κ' αἴφνης ὀρμήσας,
Αὐτὸ δαγκάνει
Τὸ πόδιόν του,
Κ' εὐθὺς τὸ κάμνει

Ἐκ τῶν χειρῶν του
Ὅλα νὰ ρίψη
Ἐκπεπληγμένον,
Διὰ νὰ κύψη
Βεβιασμένον.
Ὅθεν ἐκείνη
Καιρὸς ἐδόθη
Ἴνα μὴ μείνη·
Κ' ἔφυγ', ἐσώθη.

Ποίει πρὸς πάντα εὐεργεσίαν,
Κ' ἐν περιστάσει ἕξεις ὁμοίαν.

ἦ

Ἐλαβες πάσχων εὐεργεσίαν,
Μὴ ἀγνωμόναι, δὸς ἀνταξίαν.

ΛΕΩΝ ΚΑΙ ΠΟΝΤΙΚΟΣ

Ἐνῶ Λέων ἐκοιμᾶτο
Ἐπ' αὐτοῦ εἷς Ποντικός
Ἐτρεχεν ἐπάνω κάτω
Λίαν ἐνοχλητικός.

Διὰ τοῦτο ἐξυπνήσας,
Κ' αἰφνιδίως σηκωθείς
Τὸ Ποντίκιον πατήσας,
Τὸ συνέλαβεν εὐθύς.

Ἄλλ' ὁ Ποντικός γογγύζων
Καὶ στενάζων καὶ θρηνῶν,
Ἄλλο μέσον μὴ ἐλπίζων,
Εἶπε τάδε ἐκφωνῶν.

«Βασιλεῦ, συγχώρησόν με!
Ἥμαρτον, ὁμολογῶ·
Πρὸς Θεοῦ! ἀπόλυσόν με,
Καὶ ὑπόσχομαι κ' ἐγώ,

Ν' ἀποδώσω σοι ὁμοίαν
"Ἄλλην χάριν δι' αὐτήν,
Καὶ νὰ δείξω σοι φιλίαν
Αἰωνίαν καὶ πιστήν.

Ὁ δὲ Λέων, ὡς φιλίαν
Αἰωνίαν καὶ πιστήν
Ἦκουσε, καὶ παρομοίαν
"Ἄλλην χάριν δι' αὐτήν,

Τὰς προτάσεις του θαυμάσας,
Καὶ εἰς οἶκτον κινηθεὶς,
Τὸν ἀπέλυσε γελάσας·
Οὗτος δ' ἔφυγε σωθεὶς.

Μετὰ χρόνον τὸ θηρίον
Ἰπ' ἀνθρώπων συλληφθέν,
Μὲ χονδρότατον σχοινίον
Ἀπὸ δένδρου προσδεθέν,

Ἐβρυχᾶτο, ἐκινεῖτο,
Προσεπάθει νὰ λυθῆ
Ἄλλ' ἀδύνατον ἔτῳ ἦτο
Τοῦ κινδύνου νὰ σωθῆ.

Ἐνῶ οὕτω δεδεμένος
Ἐξεφώνει γογγυσμούς,
Κ' ἔβαλλεν ἀπηλπισμένος
Μανιώδεις βρυχηθμούς,

Ἐπὶ τῶν ἐκεῖ ὀρέων
Κατοικῶν ὁ Ποντικός,
Ὅτ' ἐστέναζεν ὁ Λέων,
Ἦκουσεν ἐκστατικός,

Κ' ἦλθ' ἐκεῖ κατεσπευσμένος,
Κ' εἶπε : « Φίλε, θὰ σωθῆς·
Ἐχε θάρρος· λελυμένος
Ἡάραυτα θὰ εὐρεθῆς. »

Ταῦτα εἶπε καὶ βιαίως
Μετ' ἀγῶνα φοβερόν
Τρώγων ἔκοψε ταχέως
Τὸ σχοινίον τὸ χονδρόν.

Οὕτω πῶς ἐλευθέρωσας
Ὁ μικρὸς τὸν δυνατόν,
Κ' ἐκ θανάτου διασώσας,
Εἶπε τάδε πρὸς αὐτόν·

«Τοῦ λοιποῦ μὴ γέλα πλέον·
Μάθε νῦν κ' οἱ Ποντικοί
Χάριν κάμνουσιν, ᾧ Λέον,
Κ' εἶνε εὐεργετικοί.»

Μὴ περιφρόνει τὸν μικρὸν,
Ἴν' ἂν χάριν σὲ ζητήσῃ·
Θὰ εὖρη καὶ αὐτὸς καιρὸν,
Τὰ ἴσα νὰ ποιήσῃ.

ΑΕΤΟΣ ΚΑΙ ΚΑΝΘΑΡΟΣ

Λαγwός, ὄλως ἐκπεπληγμένος,
Ἔτρεχε φεύγων ἐν' Ἄετόν
Καὶ ἦτο πλέον ἀπηλπισμένος,
Ὡς μὴ εὐρίσκων που βοηθόν.

Πλὴν παντὶ σθένει τρέχων προβαίνων,
Κάνθαρον εἶδε, καὶ πρὸ αὐτοῦ
Πεσών, ἐβόα τρέμων, ἀσθμαίνων,
«Ἐκ τῶν ὀνύχων τοῦ Ἄετοῦ

Σῶσόν με, φίλε, σὲ ἱκετεύω·
Μὴ με ἀφίσης νὰ ἀρπασθῶ.»
Ὁ δ' εἶπε: «Θάρρει, σὲ προστατεύω·
Δὲν σὲ ἀφίνω, θ' ἀντισταθῶ.»

Κ' εὐθύς, ὡς εἶδε νὰ πλησιάσῃ,
Καὶ νὰ ὀρμήσῃ ὁ Ἄετός,
Τὸν πρόσφυγά του διὰ ν' ἀρπάσῃ,
«Ἄετέ, στηῆθι, εἶπεν αὐτός.

Παρακαλῶ σε, μή μοι ἐγγίσης
Ἐμόν ἰκέτην τὸν Λαγῶν·
Δίκαιον εἶνε γὰ τὸν ἀφίσης·
Ἰκέτης εἶνε· ἄφες μ' αὐτόν.»

Πλὴν τοῦ Κανθάρου τὰς παρακλήσεις
Περιφρονήσας ὁ Ἄετός,
Μηδὲ ἀκούσας παρατηρήσεις
Καὶ ἄλλα, ὅσα εἶπεν αὐτός,

Ἵορμᾶ, ἀρπάζει ὁ σαρκοβόρος
Ἐκ τοῦ ἀσύλου τὸν Λαγῶν,
Πετᾶ καὶ φέρει ἐκεῖ εἰς ὄρος
Ἵνα σπαράξῃ, φάγη αὐτόν.

Κάνθαρος ὄθεν ἀγανακτήσας
Διὰ τὸ μέγα τοῦτο κακόν,
Καὶ τὸν κακοῦργον ἀποφασίσας
Νὰ τιμωρήσῃ μνησικακῶν,

Ἐτρεχεν ὄρη, βράχους καὶ δάση
Κατασκοπεύων τὸν Ἄετόν,
Τὴν φωλεάν του ποῦ θὰ σκευάσῃ
Διὰ νὰ βλάβῃ πικρῶς αὐτόν.

Αὐτὴν δ' εὐρίσκων, ἐκεῖ κατῶκει,
Καὶ ἀναβαίνων σιγά, σιγά,
Ὅταν ἐνόει, ὅτ' ὠτόκει,
Ἐσπαζε ρίπτων κάτω ταύγά.

Τοιοτοτρόπως αὐτόν κολάζων,
Καὶ μὴ ἀφίνων που νὰ σταθῇ,
Ν' ἀλλάσῃ τόπον συχναναγκάζων,
Ἐφερ' εἰς θέσιν ν' ἀπελπισθῇ.

Ὅθεν ὡς τέλος φεύγων ἀνέβη
Καὶ ὡς τὸν Δία, πρῶτον Θεόν,
Κ' εἰπὼν πᾶν ὅ,τι αὐτῷ συνέβη,
Ἐζήτει τόπον πρὸς τοκετόν.

Ὁ Ζεὺς ἀκούσας τὴν συμφορὰν του,
Συνεκινήθη, κ' ἔδωκ' εὐθύς
Τὸν αὐτοῦ κόλπον εἰς φωλεάν του,
Ἵνα γεννήσῃ ἐντὸς κρυφθεῖς.

Ἄετὸς τότε μέγα θαρρήσας,
Ἐχαιρεν, ὅπως τᾶλλα πτηνά,
Καὶ αὐτὸς πλέον ὠτοκῆσας,
Θὰ τρέφῃ κ' ἔχῃ τὰ νεογνά.

Ἄλλ' ὁ ἐχθρὸς του δέν ἐποιμᾶτο·
Ἄλλὰ καὶ ταύτην ἔτι εὐρών,
Ταύτᾳ νὰ σπάσῃ ἐμηχανᾶτο,
Ἄλλ' ἐφοβεῖτο Θεὸν ἐχθρόν.

Διὸ ἐφεῦρεν ἄριστον τρόπον:
Ἵψήλ' ἀνέβη κόπρον κρατῶν
Καὶ σταθεῖς ἄνω τῶν θείων κόλπων,
Ἐρριψε ταύτην ἐντὸς αὐτῶν.

Ὁ Θεός τότε ἀηδιάσας
Ἠγέρθη αἴφνης καὶ τιναχθεῖς
Καὶ ταῦτ' ῥίπτει, ὡς μὴ προφθάσας
Νὰ τὰ κρατήσῃ προφυλαχθεῖς.

Ἄφοῦ κ' ἐνταῦθα δὲν ἠδυνήθη
Νὰ νεοττεύσῃ ὁ Ἄετός,
Κατεταράχθη, κατελυπήθη,
Καὶ ἀπηλπίσθη διὰ παντός.

Μηδένα, ὡς μικρότατον, ἄς μὴ περιφρονῶμεν,
Καὶ ὑπὸ τούτου δυνατὸν πικρῶς γὰ λυπηθῶμεν.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ ΚΟΥΡΒΙΛΑ
ΔΕΥΤΕΡΟΥ
ΑΥΞΩΝ ΑΡΙΘ.

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

Πρὸς εὐκολίαν τῶν παιδῶν ἐξηγοῦμεν ἐντὸς παρενθέσεως ζώων τινῶν ὀνόματα μὴ εὐχρηστοῦντα ἐν τῇ καθωμιλημένῃ. Προσέτι δὲ σπάνιόν τι τυπογραφικὸν σφάλμα διορθοῦμεν ἐνταῦθα εἰς τὸν οἰκείον μῦθον, σημειοῦντες καὶ τὸν στίχον αὐτοῦ, ἐν ᾧ εὔρηται.

ρολεγόμενα σελ. ε'—ζ'.

(Ἐν σελίδι ζ', στίχ. 8^ψ, ἀνάγνωθι ἐπέτρεψαν ἀντὶ ἐπέτρεψε)

ΕΚ ΤΩΝ ΑΣΤΕΙΩΝ ΙΕΡΟΚΛΕΟΥΣ

	σελὶς
ΚΟΛΛΑΣΤΙΚΟΙ — Α'	9
» Β'	10
» Γ'	10
» Δ'	10
» Ε'	11
» ΣΤ'	12
» Ζ'	12
» Η'	13
» Θ'	13
» Ι'	14

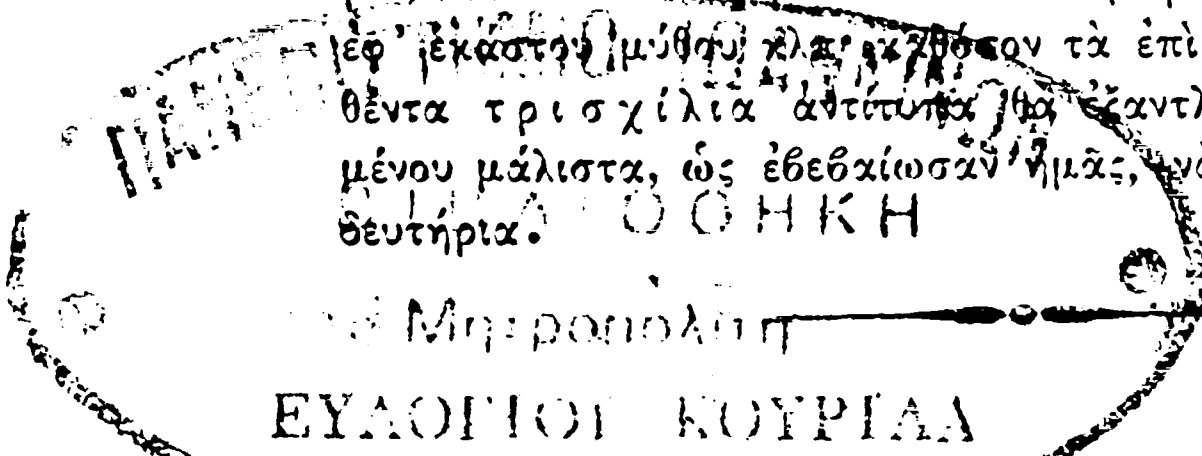
ΑΙΣΩΠΕΙΟΙ ΜΥΘΟΙ

	σελίς
Καλά καὶ Κακά	17
Σκύλα καὶ Ἄλογον	19
Οἱ δύο σάκκοι τοῦ ἀνθρώπου	20
Ἦνος (γάδαρος) καὶ Λεοντῆ	21
Γεωργὸς καὶ Ἦφις (ῥεῖδι)	22
Γουροῦνα καὶ Σκύλα	23
Λέων (λεοντάρι) καὶ Βάτραχος	24
Ἐρίφιον (κατσίκι) καὶ Λύκος	26
Πάρδαλις καὶ Ἀλώπηξ (ἀλεπού)	27
Κόραξ νοσῶν (ἄρρωστος)	28
Ἀλώπηξ καὶ Σταφύλια	29
Γυνὴ καὶ Ὀρνις (κόττα)	30
Ἀλώπηξ πρὸς μορμολύκειον (προσωπίδα ἐνὸς θεα- τρίνου)	31
Ὀρνις καὶ Χελιδῶν	32
Ζεὺς (ὁ μεγαλύτερος θεὸς τῶν ἀρχαίων) καὶ Χελώνη	33
Γέρανοι (οἱ) καὶ Χῆνες	34
Ταῦρος (μεγάλον ἀρσενικὸ βῶδι) καὶ Τράγος	35
Μύες (ποντικοὶ) καὶ Γαλῆ (γάττα)	36
Σκύλοι καὶ Ἀλώπηξ	38
Κώνωψ καὶ Βοῦς (βῶδι)	39
Γαλῆ καὶ ῥίνη (λίμα, ἐργαλεῖον σιδηρουργικόν)	40
ῥοιά (ῥοδιά) καὶ Μηλέα	41
Ἀλώπηξ καὶ Λέων	42
Ἐλαφος (ῥάφι) καὶ Λέων	43
Ἦνος καὶ Ἀλώπηξ	45
Ὀφις πατούμενος	46
Ἀλιεὺς (ῥαράς) καὶ Σμαρίς (μαρίδα)	48
Ἀλώπηξ καὶ Λέαινα	49
Κορυδαλὸς (μικρὸ πτηνὸν με̄ σκούρια εἰς τὴν κε-	

φαλτήν, σκορδαλός ἢ κατσουλιέρα) συλληφθεῖς.	50
Πίθηκος (μαῖμοῦ) καὶ τέκνα αὐτοῦ	51
Ἐχιῶνα (ὄχεντρα, ὄχειά) καὶ (ἄ)Βδέλλα	52
Δάμαλις καὶ Βοῦς	54
Γέρων καὶ Θάνατος	55
Περιστεραὶ καὶ Ἱέραξ (ιεράκι)	57
Ἀλιεύς αὐλῶν (παίζων αὐλόν: φλογέρα, τζουρλᾶν)	58
Ἀνθρακεύς (καρβουνιάρης) καὶ Γναφεύς (λευ- καντής, πλύντης ἢ ἀλετρουδιάρης)	59
Δενδροτόμος καὶ Πεύκη (πεῦκο)	61
Ζεὺς καὶ Ὀφίς	62
Πίθηκος καὶ Κάμιλος (ἀνάγνωθι Κάμηλος) (Μαῖμοῦ καὶ Καμῆλα)	64
Ὀδοιπόροι	65
Ὄνος καὶ Τέττιγες (τσιτσικοί)	67
Γέττιξ καὶ Μύρμηξ (μυρμηγκί)	68
(ἐν στίχῳ 8 ^ῳ , σελ. 69 ^ῃ , ἀνάγνωθι ἐλεημοσύνην)	
Καρκίνος (κάβουρας) καὶ Μήτηρ του	70
(ἐν στίχῳ 1 ^ῳ , ἀνάγνωθι Ἡ Μήτηρ τοῦ...)	
Ὄνος βαστάζων ἄγαλμα	72
Νεβρός (ἐλαφάκι) καὶ Πατήρ	74
Σκύλος καὶ σκιά αὐτοῦ	75
Παιδίον καὶ Κίχλα (τσιχλα)	77
Ὄνου σκιά	79
Σαλπικτής (τρομπετιέρης)	80
Καρύα (υά)	82
Κύων οἰκουρός (σκύλος τοῦ σπητιοῦ) καὶ κύων θηρευτής (τοῦ κυνηγιοῦ)	84
Κύων ὀηκτικός (ἄστις ὀαγκόνει κρυφίως)	86
Παιδίον ψευδόμενον	88
Ἄγλουρος (ἀγριόγαττος) καὶ Ὀρνίθες	90
Ἄνθρωπος θραύσας (τσακίσας, σπάσας) ἄγαλμα . .	92
Ταῶς (παγῶνι) καὶ Κολοιός (καλοιακοῦδα ἢ κα- ρακιάξ)	94

Αίων, Ἄρκτος (ἄρκουδα) καὶ Λύκος	96
Κηπουρός (περιβολάρης) καὶ Ἄνθρωπος	98
(ἐν στίχῳ 9 ^ω , σελ. 99 ^η , ἀνάγνωθι ἡμέρων) . .	
Ὀδοιπόροι καὶ Πλάτανος	100
Νυκτερίς, Βάτος καὶ Αἴθουα (μαῦρο πτηνὸ θα- λασσινόν, κολυμβητῆς ἢ κακαῖδου)	102
Κόραξ καὶ Ἀλώπηξ	105
Λίγοπόλος καὶ αἴγες (ἴδιαι) ἄγριαι	107
Φονεύς	109
Ἄνθρωπος καὶ Ψύλλος	112
Ἐλαφος διψῶσα	115
Χελώνη καὶ Ἄετός	117
Κάλαμος καὶ Ἐλαία	120
Λέων καὶ Δελφίν (μεγάλον ἴσκιον, δελφίνι)	123
Σκύλος προσκεκλημένος	126
Μύρμηξ καὶ Περιστερά	129
Λέων καὶ Ποντικός	132
Ἄετός καὶ Κάνθαρος (ἀσκάθαρος ἢ σκαθάρι)	136

Ἐπειδὴ τὸ πονημάτιον ἐπλήρωσεν ἐννέα ὄλα τυπογρ. φύλλα, ὁὖν ἐλάβομεν δὲ μέχρι τοῦδε πάσας τὰς ἀγγελίας, δὲν κατεχωρίσαμεν ὀνόματα συνδρομητῶν ἔκ τε τῶν ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος, ἵνα μὴ δυσάρεστήσωμέν τινὰς αὐτῶν. Αἰτούμενοι διὰ τοῦτο συγγνώμην δὲν ὀκνοῦμεν νὰ ἐκφράσωμεν αὐτοῖς τὰς εὐχαριστίας ἡμῶν διὰ τὴν πρόθυμον ὑποδοχὴν, ἧς ἠξίωσαν τὸ πονημάτιον τοῦτο καὶ ἧς ἐνεκα προτρεπόμεθα νὰ καταστήσωμεν αὐτὸ εἰς μετ' οὐ κατὰ δευτέραν ἔκδοσιν λαμπρότερον δι' εἰκονογραφιῶν ἐφ' ἑκάστῳ μύθῳ κλπ. ἐκδόσιν τὰ ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐκτυπωθέντα τρισχίλια ἀντίτυπα ἧς ἐξαντληθῶσι ταχέως, προκειμένου μάλιστα, ὡς ἐβεβαίωσάν ἡμᾶς, νὰ εἰσαχθῆ εἰς τὰ ἐκπαίδευτήρια.

BK

Π 22ε

Αριθ. εικ. 132441

ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ

Ἡ

ΔΑΤΑ ΤΟΠΟΥΣ ΔΙΑΦΟΡΑ.

ΤΗΣ

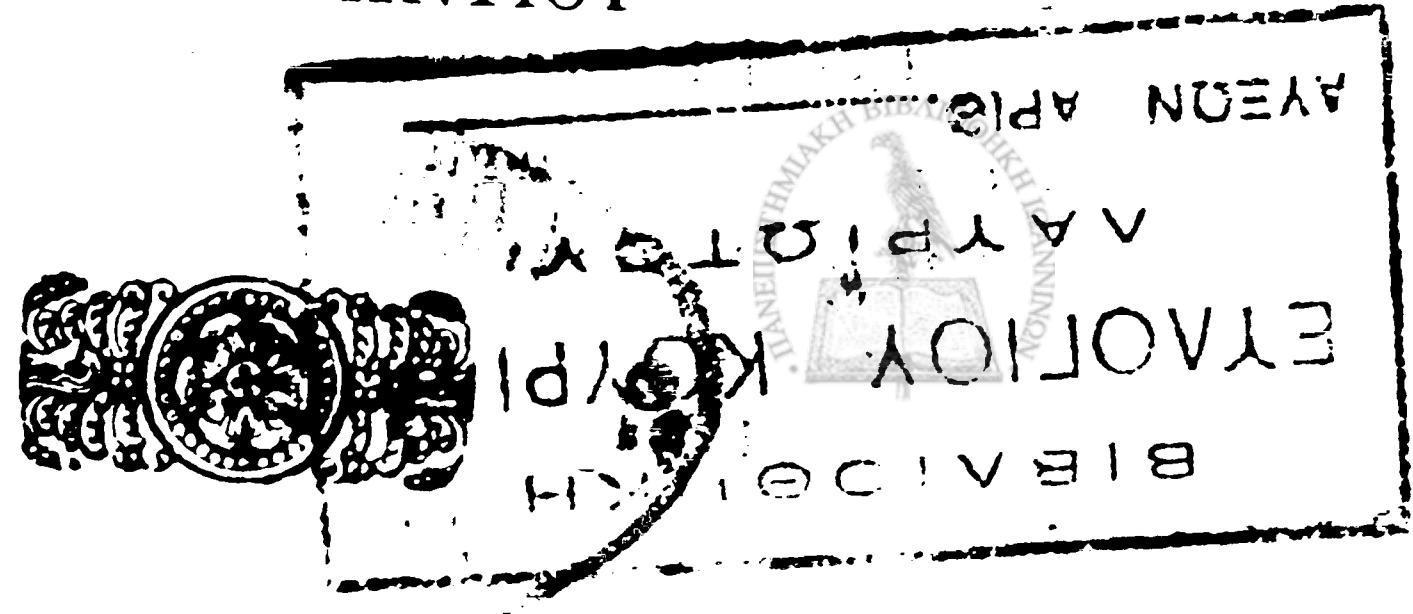
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

ΚΩΜΩΔΙΑ

ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΠΕΝΤΕ

Συγγραφεῖσα παρὰ

Δ. Κ. ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΙΜΑΤΩΝ ΙΩΑΝ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΗΣ ΚΩΜΩΔΙΑΣ

ΑΝΑΤΟΛΙΤΗΣ

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΙΟΣ

ΧΙΟΣ

ΚΡΗΣ

ΑΛΒΑΝΟΣ

ΚΥΠΡΙΟΣ

ΛΟΓΙΩΤΑΤΟΣ

ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ (Χῖος)

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ (Ἐπιανήσιος)

ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ (τῆς Ἀστυνομίας)

ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ » »

ΚΑΝΕΛΛΑ (ἔρωμένη τοῦ Κρητός).

ΓΑΡΟΥΦΩ (ἡραία τροφὸς τῆς Κανέλας).

ΙΑΤΡΟΣ ΑΜΑΘΗΣ

(Ἡ σκηνὴ ἐν Ναυπλίῳ)

ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ

ΠΡΑΞΕΙΣ Α΄.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

(Ξενοδοχείον ὅπου εἰσέρχονται οἱ ἐν τῇ Σκηνῇ)

ΑΝΑΤΟΛΙΤΗΣ ΚΑΙ Ο ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ

ΑΝΑΤΟΛΙΤΗΣ (καθ' ἑαυτόν). Λοκάντα, λοκάντα λέανε, βουγα· ἄμ.μ.α τί πρᾶμ.μ.α εἶναι ντέν ἥζερα... πρώτη βολὰ πω· ἐντῶ πέρα οὔλα ἀλλὰ φράγκα εἶναι ψιλολογιὰ μ.μένα ὕ!!! σουφράδες, τζανάκια, τζοπλέκια, ποτήργια! ἅσιν ἀσείρα εἶναι δουζτισμένα (1)· ἄμ.μ.α φαγιά, τίποτ- τζιμπούκια ὄχι· γιατάκι τίποτα· μαξιλάρια φιλὰν φα- δέν ἔχει· ἀμ.ε σὰ μετύση κἀνένας ποῦ τὰ ἰξαπλωθῆ, αἶδε μπακαλοῦμ. (2)· τώρα πιά μπῆκα· ποῦ μπῆκά· ἰκ τροπῆς εἶναι νὰ γυρίσω πίσου· γένηκε τὸ γένηκε· κἀνένας δέν γλέπω· ποζόνά νὰ φωνάζω γιά; (φωνάζει) εἶ Λοκάντατζη· ἔ Λοκάντατζη· εἶ ὕστερα; κἀνένας ντέν ἀκού- ν' ἄμ.π.η καὶ κἀνένας νὰ ἰκλέψη οὔλα αὐτὰ, κἀνένας γλέπει· (φωνάζει) εἶ Λεκήντατζη λαιμός μου ἰξεσκίστη- ἄνταμ! (3).

ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ. Καλὲ σεῖς! ποζὸς μιλαῖ μέσα; ἐν ἀκού- ρε; ἴντα θέτενε νὰ σᾶς χαρῶ;

ΑΝΑΤ. Ἄνταμ! τρεῖς ὄρχις εἶναι, φωνάζω, φωνάζω, κἀνένας ντέν ἀκούγει.

1) Θεμένα ἐν τάξει. 2) Ἄς ἴδωμεν. 3) Ἄνθρωπε.

ΕΕΝ. Κι' ἴντα θέτενε ;

ΑΝΑΤ. Ἐν τῷ πέρα τί εἶναι;

ΕΕΝ. Λοκάντα.

ΑΝΑΤ. Ἐἰ ἐντῷ πέρα ἀπ' οὔλα εἶναι, ἀμμά φαγιὰ ντέ γλέπω· τί τρῶνε ἐντῷ γιά ;

ΕΕΝ. Εἴστεν κι' ἄλλη βολὰ φερμένος ἄμα τις σέ Λοκάντα;

ΑΝΑΤ. Ὁχι.

ΕΕΝ. Δίκι ὄχετεν ἄματις· κι' ἔ γλέπετεν τὴν λίστα;

ΑΝΑΤ. Τί τὰ πῆ λίστα;

ΕΕΝ. (τῷ δίδει τὸν κατάλογον τῶν φαγητῶν). Ὅρίστε, ἐδῶ ἴναι γραμμένα τὰ φαγιὰ ποῦχομεν.

ΑΝ. Αὐτὰ εἶναι γραμμένα φράγκικα· ἐγὼ ντέν μπορῶ νὰ διαβάσω.

ΕΕΝ. Ρωμάϊκά ἴναι γραμμένα, μόν' ἐσεῖς ἔν τὰ βγάινετε· θέτετε νὰ σᾶς τὰ διαβάσω;

ΑΝ. Νάι τζάννουμ (1) διάβαστο ν' ἀκούσω.

ΕΕΝ. (ἀναγινώσκει). Σοῦπα ἀπὸ κολοκύθια.

ΑΝ. Βάι, βάι, βάι, χίτζ, ποτές κολοκύτια τζορμπὰ γίνεται;

ΕΕΝ. Βραστὸ βουδινό.

ΑΝ. Ἐγὼ ἄρρωστο ντέν εἶμαι ντέν τέλω.

ΕΕΝ. Ἐντράδα, κιοφτέδες, γιουβαρλάκια, ντολμάδες, γιαχνί, μακαρόνια, ἀτζέμ, πιλάφι.

ΑΝ. Ἄ! ἴστε (2) τοῦτο εἶνε καλὸ φαί· κατάλαβα ἄρτικ (3) κατάλαβα φτάνει σε πγιά· ὅ,τι ὑρέψει κανένα, τότε φέρνεις.

ΕΕΝ. Καὶ τοῦ Πουλιού τὸ γάλα νὰ γυρέψη φέρνωτο.

ΑΝ. Ἄφεριμ, ἄφεριμ, (4) κι' ἐγὼ ἔτοῦτο τέλω, τζά-

1) Ψυχὴ μου 2) Ἴδού. 3) Πλέον. 4) Εὔγε.

ὄνομά σου πῶς τὸ λένε ;

ΞΕΝ. Μπαστιᾶς δοῦλός σας.

ΑΝ. Νὰ ζήσης τζάννουμ. Μισέ Μπαστιᾶ παστρουμᾶ(1)
εἰσερλίτικο ἔχει;

ΞΕΝ. Ἐχω νὰ σᾶς χαρῶ κι' ἀφ' τὸ φίνο....

ΑΝ. Ἐμένα φιλιάσαι με παστρουμᾶ μὲ τ' αὐγά, κρο-
δι μπόλικο, βούτυρο μπόλικο, πιπέρι, μιπέρι ἐσὺ ξέρεις
μὰ, καρδιά μου ἐκεῖνο ὕρεψε ζέρεμ. (2).

ΞΕΝ. Ἐννοια σας νὰ σᾶς χαρῶ, καὶ σᾶς φτιάνω κατὰ
ὅς τὸ θέτανε, καὶ καλλίτερα... καθῆσταν τώρη.

ΣΚΗΝΗ Β'.

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΙΟΣ ΚΑΙ Ο ΑΝΑΤΟΛΙΤΗΣ

ΠΕΛ. (εἰσέρχεται καὶ χαιρετᾶ τὸν Ἀνατολίτην). Ὠ-
ν καλή τῆς ἀφεντιᾶς σας.

ΑΝ. Καλῶς το, καλῶς το· κάτζαι.

ΠΕΛ. Ἐχετε τὴν ἐφημερίς;

ΑΝ. Φημερίδα τέλεις;

ΠΕΛ. Ναίσκε· τὴν ἐφημερίς τῆς Ἑλλάς.

ΑΝ. Κύτταξ' ἐκεῖ πέρα τραπέζι ἀπάνου κάτι χαρτιά
κι' σακὴν νὰ μὴν εἶναι φημερίδα;

ΠΕΛ. Μάλιστα· (λαμβάνων ἀπὸ μίαν τράπεζαν τὴν
φημερίδα ἀναγινώσκει καθ' ἑαυτόν).

ΑΝ. Ἐἰ ὕστερα; ἐσὺ μονάχο σου ντιαβάζεις μονά-
σου ἀκοῦς· ντὲ λὲς καὶ μένα κανένα χαβαντήσει (3)
ἀφει φημερίδα;

ΠΕΛ. Τέλος πάντων οἱ βασιλειάδες ἀπεφασίσανε νὰ
στερώσουνε τὴν Ἑλλάς· πάει· τὸν ζωρκίσανε πγιά τὸ

1) Κρέας ξηρὸν ταριχευμένον. 2) Διότι. 3) Νέαν εἰδῆσιν.

μαγκούφη τὸ Μπραήμη.

ΑΝ. Ἔτσι γράφει φημερίδα; γιὰ νὰ δγῶ... (παρατηρεῖ τὴν ἐφημερίδα χωρὶς νὰ τὴν ἀναγινώσκῃ) εἰ ἄρτικ: ἰψέματα σώτηκε πγιά· λευτεριὰ ἦρτε....

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΧΙΟΣ, ΚΡΗΣ, ΑΛΒΑΝΟΣ, ΛΟΓΙΩΤΑΤΟΣ ΚΥΠΡΙΟΣ.

(Εἰσέρχονται ὅλοι ὁμοῦ)

ΧΙΟΣ. Καλὲ σεῖς μάθετεν τὰ μαντάτα; ἤκαψαν τὴν ἀρμάδα τοῦ Μπραήμη στὸ Νιόκαστρο....

ΑΝ. Ποιὸς ἔκαψε; ἀλήτεια;

ΧΙΟΣ. Κι' ἐγλέπετεν τὰ τζάγκιά μου (1) π' οὖν ὅλα λάσπες π' οὔτρεχα νὰ μάθω; ἔ.σᾶς χορατεύγω νὰ χαρῶ τὴν τζάτζα μου.

ΠΕΛ. Νάισκε τὰ σωστὰ λέγει, ἔτσι εἶναι· νὰ, τὸ γράφει καὶ στὴν ἐφημερίς.

ΛΟΓΙΩΤ. (λαμβάνων τὴν ἐφημερίδα εἰς χειρας). Νέαι τινὲς ἀγγελίαι γεγράφανται;

ΠΕΛ. Νέαι καὶ νέαι, πάγει ὁ Μπραήμης πίσω τὸν ἥλιο.

ΛΟΓ'. Πῶς δέ; ἠλευθέρωται Ἑλλάς;

ΑΝ. Ἰστέ, Μπόσκοβο, Φραντζέζο, Ἐγγλέζο, ἔκαψε καράβια Ἰμπραήμ πασσᾶ, βέρσελαμ (2) ντὲ ντιαβάζεις φημερίδα ἐσὺ εἶσαι Λογιώτατο.

ΛΟΓ'. Οἱ στόλοι τῶν Δυνάμεων;

ΑΝ. Τί λὲς ἄνταμ; κύριε τῶν δυνάμεων; σαρακοστή ἀκόμη ντὲν ἦρτε.

ΑΛΒ. Πρὸ τί χαμπέρι ὀρέ;

ΑΝ. Καινούρια χαβαντήσια.

1) Ὑποδήματα. 2) Τετέλεσται,

μαγκούφη τὸ Μπραήμεη.

ΑΝ. Ἔτσι γράφει φημερίδα; γιὰ νὰ δγῶ... (παρατηρεῖ τὴν ἐφημερίδα χωρὶς νὰ τὴν ἀναγινώσκῃ) εἰ ἄρτι. ἰψέματα σώτηκε πγιά· λευτεριὰ ἦρτε....

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΧΙΟΣ, ΚΡΗΣ, ΑΛΒΑΝΟΣ, ΛΟΓΙΩΤΑΤΟΣ ΚΥΠΡΙΟΣ.

(Εἰσέρχονται ὅλοι ὁμοῦ)

ΧΙΟΣ. Καλέ σεῖς μάθετεν τὰ μαντάτα; ἤκαψαν τὴν ἀρμάδα τοῦ Μπραήμεη στὸ Νιόκαστρο....

ΑΝ. Ποιὸς ἔκαψε; ἀλήτεια;

ΧΙΟΣ. Κι' ἐγλέπετεν τὰ τζάγκιά μου (1) π' οὔν ὅλα λάσπες π' οὔτρεχα νὰ μάθω; ἔ. σᾶς χορατεύγω νὰ χαρῶ τὴν τζάτζα μου.

ΠΕΛ. Ναίσκε τὰ σωστὰ λέγει, ἔτσι εἶναι· νὰ, τὸ γράφει καὶ στὴν ἐφημερίς.

ΛΟΓΙΩΤ. (λαμβάνων τὴν ἐφημερίδα εἰς χεῖρας). Νέαι τινὲς ἀγγελίαι γεγράφανται;

ΠΕΛ. Νέαι καὶ νέαι, πάγει ὁ Μπραήμεη πίσω τὸν ἥλιο.

ΛΟΓ. Πῶς δέ; ἠλευθέρωται Ἑλλάς;

ΑΝ. Ἴστέ, Μπόσκοβο, Φραντζέζο, Ἐγγλέζο, ἔκαψε καράβια Ἰμπραήμεη πασσᾶ, βέρσελαμ (2) ντὲ ντιαβάζεις φημερίδα ἐσὺ εἶσαι Λογιώτατο.

ΛΟΓ. Οἱ στόλοι τῶν Δυνάμεων;

ΑΝ. Τί λὲς ἄνταμ; κύριε τῶν δυνάμεων; σαρακοστή ἀκόμη ντὲν ἦρτε.

ΑΛΒ. Πρὸ τί χαμπέρι ὀρέ;

ΑΝ. Καινούρια χαβαντήσια.

1) Ὑποδήματα. 2) Τετέλεσται,

ΑΑΒ. Πλάτζικα (1) όρέ ;

ΑΝ. Πλάτζικα μάντζκα ντέν εΐναι· Μόσκοβο άνταμ, φραντζέζο, Έγκλέζο, έκκψε καράβια Ίμπραήμ πασσά· κουσες τώρα;

ΑΑΒ. Πρά, ποϋ όρέ νά τὸ κάψης τὸ καράβιες στὸ ότρο;

ΑΝ. Τί θά πῆ κότρο;

ΧΙΟΣ. Στήν Κόρθο άματις θέ νά πῆ· όσκαι στὸ Νιό-καστρο·

ΚΡΗΣ. Έμαθά το κ' έγὼ ποϋρι δεδίμ.

ΧΙΟΣ. Έμάθετέν το κι' έσεις ; (πρὸς τοὺς άλλους) λέπετεν ; έ σᾶς έλεγα 'γὼ, κ' έ μοϋ πιστεύγατεν ; τώρη λιὰ πρέπει νά ξεφκντώσουμ.

ΠΕΛ. Τώρα ναί, χρειάζεται νά κάμουμ ένα καλὸ γλέντι

ΑΝ. Τί ; τζουμποϋσι ; (2) άδε ντέ !! άμα νά κά-ζουμε οϋλοι 'ς ένα σουφρά.

ΧΙΟΣ. Ναίσκε, οϋλοι νά κάμουμ μιάν παρέγιε με τὸ φενέ(3)μας.

ΛΟΓ'. Καὶ δὴ εϋθυμητέον σήμερον, καὶ πανηγυριστέον ἡν τῆς Ἑλλάδος παληγγενεσίαν κἀγὼ μεθ' ὑμῶν.

ΑΝ. Κάτεσαι κι' έσϋ μαζῆ μας σουφρά (4) λογιώτατε;

ΛΟΓ'. Έγωγε.

ΑΝ. Τζάνουμ. λογιώτατε, μπαμπά (5) σου γλωσσα νά τι ντέ μιλάς ;

ΛΟΓ'. Τὴν τὼν προγόνων διαλέγεσθε χρῆ.

ΑΝ. Έγὼ χρῆ, μὴ, γόνω, μόνω, ντέν ξέρω, γιατί εν μιλάς ρωμαϊκα έριφ; (6).

ΛΟΓ'. Ταύτην γάρ μεμάθηκα.

1) Λάφυρα. 2) Διάχυσιν. 3) Έρανόν. 4) Τράπεζα. 5) Πατρός.
"Ανθρώπε.

ΑΝ. "Ὁρσε κι' ἄλλο !!! ἐγὼ λέω, γιατί ντέ μιλάς
ρωμαϊκά, ἐκεῖνο μὲ λέει, μεμανάτηκα, πανάτηκα· ἂν
μπορῆς κατάλαβε πγιά !

ΧΙΟΣ. Καλὲ ἴντα θὰ κάμουμεν τώρη ; ἔνκαθούμεστε
πλειά.

ΑΛΒ. Πῶς νὰ τὸ κἀνης ἀδαλέτι (1) μ.αζῆ, ὀρέ.

ΑΝ. Ναί, οὔλοι 'ς ἓνα σουφρά νὰ κάτζουμε - τζάνουμ.

ΑΛΒ. Χά, χά, καλὸ εἶναι ἐτζι, ὀρέ.

ΚΥΠΡ. Σὰ θὰ κάτζουσιν ὅλοι τοῦτοι νὰ φᾶσιν· τρώω
κι' ἐγώ.

ΧΙΟΣ. Νὰ διαβάσουμεν τώρα τὴ λίστα, νὰ δγιοῦμεν
ἴντα φαγιά μᾶς ἔχει. Δογιώτατε, διαβάστεν τὴν ἐσεῖς τὴ
λίστα. (τῶ δίδει τὸν κατάλογον).

ΛΟΓ'. (ἀναγινώσκει) Σοῦπα ἀπὸ κολοκύνθια, βραστὸν
βούδινον ἐντράδαν, κιοφτέδας, δολμάδας· (ἀφίνει τὸν κατὰ-
λογον) ταῦτα τουρκιστὶ ἐγεγράφατο, ἄπερ δὲ καὶ ἰλιγγιᾶ
μὲ ἀναγινώσκοντα· (πρὸς τὸν Κύπριον) ἀνάγνωθι οὖν σύ,
Κύπριε.

ΚΥΠΡ. (ἀναγινώσκει) πουρέκιν), κεπάππιν κατὰίφριν,
ψωμμίν, κρασσίν, τυρίν, ψάριν ψηττόν, ψάριν βραστόν, φροῦτα
καὶ πακλαβάτην.

ΑΝ. "Ανταμ! μπακλαβᾶ πές το μωρέ! (πρὸς τὸν ξενο-
δόχον) ἀμὲ ντικὸ μου παστουρμαῖ;

ΞΕΝ. "Οτοιμος εἶναι νὰ σᾶς χαρῶ.

ΑΛΒ. (πρὸς τὸν Ξενοδόχον) Πρά, ὀρέ, Λοκάντα... πῶ,
ἐσύ, ὀρέ Λοκάντα! πρετζέσι ὀρέ, δὲν ἔχει;

ΞΕΝ. "Ἰντ' ἂν' αὐτὸ τὸ πρετζέσι;

ΑΛΒ. Πρά νὰ τὸ πέρνης ἐσύ ὀρέ, σικότι, νὰ τὸ βάνης
στὸ τσιομπλέκι (2), νὰ τὸ ρίχνης καὶ πολὺ πολὺ σκορδάρι.

1) Μεγαλοπρέπειαν. 2) Χύτραν.

Πρὸς νὰ τὸ τρίβης μέσα καὶ ψύχα ψύχα κουραμάνᾱ (1) νὰ
τὸ κἀνης ἀδάλετι.

ΞΕΝ. Θέτεντο ἄμ.χτις να σᾶς τὸ φτιάζω;

ΛΑΒ. Πρὸς να τὸ ζήσης ὀρέ· χᾶ, χᾶ, νὰ τὸ φκιάνης, πῶ
ἐγὼ νὰ τὸ πλερώνης οὔλο βενετίκαις.

ΞΕΝ. Ὅχουνοῦς (2) σᾶς τὸ φτιάνω· (καθ' ἑαυτὸν) οὔρ-
μος (3) εἶν' καὶ τοῦτος στὴν πίστιν μου.

ΛΟΓ. Ἄξον δὴ κάμοι πλακοῦντα, τὸν καὶ μάκαρες
κοθέουσιν.

ΑΝ. (πρὸς τὸν ξενοδόχον) Μισέ Μπαστια,μισέ Μπαστιᾶ
λα· ἔλα· Λογιώτατο μακκαρόνια τέλει.

ΛΟΓ. Οὐχί, ἀλλὰ πλακοῦντα καὶ δὴ εἶρηκα τὸν καὶ
μάκαρες.

ΑΝ. Ἴστε μακκαρόνια γιᾶ, ἐσὺ καμήλα εἶσαι νὰ φᾶς χα-
οῦρι (4) ἄνταμ, ντέν τρῶς ντολμᾶ σὰν τὸ γρότο μου, κιο-
τέ σὰν τὸ παποῦτζί μου, μόνε μακκαρόνια ὕρεψες;

ΛΟΓ. Οὐκ ἔγνωκας.

ΑΝ. Ἐγνωκας, μέγνωκας, ντέν ἔχει ἀρτίκ· ἐσὺ καλὸ
αἰ ποιο εἶναι δὲν ἠξεύρεις· (πρὸς τὸν Ξεν.), μισέ, (καθ'
αυτὸν) ἀλλάχ τζιζᾶ βερσίν (5) οὔλο ἰξεχνῶ ὄνομά του· ᾶ·
Ἰπαστιᾶ τῆρα· μισέ Μπαστιᾶ, τζιμπουῦκι ντέν ἔχεις ἐντῶ
ἔρα;

ΞΕΝ. Ἐχω νὰ σᾶς χαρῶ· ὀρίστε, (τῶ δίδει).

ΛΟΓ. Ἄγε δὴ μοι καὶ τριχείας τετραριχευμένους σὺν
ζυγάρω τε καὶ ἐλάιω.

ΞΕΝ. Ἴντ' ἄπετεν;

ΠΕΛ. Τριχιαῖς γυρεύει νὰ τὸν δέσουνε· μοιάζει μουρλά-
ηκε ὁ κουρούνης.

1) Στρατιωτικὸν ψωμί. 2) Εὐθύς. 3) Ἀνόητος. 4) Ζυμᾶρι. 5)
ακόντι νὰ τῶ ὀώση ὁ Θεός.

ΞΕΝ. Καλ' ἀλήθεια κουζουλαθήκετεν (1) καὶ θέτενε νὰ σᾶς δέσουμεν; κι' ὡς πόσαις ὀργειαῖς τῆς θέτενε ν' ἦναι;

ΔΟΓ. Οὔμενον ἀλλὰ τριχίαις καὶ δὴ ἔφην, τοὺς καὶ σαρδέλλας βαρβαριστὶ καλουμένους.

ΞΕΝ. Κι' ἔ λέτενε νὰ σᾶς φέρω σαρδέλαις, μόνε λέτεν τριχιαῖς; (καθ' ἑαυτὸν) κι' ἔν εἶν' κουζουλὸς (2) τώρη; νὰ χαρῶ τὴν τζᾶτζα μου, γιᾶ δέσιμο σᾶς ἔχω κι' ἔννοια σας.

ΔΟΓ. Καὶ δὴ ἄγαγέ μοι καὶ σωλῆνα.

ΞΕΝ. Ἐν ἠφέρανε σήμερις σουλῆνες. χάβαρα ἔχουνε, θέτεντα

ΔΟΓ. Οὐχὶ ἀλλὰ καπνοσύριγγα...

ΑΝ. πρὸς τὸν (Ξενοδ.). Σύριγγα ὑρέυει λογιώτατο, σφίξι ἔχει.

ΔΟΓ. Οὐκ, ἀλλὰ τὸ νικοτιανάγωγον εἶρηκα, ἀμφὶ τῆ χουάση καὶ τῆ νικοτιανοπήρα.

ΑΝ. Σακὶν (3) τζιμποῦκι τέλεις κι' ἐσύ! ζέρεμ τζιμποῦκί μου πολὺ κυττάζεις.

ΔΟΓ. Καὶ μάλα γε καπνιστέον καὶ νάρ.

ΑΝ. "Αἰ μπουταλᾶ (4) αἰ!! καὶ δὲν λές τζιμποῦκι μόνε ἀνακάτωσες οὔλα τὰ πράμματα, σουλῆνες, μουλῆνες, συρίγγαις, μυρίγγαις, πολὺ σασκίνοι ἄνθρωπο εἶσαι νὰ μὲ συμπατήσης.

ΚΥΠ. (πρὸς τὸν Ξεν.) Φέρε κι' ἐμένα ἀπ' ἐκεῖνο τὸ πῶς τὸ λέσιν.

ΞΕΝ. Ἴντα λέσιν θέτενε κι' ἐσεῖς πάλι;

ΚΥΠ. Τὸ χαλλοῦμιν.

ΞΕΝ. Ἴντ' ἂν τοῦτο τὸ χαλλοῦμιν πάλι; πρώτη βολὰ τ' ἀκούγω νὰ χαρῶ τὸν πάη μου.

ΚΥΠ. Τὸ χαλλοῦμιν εἶν' τυρὶν ποῦ τρωσὶν το. (καθ' ἑαυτὸν)

1) Τρελλαθήκατε. 2) Τρελλός. 3) Μήπως. 4) Ἀνόητε.

χυτόν) πίσσαν ν' ἄχης· ἕνα κουφίνιν εἵχασιν τὸ 'ς παζά-
ν, καὶ πουλάγασίν το.

ΞΕΝ. Ἐν τὸ ξέρω, κι' ἔν τ' ἄκουσα ποτές μου· (καθ'
χυτόν) καλὲ τοῦτοι τεῦ διαβόντρου οἱ γυιοὶ νὰ μοῦ τὸν
επιλήσουνε θένε τὸν νοῦν μου (ἀνχωρεῖ).

ΣΚΗΝΗ Δ',

: ΧΙΟΣ ΚΑΙ ΛΟΙΠΟΙ

ΣΙΟΣ. Κι' ἔν τρῶμεν πλειά;

ΑΝ. (καθ' ἑαυτόν). Νὰ τρῶμεν, ἄμμα δικό μας πασ-
τουρμά ντέν ἦρτε, νά, νά, μύρισε· ἄλλα ἀλέμ. (1) ἔφκιασε.

ΞΕΝ. Ὅτοιμα νὰ σᾶς χαρῶ ὄλα.

ΑΛΒ. Πρετζέσι ὀρέ λοκάντα.

ΞΕΝ. Κι' ἔν ἀκουῦτεν ποῦ χτυπᾷ τὸ σκορδοστοῦμπι
τὰ μάτχα τῶν ὀχτρῶ μας; ἐκεῖνο φτιάνει· κι' εἶν' ὅτοιμο.
(τὸ φέρει).

ΑΛΒ. (πρὸς τὸν ξενοδόχον). Χά, χά, χά, ἀδαλέτι· πρὸ
τὴ ζήσης ἐσὺ ὀρέ σύ· τῶρα ὀρέ νὰ τὸ δίνης καὶ μπαχτζήσι
(2) (βάλλει τὸ χέρι εἰς τὸν κόλπον του καὶ ζητεῖ νὰ εὔρη
ρήματα), τφοῦ, ἀλλὰ μπελιὰ βερσίν (3) ὀρέ, νούκου χόνδρου
(4) (δὲν εὐρίσκει χρήματα) πῶ στέχα· ἐσὺ ὀρέ, ψύχα πρὸ
τὴ λύνης τὸ κεμέρι (5) (προσποιεῖται ὅτι θὰ λύση τὴν ζώνην
σου.)

ΞΕΝ. Ἐννοια σας τῶρη· ἀφῆτεν κ' ὕστερις πλερώνετεν
τὰ κοπανιὰ.

ΧΙΟΣ. Τῶρα πλιὰ νὰ ξεφκντώσουμε.

ΞΕΝ. (φέρει τὸν παστουρμά). Ὅρίστε νὰ σᾶς χαρῶ,

1) Ἴσως. 2) Δῶρον. 3) Ὁ Θεὸς κακὸν τι δώσει. 4) Δὲν εἶνε
ρήματα. 5) Ἐσχάτην ζώνην.

μισέ χαντζή, τόν παστουρμᾶ σας, κατὰ πῶς τόν θέτενε· ἐθὲς πολὺ λεμόνι· ἔφτιαξά σας πρᾶγμα ποῦ νὰ τρῶτεν καὶ νὰ πιπιλίζετεν τὰ δάχτυλά σας.

ΑΝ. "Ὡχ, ὦχ, ὦχ! ἄφεριμ. (1) μισέ Μπαστιά, ἄφεριμ παστουρμᾶ ἓνα χαζνέ (2) ἀχρήζει· πὶρ ὄλ. (3) (τρώγουν)

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

Ὁ Χῖος μεθύσας συντρίβει τὰ ἐν τῇ Τραπεζῇ, καὶ ζητεῖ ὄργανα μουσικά.

ΧΙΟΣ. Βάρτε νὰ πγιοῦμε διαβόντρου κουλούκια· (πετὰ ἐν ποτήριον).

ΑΝ. (καθ' ἑαυτόν). Χιώτη μέτυσε· νά.. τζάκισε ποτήρι νά.

ΧΙΟΣ. Ὁχοῦ !! (πετᾶ τὸ καλπάκι του).

ΑΝ. (καθ' ἑαυτόν). Μέτυσε ἄ τζανούμ· λόγια ντέν τέλε νά, πέταξε καλπάκι του· Χιώτη πριχοῦ νὰ πγῆ εἶναι κομμάτι τρελλό, ἄμμα ὄντας μετύση κρόλας, ἀρτικ μπιτοῦν (4) μπιτοῦν τρελλό γίνεται...

ΧΙΟΣ. (Ἀρπάζει τὸ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς τοῦ Ἀνατολίτη καὶ τὸ πετᾶ).

ΑΝ. "Εἰ ὕστερα; δικό σου καλπάκι πέταξες, δικό μου σαρίκι (5) τί τέλεις ποῦ πετᾶς γιὰ; δίπ τρελλό εἶσαι ζάβχλι.

ΧΙΟΣ. (Ἀρπάζει τὸ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς τοῦ Πελοποννησίου ὁμοίως).

ΠΕΛ. Τήραξε κεῖ χάμω καμώματα τοῦ μαγκούφης· πέταξε τὸ κεφαλογιοῦρί μου, καὶ τὸ συγκύλησε, ὅσο ποῦ μέ τ' ὄχρισε.. μ.πᾶ νὴ ῥέψης μουλρέ μὲ τὰ καμώματά σου ἀλήθεια.

ΧΙΟΣ. (Ἀρπάζει τὴν σκούφικ τοῦ λογιωτάτου καὶ τὴν

1) Εὐγε. 2) Θησαυρό. 3) Εὐτύχει. 4) Ὀλως διόλου. 5) Κάλυμμα.

λέπει· στρέφων αὐτὴν πανταχόθεν), (πρὸς τὸν Λογιώτατον)
Ἐν πετᾶς καὶ ἐσύ, διαβόντρου γυιέ, τὸ καλοῦπί σου π' οὐ-
καὶ γιομάτο γάσσα; οὔφου, οὔφου... (τὴν πετᾶ).

ΛΟΓ. Τοῦ χάριν κακοήθως πράττεις; καὶ δὴ τιμωρη-
τέον κακοηθείας ἔνεκα.

ΧΙΟΣ. Φέρετεν τώρη τὰ συμάρματα· ὦφου·

ΑΝ. Τί τὰ πῆ συμάρματα; ἐσύ τρελλάθηκες ἄνταμ!

ΧΙΟΣ. Βγιολιὰ διαβόντρου μισέ χαντζῆ· ὦχοῦ, βγιο-
λιὰ λαγοῦτα! ... (φωνάζει) ὦφου· καὶ φέρεντα γλίγωρις
ἤσκασα φέρτεν τα, συντρίθει ἄλλο ἐν ποτήριον).

ΑΝ. Ἐποῦτος οὔλα τὰ τζακίση ἀγάλια ἀγάλια ...
ἐγὼ εἶπα... ἃ τζανούμ. Χιώτη τρελλὸ εἶνε, μέτυσε κιόλας,
ἀρτίκ τίποτα ντέ τ' ἀφίκει σουφρά ἀπάνου, ἕνα ἕνα οὔλα
τὰ τζακίση.

ΞΕΝ. (πρὸς τὸν Χῖον) Μισέ Μπουρλῆ!

ΧΙΟΣ. Τί καί;

ΞΕΝ. Ἐν εἶναι συμάρματα.

ΧΙΟΣ. Κι' ἀμὲ διαβόντρου γυιέ; καὶ ἐν ἔχει πούπετις
μαθές; καὶ ἐν εἶν' καμμιὰ λύρα, σφυρίχτρα;

ΑΝ. Μπρέ καμ.πᾶ ζουρνᾶ (1) μ.πιλέμ ντέν ἔχει.

ΞΕΝ. Ἐν εἶναι· ἐν εἶναι.

ΧΙΟΣ. Πιζίζουμεν τὰ κουτάλια, καὶ τραγουδοῦμεν
κιόλας (πρὸς τὸν Πελοποννήσιον), βρέ διαβόντρου Μωραίτη
ἔ λέτενε κᾶνα τραγοῦδι;

ΠΕΛ. (καθ' ἑαυτὸν) Οὔ, νὰ χαθῆς ντέ μ.ουρλούλιακα·
τί κακὸ ζακόνι (2) ποῦ τ' ὕγουνε τοῦτ' οἱ Χιώτες! σὰ
μεθύσουνε μ.ουρλένονται ἀπὸ μίας καὶ δὲ ζέρουνε τί κάμου-
νε· γάσου δὲ μ.ουρλέ, ἀλήθεια κι' ἀπ' ἀλήθεια!...

ΧΙΟΣ. (κεντᾶ τὸν Πελοποννήσιον μὲ τὴν χειρὰ του).

1) Σάλπιγξ τῶν γυφτῶν. 2) Ἰδίωμα.

Καὶ πῆτεν τώρη, πῆτεν, καλέ, πλιὰ ἓνα τραγοῦδι (πετᾶ ἔν πιάτον καὶ φωνάζει ὦχοῦ !!!).

ΠΕΛ. Κόρακας ντὲ μαγκούφη· μ' ἔσκιαζες μὲ τὰ σκου-
ξίματά σου· τί σκούζεις σὰ μουρλὸς, καὶ μὲ σπρώχνεις
(πρὸς τοὺς ἄλλους) νὰ πούμετε ὅλοι ἀπ' ἓνα τραγοῦδι, γιὰ
νὰ γλυτώσουμ' ἀπ' αὐτουνου τὰ χέργια (πρὸς τὸν Χῆτον)
ἀρχίνα ντε! κόφ' τὸ σβέρκο σου!

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

Καθ' εἷς ἐξ αὐτῶν λέγει ἀπὸ ἓν τραγοῦδι κατὰ τὸ ἔθος
τῆς πατρίδος του.

ΧΙΟΣ. Καὶ λέτεν νὰ κάμω 'γὼ τὴν ἀρχή; ἄς πῶ
πλειὰ ἓναν, μὰ θὰ πῆτεν κ' ἐσεῖς ὕστερις ἀπ' ἓνα· (τρα-
γωδεῖ).

«Σ' ὠριὸν περιβολάκι
Μὲ τ' ἀνθή στολισμένο,
Μιὰν ἀνοιξι διαβαίνω
Νὰ παρηγορηθῶ».

(πρὸς τοὺς ἄλλους) πιάντε τὸ ἴσο, διαβόντρου γυροί.
κάμτεν ἐσεῖς τὸ γάδαρο — ω, ω, ω.

Ὅλοι. Ω, ω, ω, ω, ω, ω, ω, ω.

ΧΙΟΣ. (ἐξακολουθεῖ).

«Νὰ ξεφαντώσ' ὁ νοῦς μου
'Απὲ τοὺς λογισμούς μου,
Γιὰ τί μὲ βασκνίζουν
Τὰ κάλλ' ὅπου θωρῶ!»

Ὅλοι Ω, ω, ω, ω.

ΧΙΟΣ. Καὶ κάμτετόνε καλὰ τὸ γάδαρο· ω, ω, εν
ἠξέρετεν μαθὲς τὰ ψαλτικά, πα, βου ζαζά, καὶ ζᾶ νὰ
γενήτενε; (ἐξακολουθεῖ).

«Θωρῶ μὴν περιστέρα, κ' ἐπότιζε τὰ δένδρη,
«ἄπὲ τὸ κρυὸ νερό· (ὠχοῦ τζάτζα μου, κουζουλάθηκα!)

«Ολοι Ω, ω, ω, ω, ω.

ΧΙΟΣ. Πῆτεν τώρη κι' ἄλλος, (πρὸς τὸν Ἀνατολίτην)
λᾶστεν τώρη ἐσεῖς μισὲ χατζῆ, πῆτεν πλειᾶ (μεγαλο-
ώνως) πῆτεν, πῆτεν.

ΑΝ. Σῶπα νὰ διοῦμε, αἶ δελι ζιρζόπ (1) ντικὸ μου
ἰράδα εἶναι; χᾶῖτε ἄς πῶ πλειᾶ (τραγωδεῖ).

«Τὲ ν' ἀρχινῆσω ἄ ντουντοῦμ. (2)

«νὰ σὲ παινέσω ἄ κουζοῦμ. (3)

«ντουντοῦμ ὅσο κρατ' ὁ σεβτᾶς (4)

«τὸ ντοῦλο σου μὴν τὸν ξεχνᾶς.

(πρὸς τοὺς ἄλλους) τραβοῦδι, τραβοῦδι ἰστὲ αὐτὸ εἶναι
τὲν εἶναι καλό; ἤξέρω κι' ἄλλα ἀκόμα, ἄμμα φωνή μου
εργιάστηκε βῆχα ἔχω πολὺ· ἀπόψι οὔλη νύχτα γκούχου,
γκούχου τὸ πήγαινα· μεγάλος ἄστρος βγῆκε, ἐγὼ ἀκόμη
ἴβηχα, κατόλου μάτι μου ντὲν ἐσφάληξα, γιόξαμ. (5)
ἄλεα τραβοῦντρια ὀποῦ, οὔλοι ν' ἀπομείνετε ἴξεροὶ ἀπὲ τὸ
κακάμ. (6) ἴλεμ. (7) ν' ἄναι νύχτα καὶ νᾶχης φορτωμέ-
ναις ἕνα καττάρι (8) καμήλαις ἀράδα, ἀράδα, κι' ἐσὺ ἐ-
τάνου στὸ γκαίντοῦρι νὰ τραβουδίζης καὶ νὰ πηγαίνης·
ὄχ· (πρὸς τὸν Πελοποννήσιον) εἶ, μώραλη πραῖμᾶτευτῆ·
ῶρα ντικὸ σου, ἀράδα ἦρτε, πὲς το τώρα.

ΠΕΛ. (τραγωδεῖ) «Πέντε πὸ, μωρ' πέντε πό,
«Πέντε ποντικοὶ βαρβάτοι,
«Πέντε ποντικοὶ βαρβάτοι.
«Μοῦ γαλάσαν τὸ κρεβάτι,
«Κι' ἄλλοι τρεῖ, μωρ' κι' ἄλλοι τρεῖ,

1) Τρελλέ. 2) Εἶδος ψιτταχοῦ. 3) Ἀρνίου μου. 4) Ἔρωσ. 5)
Ἄλλως δέ, 6) Μελωδία. 5) Μάλιστα. 6) Σειρά

«Κι' ἄλλοι τρεῖς μουνουχισμένοι (1)
«Μοῦ τὸ σιάχναν οἱ καῦμένοι.»

(πρὸς τὸν Κρηῖτα) Ἔλλα Κρητικέ, πέσε καὶ σὺ τώρα ἔνκ.

ΚΡΗΣ. (τραγωδεῖ) «Ἐπαρ' ἐσὺ τῆ λύρα σου, κ' ἐγὼ
[τὸν ταμπουρά μου]

«Ν' ἀκούσης ντὰ θὲ νὰ σοῦ πῶ, π' ὄχω μέσ' τὴν καρδίαν

«Ὄντας σὲ πρωταγάπησα ἦτανε ῥαμαζάνι, [μοῦ]

Κι' ἐκόλλησ' ἡ ἀγάπη μου σὰ μέλι στὸ σαχάνι.

ποῦρι, ποῦρι, ποῦρι, ποῦρι,

ἔχεις κούτελο καὶ μοῦρι.

(πρὸς τοὺς ἄλλους) ν' ἄχα δὰ δεδίμ. (2) καὶ τῆ λύρα μου
ὀμάδι, διαλέ τὸν ἔνα σας π' οὔθελεν ν' αὔγη μπροστά μου.

ΑΛΒ. Πῶ νὰ τὸ λές, ὀρέ κι' ἐγὼ ψύχα τραγούδιας
(τραγωδεῖ).

«Τρία πουλάκιας κάθουνταν στὸ διάκο στὸ ταμπούργια

«Τ' ὄνα τηράει τῆ ρούμελη, γιοῦ· καὶ τ' ἄλλο τὸ Δερβένιας

«Τὸ τρί, μωρέ, τὸ τρί, τὸ τρίτο τὸ καλλίτεραις, οὔ· μυρ-
[γιολογάει καὶ λέει.

«ποῦ εἶσαι, γιοῦ· γιόνα, γωρὲ γιόνα.»

(πρὸς τοὺς ἄλλους) Πῶ, νᾶχες ὀρέ ψύχα καὶ τὸ γιοκάρι
νὰ τὸ βάρεις· πῶ νὰ τὸ τὰ κρικόνια (3), νὰ τὸ τὸ λένε
τὰ γλέπης ὀρέ χαβᾶ (4).

ΚΥΠ. Σὰν τ' ἄπασιν οὔλοι, ἄς πῶ κι' ἐώ, (τραγωδεῖ).

«Γιομίζω τὸ γαλοῦνίν (5) μου καπνὸν ποῦ τὸ πουντζίν μου,

«πυρκοολλῶ, κι' ἀμὰν ἀμὰν, πυρκοολλῶ κι' ἀφτένω το,

«λαμπρόν (6) ποῦ τὸ βλαντζίν (7) μου· ἄχ μαργιώλλισα.

ΑΝ. (φωνάζει) Ντι, ἱ, ἱ, ἱ, ἱ, χάϊδε χάϊδε! (καθ' ἑαυ-
τὸν) Χιώτη εἶπα μέτυσε, ἄμμα κι' ἐγὼ παρακάτω ντέν

1) Εὔνουχισμένοι. 2) Εἶπα. 3) Οἱ ψυχοῦοί. 4) Ἦχον. 5) Τσι-
μπούκι. 6) Ρωτιά. 7) Σικότη.

τηγκίνω· μέτυσχ, ἄ τζάνουμ· μέτυσχ· ἀρτίκ πολλὰ λόγι·
ιτέν τέλει.

ΣΚΗΝΗ Ζ΄.

II

ΑΝΑΤΟΛΙΤΗΣ ΚΑΙ Ο ΛΟΓΙΩΤΑΤΟΣ

(ἔπειτα οἱ λοιποὶ)

ΑΝ. (πρὸς τὸν Λογιώτατον σκεπτόμενον) Ὅλάν Λο-
γιωτοτώτατε, σιοῦ, ἐσένα λέω μπὲ σασκὶν σοφτὰ (1)-
Λογιωτοτοτοτώτατε· ντέν ἀκοῦς; τί συλλογιέσαι ὅλάν
τάν ἀρμένη πετερά του πέτανε; δέν τραβουδίζεις κι' ἐσύ;

ΛΟΓ. Οὐκ' ἔμαθον ἄδειν εἰμὴ ὕμνους.

‡ ΑΝ. Ἐσὺ πές, καὶ πές ὕμνος (πρὸς τοὺς ἄλλους) τζά-
ιουμ. σιωπᾶτε τώρα· Λογιώτατο ὕμνος τὰ πῆ, ν' ἀκούσου-
με· (πρὸς τὸν Λογιώτατον) ντέ, νὰ ντιοῦμε· ἀρχίνισε ντέ!

ΛΟΓ. (ἄδει μεγαλοφώνως) ΖΕΥ !!!

ΑΝ. Μὲ τρόμαξες ἄνταμ!

ΛΟΓ. (ἐξακολουθεῖ) Ζεῦ μακάρων καὶ ἀνθρώπων σὺ
μόνε γονεῦ Ὑψιστε σταθμεῦ, καὶ διανομεῦ—

ΑΝ. (καθ' ἑαυτὸν ἐμπαίζων τὸν Λογιώτατον). Εὔ μα-
καρόνια εὔ, Ζεῦ μακαρόνια ζεῦ· τζάνουμ, ἐρίφι καρντιὰ
μακαρόνια τέλει, ντέ βάζγεστίζει (2).

ΛΟΓ. (ἐξακολουθεῖ). Ἐπίτριψον ἐπίτριψον τοὺς σὲ κα-
τηγοροῦντας.

ΑΝ. (πρὸς τὸν Λογιώτατον). Τ' ὄσωσες; τοῦτο εἶναι
ἕμνος, γιόξαμ. ἔχει κι' ἄλλο ἀκόμα; αἶ κοχπόγλου (3) αἶ
ἰγὼ τάρεψα ὕμνος, καῖτι μεῖαλο πρᾶμμα εἶναι εἶπα τοῦτο·
ἕνα ζεῦ μεῖαλο μεῖαλο κόπτησε (4) τρόμαξα, ὕστερα ἀρτίκ
ζεῦ ζεῦ, μακαρόνια εἶπες στὰ ὕσσερνὰ τρίψε καὶ κακὰ εἶπες·

1) Τυρκοσλαστικέ. 2) Τραβᾶ χέρι. 3) Υἱὲ πόρνης. 4) Ὁδ
μητικῶν ἐξῆλθεν ἐκόπη.

ἄφεριμ· ταμίμ ὕνος· καὶ τοῦ χρόνου· (παίρνει ἐν κομμάτι μπουρέκι) ἔλα Λογιώτατε, ἄνοιξε ἱστόμα σου.

ΛΟΓ. Οὐ χωρεῖ τῷ στόματί μου.

ΑΝ. Ντὲ κιοπόγλου· χωρεῖ, ντὲ χωρεῖ ἐγὼ τὰ χώσω· ἄ ! ἄνοιξε ἱστόμα σου λέω.

ΛΟΓ. Ἴδού.

ΑΝ. Ἴντοῦ μιντοῦ ντέν ἔχει κατὰπιετο· οὔλο μιὰ βοῦκα ντέ.

ΛΟΓ. Οὐχ' ἐκὼν μὲν, καταπίω δέ, καὶ δῆ τί ποιητέον ; ἀνεκτέον τῶν πάντων.

ΧΙΟΣ. Καλὲ σεῖς λογιώτατε, ποῦ ξέρετεν τὰ λιανικά ;
«Σέντε μέντε κουντουσέντε,
«Καὶ τῶν ἄλλωνῶν μισέντε:»

ξέρετεν ἴντα θὰ πῆ ;

ΛΟΓ. Οὔ.

ΧΙΟΣ. Οὔσας καὶ ὁ μισὲ Περῆς ἀντάμα· (πρὸς τοὺς ἄλλους) Κι' ἔ χορεύωμεν ἄματις ;

ΠΕΛ. Νὰ χορέψουμε.

ΑΝ. Ἄϊντε ντὲ σηκωτῆτε.

Ἄολοι νὰ χορέψουμε ... (χορεύουν)

ΧΙΟΣ. (φωνάζων) Βάρτεν κρασί στα ποτήγια νὰ πγιούμενε (πέρνει ἐν ποτήριον) (πρὸς τοὺς ἄλλους) πάρτεν κι' ἐσεῖς ἀπ' ὄνα αἶ βίβα· ἔστην ὑγεία μας, καλὴ γειά σνήν ὑγεία τῆς λευτεριάς.

Ἄολοι (πέρνουν ἀπὸ ἐν ποτήριον). Αἶ βίβα !!!

ΑΝ. Σία λευτερία.

ΠΕΛ. Εἰς ὑγείαν της· αἶ βίβα της χαιράμενοι.

Ἄολοι. (κτυπῶντες τὰ ποτήρια). Αἶ βίβα !!!

ΑΛΒ. Γιὰ τὸ λευτεριχ ὄρέ, ζτροῦ· ὄρέ ζτροῦ (κτυπᾷ καὶ αὐτός).

Ἄολοι. Αἶ βίβα !! (πίνουν).

ΣΚΗΝΗ Η'.

ΑΝΑΤΟΛΗΤΗΣ, ΛΟΓΙΩΤΑΤΟΣ καὶ ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ

(Οἱ δὲ ἄλλοι σιωποῦν καθήμενοι.)

ΑΝ. (πρὸς τὸν Λογιώτατον) Ἐσὺ γιατί ντὲν ἐχόρεψες
εἰλά ;

ΛΟΓ. Οὐκ' ἔμαθον ὀρχεῖσθαι.

ΑΝ. Μάτε τώρα. νὰ σήκω ἓνα σου ποδάρι χτύπα ἄλλο
υ ποδάρι· γένικε χορός, πάει λέωντας.

ΛΟΓ. Ἐαμμι· (πρὸς τὸν ξενοδόχον) ἄξον· μοι νηφοκοκ-
ζωμον.

ΑΝ. Ντὲν ντρέπεσαι ἐσὺ κοντζά μου (1) Λογιώτατο
ῖφη τέλεις ; ποῦ ν' αὔρωμε τώρα νύφη γιά ; (πρὸς τὸν
ενοδόχον). Ἐλα ἔλα μισέ Μπαστιά, Λογιώτατο νύφη
εὔει.

ΞΕΝ. (πρὸς τὸν Λογιώτατον) Καλὲ σεῖς ἐν τρεπούστενε
λέτεν πῶς θέτενε νύφη, καὶ ποῦ νὰ σᾶς τὴν εὔρωμεν
ῖρη ;

ΛΟΓ. Οὐχὶ ἀλλὰ νηφοκοκκόζωμον εἶρηκα.

ΑΝ. Ἐἰ, ἴστε νύφη κοκκόνα γιά ! ἓνα ζουμι ἔχει πα-
πάνου.

ΛΟΓ. Οὐκ ἔγνωκας ἀγράμματε.

ΑΝ. Ἐγὼ γράμματα ντὲν ξέρω, ἀμμά, νύφη κοκκόνα
εὔεις, καλὴ ντουλιά ντὲν εἶναι, ἐτοῦτο καταλαβαίνω
θά πῆ.

ΛΟΓ'. Ὡ ἀναλφάβητε ἄνερ!! καὶ δὴ ζωμόν ἔφην, τοῦ
κκου, ὃν ὑμεῖς οἱ βάρβαροι καφφέ καλεῖτε.

ΑΝ. Καφφέ τέλλεις ;

ΛΟΓ'. Ἐγωγε.

1. Μέγας.

ΑΝ. "Έγωγε νά γένης· και ντέ λές έτζι, μόνε λεί νύφη και κοκκόνα! πολύ σασκίني άντρωπο είσαι. άτσαίπιη (1) μπουταλαῶ είσαι νά μή σέ κακοφανῆ... έγώ έτσι σασκίني άντρωπο ντέν είδα άκόμη .. καρδιά του θέλει καφφέ και νά ύρέύη κοκκόνα νύφη άκόμα νά δγιοῦμε τί θά ύρέψη λοῆς κοπῆς άνάποντα πράγματα.

ΣΚΗΝΗ Θ'.

('Ο 'Ανατολίτης καθ' έαυτόν παρατηρῶν τοὺς άλλους).

ΑΝ. "Ε!!! Χιῶτη μέτυσε κοιμαῖτε· Μωραῖτη λογαριάζει· Κυπριῶτη συλλογιέτα!· Κρητικό τσιμποῦσι πίνει· Λογιώτατο γράφει!· άμμα 'Αρβανίτη δουλειά καλά ντέν πα γαίνει νά, νά, γούρλωσε μάτια του τρίζει δόντια του, τρίθει μουστάκι του, άλλα άλέμ καυγαῶ τὰ κοπαρτίσει (2) γιατί κουρουλδίστηκε (3) πολύ φοβοῦμαι, 'Αρβανίτη καυγατζῆ (4) άντρωπο είνε· τὸ κάμνει ᾶ!

ΣΚΗΝΗ Ι'.

('Ο 'Αλβανὸς μεθυσμένος μαλώνει μὲ τὸν Κρητᾶ, πυροβολεῖ μὲ τὴν πιστόλαν, και τὸν πληγώνει πολλὰ έλαφρά είς τὸν βραχίονα

ΑΛΒΑΝΟΣ, ΚΡΗΣ ΚΑΙ Ο ΑΝΑΤΟΛΗΤΗΣ

ΑΛΒ. 'Ορέ Κρητικά, όρέ προᾶ· έσύ όρέ Κρητικά! πῶ με γουρουνίζεις έσύ έμένα όρέ τὸ πα, πα, πα, τὸ παλου κάρι.

ΚΡΗΣ. Δέν κατέχω έτζά προᾶμμα, μηδὲ κατέχω σπου Θεός κ' ή ψυχή μου.

ΑΛΒ. Πῶς όρέ νά τὸ λές έτζι· έσύ όρέ έσύ, ποῦρτες όρέ έγώ στο-στο-στο Κρήτη όρέ κι' έριχνες έγώ όρέ έγώ τὸ τὸ-τὸ τουφεκαῖς σάν-σάν βροχάδες ;...

1) Παράξενος 2) 'Εκρήξει. 3) Προητοιμάσθη. 4) Φίλερι

ΚΡΙΣ. Εἶπα σου το δὰ μαθές, ἐγὼ δὲ σὲ κατέχω δε-
ι, διάλε τὰ πάσπαλα (1) ποῦ θὰ θέσω στὸν ἄδη.

ΑΛΒ. Πρᾶ, πῶς τὸ κάνεις ἔτσι ὁρὲ πῶς δὲν τὸ γου-
νίζεις ; πῶς σὲ γουρουνίζω ἐγώ. . .

ΚΡΗΣ, Κατέχω διὰ σὲ δεδίμ, τώρα, ποῦρθες κι' ἔφα-
ς τὰ κουράδια μας (2),

ΑΛΒ. (μὲ θυμέν). Τφου, ἀλλὰ μπελιάβερσιν (3) ποιὸς
ἐ νὰ τρῶς κουράδιαις.

ΑΝ. (καθ' ἑαυτόν). "Εἶ καυγαᾶ τώρα σὰ μόσκο τὰ μυ-
σεῖ..

ΚΡΗΣ. Καὶ γιάντα δὰ δεδίμ, ψόματ' ἄναι δὰ ποῦ
ν ἀφήκατε κουράδια στὴν Κρήτη ;

ΑΛΒ. "Αἶδε νὰ χάνεσαι πίθε μούτη (τρίζων τοὺς ὀδόν-
κς)· ποιὸς ὁρὲ τ' ἔφαγε κουράδιαις ;

ΚΡΗΣ. Ἐσὺ δὰ μαθές, κ' οἱ σύντροφοί σου, δεδίμ κιὰ
λιᾶς.

ΑΛΒ. (τὸν πτύει) Τφου, τεταχῆνιε (4)

ΚΡΗΣ. (τὸν πτύει) Τφου...

ΑΛΒ. (τὸν πτύει) Τφου καὶ σὺ μούτη· (ἐβγάζων τὴν
ιστόλαν). Νὰ ὁρὲ ποιὸς νὰ τρῶς κουράδιαις. (πυροβολεῖ
κι φεύγει!).

ΚΡΗΣ. "Ω, ὦ, ὦ, διαλὲ τζ' ἀποθαμένοι σου καὶ τζ'
περμεινάροι σου, μ' ἐσκότωσης ἐδὰ.

ΑΝΑΤ. Δὲν εἶπα ἐγώ ! Ἴστέ. Ἄρθανίτη χουνέρι του
ρ) ἔκαμε (τρέχει πρὸς τὸν Κρῆτα), ποῦ χτύπησε ; Ἴστέκα
τέκκ, (βλέπει τὴν πληγὴν), ἔ ! ζαράρι (6) ντέν ἔχει, τί-
στα, μὴ φρεῖᾶσαι· σήκω σήκω· (τὸν σηκώνει ὀλίγον)

(1) Κόνιν τῶν λειψάνων. 2. πρόβατα ἢ κοπάδια 3. Καχὸν νὰ
ᾤ δώτη ὁ Θεός. 4. Στὸν διάδολον. 5) Προτέρημα. 6) Βλάβη.

ΣΚΗΝΗ ΙΑ΄.

(Ὁ ξενοδόχος ἀκούσας τὸν κρότον τοῦ πιστολίου τρέχει φωνάζων καὶ ὀδυρόμενος).

ΞΕΝ. Οὐγῶ, οὐγῶ, οὐγῶ. Οὐγῶ διαβόντρου γυιοί· ἀλοί, ἀλοί μου τοῦ κακόσορτου, ἴντ' ἂν τοῦτο π' οὐπάθα. ἀλοί, (πρὸς τὸν Χίον κοιμώμενον) καλὲ ἐσεῖς μισὲ Μπουρλῆ, κοιμοῦστεν καλὲ ;

ΧΙΟΣ. Ἰντα πάθετεν ;

ΞΕΝ. Φονικὸ διαβόντρου γυιέ, φονικὸ καὶ ἐξυπνατε, πλειά.

ΧΙΟΣ. Καὶ ποῦντο ἅμα τις τὸ χειμονικό ,

ΞΕΝ' Καλὲ διαβόντρου κουλοῦκι, ἐγὼ λέγω σας φονικό κι' ἐσεῖς ὄνειρευοῦστεν χειμονικό ; ἐν ἐξυπνατεν τώρη νὰ δγῆτε τὰ αἵματα.

ΧΙΟΣ. Πιταοῦ κι' ἤγλεπά το στ' ὄνειρό μου. καί ποιοῖς νὰ σας χαρῶ ἔκαμέν το.

ΑΝ. Ἀρβανίτη χτύπησε Κρητικό.

ΧΙΟΣ. Καὶ π' οὔντος τώρη Ἀρβανίτης ;

ΑΝ. ἔφυγε· χοῦ ἂν τὸν πιάσης.

ΧΙΟΣ. Οὐγῶ, οὐγῶ, ἴντα δουλειαῖς π' οὐπάθαμεν, Ἰντα νὰ τὸν κάμωμεν τώρα τὸν Κρητικό.

ΚΥΠΡ. Νὰ τὸν γιατρέψουμεν.

ΧΙΟΣ Καὶ ποιοῖς νὰ τὸν γιατρέψη νὰ σας χαρῶ.

ΚΥΠΡ. Ἐγὼ τὸν γιατρεύω. φέρτεν ξύδιν, λάδιν, ῥακίν, στουπίν, μαστίχιν, καὶ ἓνα σαχάνιν, ἄψετε καὶ λαμπρόν στήν φουκοῦν νὰ τὸ κάμω μεχλάμιν (1) νὰ τ' ἀλείψω τὴν γιᾶράν του.

1 Ἀλοιφήν.

ΧΙΟΣ. (πρὸς τὸν Ξενοδόχον). Μισὲ Μπαστιᾶ!... Ἄ-
ύσετέν τα, φέρτεν τα...

ΞΕΝ. Ὅχωνοῦς φέρνω σᾶς τα· μὰ ἐν κάμνει νὰ σᾶς
ρῶ ν' ἔναι δῶ ὁ Κρητικός. Νὰ τὸν σηκώσουμ' ἀπ' ἐδῶ
εὐγε!).

ΚΡΗΣ. Δὲν μπορῶ κῆ ὀλιᾶς νὰ πουρήσω (1) θῆς κ'
ψυχή μου.

ΚΥΠΡ. Σὲ καθαλλᾶμεν στὸν ἄππαρο (2).

ΣΚΗΝΗ Β'.

Ὁ Ξενοδόχος εἰσέρχεται ἔντρομος, καὶ εἰδοποιεῖ τοὺς ἄλλους
ὅτι ἔφθασεν ἡ ἀστυνομία).

ΞΕΝ. Καλὲ σείς, καλὲ σείς· οὐγοῦ πλάκωσεν ἡ ἀστυ-
μία πλάκωσε· νά· ἔρχεται· ἔρχεται· ἀλοί μου ἀλοί ἀλοί!!
ντα· νὰ κάμω τώρη ἡσβυσα πλιὰ ὁ κακόσορτος· ἡσβυσα.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΠΡΑΞΕΩΣ

ΠΡΑΞΙΣ Β'.

ΣΚΗΝΗ Β'.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ, ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ καὶ ΚΡΗΣ

(Ὁ Ἀστυνόμος συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν,
εἰτέρχεται καὶ ἐξετάζει).

ΑΣΤ. Φέρμα (3) γιαμὰ μὴ φύγη κανεῖς εἴστε οὔλοι ἀδι-
τς κριμινάλε (4) (πρὸς τοὺς στρατιώτας). Μουρὲ Γερά-
με, Ἀντζουλή, Διονύσιο! βάλτε τζῆ οὔλους ἐτούτους
τάρτε (5) νὰ τζῆ ἐζαμινάρω (6) σεπαρταμέντε (7) (πρὸς
ὸν ξενοδόχον) ποῦ εἶνα! γιαμὰ ἐκεῖς ὁ λαβωμένος;

1) Νὰ εὐγω. 2) Ἄλογον. 3) Στῆτε. 4) Ἐγκληματῆαι. 5) Κατὰ
σορτος 6) Ἐξετάτω. 7) Ἐν μέρει.

ΞΕΝ. (τρέμων) Ὅριστε ἐδῶ ., (δεικνύει τὸν Κρήτα)
ΑΣΤ. (ἐξετάζων τὸν Κρήτα). Πινομή σου μουρέ ;
ΚΡΗΣ. ὦ πονεῖμε ναῖσκε, δεδίμ, πονεῖμε.
ΑΣΤ. Πινομή σου μουρέ ! τ' ὄνομά σου διάολλε.
ΚΡΗΣ Μανολιὸς Δασκαλάκης.
ΑΣΤ. Καὶ ποῦθεν εἶσαι γιαμά ;
ΚΡΗΣ. Ἀπὸ τὴν Γκύσαμο,
ΑΣΤ. Καὶ ποῦ στὸ διάολλο εἶναι αὐτὸ Τὸ Κύσαμο ;
ΚΡΗΣ. Ἐπα δὰ στὴ Κρήτη.
ΑΣΤ. Καὶ δὲν λές π' οὔσαι Κρητικός, ν' ἄμπη ὁ διάολ
λος μέσα σου ! ποιὸς μουρέ ποιὸς σέ χτύπησε ;
ΚΡΗΣ, Ἐνας λιάπης.
ΑΣΤ. Καὶ ποῦ οὖν ἐκεῖνος ὁ λιάπης ;
ΚΡΗΣ. Δὲν τὸν κατέχω τὸν σκυλόπιστο, πούρησε
ΑΣΤ. Καὶ ποῦ μωρὲ σέ βάρεσε ;
ΚΡΗΣ Στὴ χέρα δεδίμ, ὦ ! φέρτε με διὰ τὸν ξαγορευ
τὴν (1) νὰ μὲ ξαγορεύση (2) νὰ ξεμυστέψω (3).
ΑΣΤ. Καὶ πῶς σέ βάρεσε μουρέ ; ἄ κάζο πενσάτο ; (4)
ΚΡΗΣ Δὲν κατέχω φράγκικα,
ΑΣΤ. Μουρὲ ἄ κάζο πενσάτο ;
ΚΡΗΣ. Εἶπα σοῦ το δὲν κατέχω ντά μου λές θιός .,

ΣΚΗΝΗ Β΄.

(Ὁ Ἀτυνόμος καθ' ἑαυτόν.)

ΑΣΤ. Ἄ ἀφάρ ζε σέριο (5) καὶ μπορῶ νὰ τζῆ ἔζαμι
νάρω ἔζαταμέντι, (6) μὰ τάντο μπάστα (7) τζῆ ἔβανα
ὄλους ἀπάρτε καὶ θὰ κάμω τζῆ ἔζάμινες σεριαμέντε (8).

1) Πνευματικόν. 2) Ἐξομολογίση. 3) Νὰ γλυτώσω. 4) Ἐκ πρῶ
μελέτης. 5) Ἡ ὑπόθεσις εἶνε σοβαρά. 6) Μὲ ἀκρίβειαν, 7) Τόσο
ἄρκει. 8) Ἐμβριβῶς.

ποῦ νὰ εὔρω τὴν γκάουζα (1), καὶ νὰ μάθω καλά ἂν
κάζο πενσάτο καὶ νὰ τζῆ ἀκουζαρῶ (2) στὴ διοίκησι
νὰ κάμω τὰ ἄττα (3) μου κόμε σιντέβε (4) κατὰ πῶς
μεριτάρει (5) ἔς τὸ ὀφίτζιο μου (6) καὶ δὲν μπορῶ
ἄλλοιῶς, γιατί θὰ δισπρετζάρω (7) τὸ ὄνόμε μου (8).
(Προβαίνει ἐμπρός).

ΣΚΗΝΗ Γ'.

(Ὁ Ἀστυεόμος. ὁ Ἀνατολίτης καὶ οἱ στρσιῶται)

ΑΣΤ. Π' εὔναι, μουρὲ ἐκειὸς ὁ Λιάπης ;

ΑΝ. Λάπη ποιὸ εἶναι ; σχκὶν (17) Λάπη Ἀρβανίτη
εἰ ; ἐκεῖνο ὑρέυεις ; πάει χου π' εὔτο τώρα Ἀρβανίτη ;
τὸ πιάσης .,.

ΑΣΤ. (πρὸς τὸν Ἀνατολίτην). Ἐλα ἐδῶ ἐσὺ γιαμά.

ΑΝ. Ἰστέ. ἦρτα τί τέλεις ἐμένα ;

ΑΣΤ. Πινομή σου.

ΑΝ. Τὶ τὰ πῆ πινομή σου ;

ΑΣΤ. Τ' ὄνομά σου μουρὲ ;

ΑΝ. Ἄ ! ὄνομά μου ; ὄνομά μου Χατζῆ Σάββα ντου-
σας.

ΑΣΤ. Ἡ πατρίδα σου,

ΑΝ. Πατέρα μου ; πατέρα μου Χατζῆ Μουράτη λέανε
ὄνο πέτανε, τί τὸ τέλεις τώρα ;

ΑΣΤ. Ὅχι μουρὲ ὁ τόπος σου.

ΑΝ. Ἄ βιλαέτι μου ; βιλαέτι μου Κάϊσερι εἶναι.

ΑΣΤ. Καὶ π' εὔν' αὐτὸ τὸ Κάϊσερι ;

ΑΝ. Ἄ Βασίλι τόπο εἶναι Γκεσαρείας, Γκαπαδοκίας
ξέρεις ἐσὺ ;

1) Κατηγορίαν 2) Καταμηνύσω. 3) Πράξεις. 4) Ὡς πρέπει.
Ανήκει. 5) Ἀξίωμα. 6) Καταφρονῶ. 7) Ὑπόληψιν. 8) Μήπως.

ΑΣΤ. Κ' είσαι γιαμὰ ἀπ' τ' "Αἰ Βασίλεοῦ τὸν τόπον
γιὰ τοῦτο είσαι χαντζῆς ν' ἄμπ' ὁ διάολος μὲς τὴν καβούκ
σου (1) καὶ πές μου μουρὲ ἐσὺ πῶς ἐγένηκεν ὁ λαβωμὸς τῆς
Κρητικοῦ,

ΑΝ. Νά, ἴστε τρώανε-πίνατε· Ἄρβανίτη μέτυσε φορ-
τώτηκε Κηρτικὸ· Κηρτικὸ εἶπε Ἄρβανίτη (ντρέπομαι νὰ
πῶ τιμὴ 'ς τὰ μούτζουνά σου) κουράδια εἶπε, Ἄρβανίτη
εἶπε, νὰ φᾶς ἐσὺ, σάνκιμ (2) Κηρτικὸ νὰ φάη, κατάλαβε
κουράδια μουράνια λέωντας καυγαλαστίσανε· Ἄρβανίτη
τράβηξε πιστόλα μάνι μάνι ἔσφιξε Κηρτικὸ ἀπάνου για-
ραλάδισε (3) κομμάτι χέρι του. οὔλο καυγὰ ἴστε αὐτὸ εἶνε·

ΑΣΤ. Νὰ μὲ πάρουν οἱ διαόλοι κι' ἂν κατάλαβα τί-
ποτζί· (πρὸς τὸν Ἀνατολίτην) καὶ πῶς μουρὲ καὶ πῶς ;
μπᾶς κ' ἦτανε κάζο πενσάτο.

ΑΝ. Ἄρτικ πινσάτο, μινσάτο ἐγὼ ντέν ξέρω· Ἄρβανίτη
κτύπησε Κηρτικὸ, βέρσελλαμ.

ΑΣΤ. (μὲ θυμόν). Καὶ μίλιε μουρὲ ρωμαῖκα, παλιό-
τουρκα.

ΑΝ. "Εἶ· ἐσὺ γιατί μιλάς φιράγκικα σάντο μάντο
φόρτο φοῦρτο· ἐξεύρω ἐγὼ φιράγκικα ; ἐγὼ ρωμαῖκα λέω,
δὲν καταλαβαίνεις, ἐγὼ φιράγκικα δὲν ξέρω, πῶς νὰ γένη
γιὰ ; τί νὰ γένη ἂ τζανούμ· ἐσὺ εὔρε τὸ κολαῖ (4) το
πγιά, νὰ καταλάβης· ἐγὼ σάστησα κι' ἀπόμεινα· ἄλλο
τίποτα ἐγὼ ντέ ξέρω.

ΑΣΤ. Πές μου μουρὲ καλὰ τὴν ἐζαμινά σου (5), γιατί
κακόροικε θὰ πᾶς ἂ ρέστο (6)

ΑΝ. Ἄν μπορῆς κατάλαβε τώρα (πρὸς τὸν ἀστυνόμην)
ἄνταμ· ἐγὼ σὲ εἶπα ζάμινα μάμινα, ρέστο μέστο, φόρτο

(1) Πῖλον τῆς κεσαλῆς. 2. Τάχας. 3. Ἐπλήγωσε. 4. Εὐ-
κολίαν. 5) Ἐξέτασιν. 6) Φυλακὴν.

ὄρτο, σάντο μάντο, κουκούτζι (1) ντέν καταλαβαίνω γι
πῆ· οὔλο τοῦτο καυγᾶ τί ἦτανε, εἶπα· πάει λέοντας
ευσες τώρα ; Ἰστὲ ρωμαῖκα τὸ εἶπα ἀρτίκ καὶ τώρα
ν κατάλαβες, ποτέ σου ντέν τὰ καταλάβης.

ΑΣΤ. (μὲ θυμόν). Ἄ ρέστο κανάγια ἂ ρέστο (πρὸς
στρατιώτας) πάρτετεν αὐτόνε ἂ ρέστο (τόν κρατοῦν
στρατιῶται).

ΑΝ. Ἰστέκα νὰ ντυγιούμαι, τί τὰ πῆ ἂ ρέστο.

ΑΣΤ. Στὴ φιλακὴ θὰ πᾶς.

ΑΝ. Χάψι ;

ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ. Ναί.

ΑΝ. Ἐἰ ὕστερα ; ἐγὼ τί ἔκαμα ἄνταμ. νὰ πάγω
ψι ; ἐγὼ ντέν κτύπησα Κηρτικό, ἐγὼ πιστόλα μιστόλα
ἐν ἔχω, ἐγὼ ντουλιά μου κύτταζα, τσιμποῦσι ἔκαμνα· νὰ
μάσαι Ἀρβανίτη κρέμαστο μπιλέμ, ὄχι βάνεις ἐμένα
ψι· ταμάμ...

ΑΣΤ. ,Εσύ θὰ πᾶς ἂ ρέστο γιαγουρτοβαπτισμένε, πα-
ιτουρκα.

ΑΝ. Τατάμ Ἀστυνόμο· ἀφερίμ, βρίζει κιόλας· ἐγὼ
ὑτκό ντέν εἶμαι· Χριστιανὸ ὀρθόδοξο εἶμαι· χατζῆ ἄν-
ωπο εἶμαι· Ἰψέματα ποτές μου ντέν λέω· χιτζ ποτέ
τρωπο βαφτίζουνε μὲ γιογοῦρτι ; τόσω χρονῶ γένηκα ἂ-
μα ντέν ἄκουσα ποῦ βοπτίζουν μὲ γιογοῦρτι· ἄϊδε νὰ
ῶμαι τί τὰ πῆς ἀκόμα ἀγάλια ἀγάλια τὰ πῆς αὔριο
μποζᾶ (2) βαφτίζουνε.

ΑΣΤ. (μὲ θυμόν). Ἄ ρέστο.

ΣΤΡΑΤ. Τὸν πέρνου.

1) Ἀντὶ τοῦ τελείως 2) Εἶδος ποτοῦ ὀξέως κατασκευασμένου
ἢ κεγρί.

ΣΚΗΝΗ Β΄.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ, ΛΟΓΙΩΤΑΤΟΣ, ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ ΤΗΣ
ΑΣΤΥΝΟΝΙΑΣ, ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ.

ΑΣΤ. (Πρὸς τοὺς στρατιώτας). Φέρτε μου μουρὲ
κίονε μὲ τὴν σκούζια· (τὸν φέρουν πρὸς τὸν Ἀστυνόμον).
Πινομή σου.

ΛΟΓ. Ἐπώνυμον μὲν φέρω Κωνωπίδης κέκλημαι δὲ
Κλειτομένης.

ΑΣΤ. ὦρσα: ὀνόματα ... Καὶ ποῦ νὰ θυμᾶται κάνεις
καλότυχε τέτοια ὀνόματα ποῦ βγάλανε τώρα... (Πρὸς τὸν
Λογιώτατον). Καὶ ποῦθε εἶσαι γιαμὰ ;

ΛΟΓ. Κῶρος.

ΑΣΤ. Καὶ ποῦ στὸ διάβολο εἶσαι αὐτὸ τὸ Κῶρος.

ΛΟΓ. Τὸ τουρκιστὶ Στὰν κιοῖ λεγόμενον.

ΑΣΤ. Καὶ πὲς δὰ π' οὔσ' ἀπὸ τὴν Κῶ, ἐξαφνικὸ νὰ σὲ
εὔρθη, καὶ τί τέχνη κάμεις ...

ΛΟΓ. Τέχνην μὲν οὐδαμῶς, ἐπιστήμην δὲ μάλα.

ΑΣΤ. Ἄς ἦν κι' ἐπιστήμη, μπᾶ κ' εἶσαι γιατρός.

ΛΟΓ. Λῦμενον ἀλλὰ ρήτωρ λογικός, γραμματικός, μαθηματικός καὶ τὰ λοιπὰ καὶ τὰ λοιπά.

ΑΣΤ. Μῶρ μπᾶ καὶ εἶσαι Λογιώτατος ;

ΛΟΓ, Ναὶ μὴν, καὶ ἐκ τῶν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ λεγομένων
ἐνδοξοτέρων λογίων.

ΑΣΤ. Μουρὲ γιὰ σου Λογιώτάτε !! καὶ πὲς μου
γιαμὰ ἐσὺ ποῦ ξέρεις τζῆ ἑλληνικούραις πῶς ἐγένηκε ὁ λ
βωμός τοῦ Κρητικοῦ.

ΛΟΓ. Οὐχ ἐκὼν μὲν, εἶπω δέ· ἐτύγχανον σήμερον πει-
νῶν τὴν ἐσχάτην πείναν· καὶ δὴ ἔδοξέ με παρευρεθῆναι ἐν
τῷ ἐδωδιμολεσχοικητηρίῳ καὶ κορεσθῆναι· ἀπελθὼν οὐ
εὔρον συνδαιτυμῶνας πλείστους αὐτόθι συνευχαυμένους,

ἰδὴ τοίυην δέδοκεν δέδοκεν αὐτοῖς τὴν ἑφημερίδα ἀνα-
γῶσιν, εὐθυμητέον εἶναι τὴν τῆς Ἑλλάδος παλιγγενεσίαν.
ἡγαροῦν, ἐσθιόντων, πινόντων, ἀδόντων, ὑμνούντων καὶ
σομενοευφραϊνομένων.

ΓΡΑΜ. Ἐπύκνωσας, Λογιώτατε, τὴν ἀτμοσφαῖραν
ὁ γενικᾶς ἀπολύτους.

ΛΟΓ. Ἄφνω ὁ Ἄλθανὸς μετὰ τοῦ Κρητὸς ἐμαχεσάτην.

ΓΡΑΜ. Νὰ δὰ κ' ἓνας δυϊκὸς ἀριθμὸς!

ΛΣΤ. Νά, ν' ἄμπ' ὁ διάολος μεσ' τζῆ ἑλληνικούραις
οἱ, παληολογιώτατε! ἀνάθεμα κ' ἂν κατάλαβα τί μου
εἶπες, μὰ τὴν πίστι μου! (πρὸς τὸν Γραμματέα) γράφε τα
μουρὲ καλὰ ἐτοῦτα εὔλα ποῦ λέγει, κακόρροικε, γιατί
τὰ στείλουμε ἔς τὴν Ἀκαδημία τζῆ Μπάτοβας νὰ μᾶς
ἐξηγήσουνε οἱ προφασόροι, μὰ τζ' ἄγιους πάντες. (Πρὸς
τὸν Λογιώτατον). Καὶ λέγε δὰ λέγε συμφορὰ στὴν καλα-
ρα σου.

ΛΟΓ. Καὶ δὴ ὁ μὲν Κρῆς τοὺς οἴας κουράδια καλῶν, ὁ
Ἄλθανὸς τοῦμπαλιν τὸ σκῶρ ἐνενοῖει, ἀναστὰς ὁ Ἄλ-
θάνος κᾶκτανε τὸν Κρῆτα.

ΓΡΑΜ. Ἐσολοίκισας.

ΛΟΓ. (πρὸς τὸν Γραμματέα). Τί δὴ κοινὸν ἢ ξένον εἶγε
σολοίκεκα; καὶ γὰρ καὶ Δημοσθένης, ἄλλοι τε πολλοὶ
συγγραφεῖς, ἔστιν ὅτε σολοικισμῶ χρῶνται (1) εὐφραδείας
ἰν.

ΛΣΤ. (πρὸς τὸν Γραμματέα). Κ' ἄφτονε τὸν χριστιανὸ
πῆ γιαμὰ τὴν ἐζαμινά του! λέγε μωρέ, συμφορέλια σου
λέγε.

(1) Πολλοὶ τῶν τοιούτων λογιωτάτων ἀπαντῶντες ἐνίοτε περί-
ν τινα συγγραφῆως δυσνόητον, μὴ δυνάμενοι νὰ ἐννοήσωσι τὸ
εὔμα τῆς περιόδου, ἀποδιῶουν ὅτι ὁ συγγραφεὺς σολοικίζει.

ΛΟΓ. Καί δὴ σοῦ μὲν ἐξετάζοντος μαθεῖν τὴν ἀλήθειαν ἐγὼ σοι ταῦτα πάντα ἀληθῶς φράζω, ἵνα ποιήσης ὁ βούλεσα ΓΡΑΜ. Ἐβαρβάρισες.

ΑΣΤ. Καὶ δὲν κατάλαβες ἂν ἦτανε κάζο πενσάτο;

ΛΟΓ. Οὐκ εἶδα τὴν τῶν Ἰταλῶν διάλεκτον· τοῦτ' μόνον γινώσκω ὅτι ἡ λέξις Κουράδια παράγεται ἐκ τοῦ κείρω, καρῶ κέκαρκα, κέκαρμα· ὁ μέσος Παρακείμενος γίνεταί καρμάδιον καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς ε ψιλὸν γίνεταί κερμάδιον προσθέσει δὲ τοῦ ἰῶτα κερμάδιον, καὶ ἀφαιρέσει το μ' κειράδιον, τροπῇ δὲ τοῦ ε εἰς ο, καὶ τοῦ ι εἰς υ ψιλὸ γίνεταί κουράδιον, δι' οὗ οἱ Κρηῆτες καλοῦσι τὰ πρόβατα, τὰς ἀγέλας, ἐκ τοῦ κείρεσθαι αὐτὰ παραγομένης τῆς λέξεως καὶ δὴ ἔγνωσ νυνί;

ΑΣΤ. Μουρ' ἐγὼ δὲν σ' ἐρωτῶ τὴν Γραμματικά, καὶ μ λές τζῆ ἀορίστους, τζῆ περσυντέλικους καὶ οὔλα τὰ τέμπ (1).. ὦ συμφορὰ μου! σ' ἀρωτῶ νὰ μὲ πῆς, ἂν ἦτανε κάζο πενσάτο ὁ λαβωμὸς τοῦ Κρητικῶ· ὀρίστε τώρα, τί νὰ βγάλω ἀπὸ τούτην τὴν ἐζάμινα, μηδὲ τὸ ἐψιλὸ σου κατάλαβα, μηδὲ τὸ ὑψιλὸ σου· (πρὸς τὸν χορὸν) αὐτὸς μάτια μου εἶν ἀπ' ἐκειοὺς τζῆ λογιώτατους ποῦ ζηγοῦνε τζῆ μηνιαῖοι καὶ τζῆ ψαρμοὶ τοῦ Δαβί, κι' ὅπου ξέρουνε πότες εἶναι τζῆ ἁγίας Ἀγκατας καὶ τ' αἱ Κούκου δὲν γλέπεις ἄλλο σὲ δ αὐτοὺς, μόνε μιὰ καλαμάρα σὰν πλιθάρη, καὶ μιὰ πένα σὰν τούμπανο καὶ τ' εἶν' αὐτός; λογιώτατος, ὦ ντζόγια μου!!! γιατί ξέρεῖ γιαμὰ νὰ ζηγάη τζῆ συναξαριστάδες· ναί, ναί, στήν μπίστι μου δὲν σᾶς μπαρτζολεπάρω (1) (πρὸς τὸν Λογιώτατον) καὶ πές μου δὰ ποῦ νὰ κάτζουν οὔλοι οἱ διαόλοι στήν σκούφια σου ἦτανε κάζο πενσάτο; (εὐθύς πρὸς τὸν γραμματέα) ξήγα το σὺ μουρὲ διάολε ῥωμαῖκα νὰ τὸ καταλάβη

(1) Τοὺς χρόνους. 2) Ἀστειεύομαι.

ΓΡΑΜ. Ἐκ προμελέτης.

ΑΣΤ. Κι' ἀμὰ γιὰ νὰ ξέρη κάνεις ἐτούταις οὔλαις τζῆ
ξαις, πρέπει νὰ ἔχη ἐκεῖ τὸ μεγάλο βοκαβολλάριο (1)
ἢ Κρυσκας, ὅπου εἶναι σὰ μιὰ κασσέλα καὶ νὰ προβατῆ
σ' τζῆ πιάτζαις τζῆ Ἑλλάδας νὰ ἔχη καὶ ἓνα βαστάζο
ντά του διὰ νὰ ζηγάη ἐτούτα οὔλα νὰ τέρμινα (2),
πρὸς τὸν Λογιώτατον) ἐκατάλαβες τώρα μουρὲ διαόλου
ελάρο (3) τί θὰ πῆ κάζο πενσάτο.

ΛΟΓ. Νῦν ἔγνω ἐξεικασάμενος ἐκ τῆς λέξεως τὸ
ἄγμα καὶ δὴ πληροφορῶ, ὅτι οὐκ ἦν ἐκ προμελέτης
δράμα, αἰφνίδιον δὲ μάλλον, καὶ πείσθητι τοῖς ἐμοῖς
λογίοις.

ΑΣΤ. Ἄ ρέστο καὶ σὺ μπιρμπάντε ποῦ μᾶς ἐσεκάρι-
(4) μὲ τζῆ μετοχαῖς σου, καὶ μὲ τὰ ἀπαρέμφατά σου.
(Πρὸς τοὺς στρατιώτας) πάρτε τον μουρὲ κι' αὐτόνε
ρέστο.

ΣΤΡ. Τὸν πέρνου.

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

Ο ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ ΚΑΘ' ΕΑΥΤΟΝ

ΑΣΤ. Μοῦδ' ἀφ' τὸν παλιότουρκα ἐκειόνε μοῦδ' ἀπὸ
σκολάρο τούτονε μὲ τζῆ ἑλληνικούραις του μπόρεσα νὰ
κμινάρω τίποτζι· μα ἀπ' ἐκειόνε τὸν Μωραῖτη κάτι θὰ
ἄλω, γιὰτ' εἶναι φτακαθαρισμένος, καὶ θέλ' ἀπείκασε
ζε δούπιο (5) ἂν ἦτανε τὸ χτύπημα κάζο πενσάτο, μὰ
ἐπει ν' ἄναι ἀσολουταμέντε (6) νὸν ζε κάζο (7).

(1) Λεξικόν. 2) Λέξεις. 3) Σχολαστικέ. 4) Ἐξήρανες, ἀντὶ
ἰ μᾶς ἐζάλισες. 5) Ἀμφιβολία. 6) Ἀπολύτως. 7) Ἀντὶ τοῦ
εὐκτως

ΣΚΗΝΗ ΣΤ΄.

(Ὁ Ἀστυνόμος ἐξετάζει τὸν Πελοποννήσιον).

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ, ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΙΟΣ, ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ
ΚΑΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ

ΑΣΤ. (πρὸς τοὺς στρατιώτας). Φέρτε μουρὲ ἐκειόνε τὸ Μωραΐτη; (τὸν φέρνουν) (πρὸς τὸν Πελοποννήσιον) πινομήσου;

ΠΕΛ. Πούλος Πουλόπουλος.

ΑΣΤ. Καὶ ποῦθε εἶσαι γιαμά;

ΠΕΛ. Ἀπ' τὴν Πελοπόννησος.

ΑΣΤ. Καὶ πὲς δὰ κακόρροικε ποῦσαι ἀπὲ τὸ Μουριά· καὶ τί τέχνη κάμεις;

ΠΕΛ. Ἐμπορος.

ΑΣΤ. Καὶ τί θὰ πῆ μουρὲ ἔμπορος;

ΠΕΛ. Πραγματευτής.

ΑΣΤ. Ὡρσαι κι' ἐσὺ διάολ' ἔμαθες καὶ σὺ τζῆ ἑλληνοικουράις.

ΠΕΛ. Τήρα δῶ κύρ ἀστρονόμο, εἶμαι Ἕλληνας, ἀκούε με, καὶ πρέπει νὰ μιλῶ μὲ μάθησις.

ΑΣΤ. Καὶ πῶς ἐγένηκε ὁ λαβωμὸς τοῦ Κρητικοῦ;

ΠΕΛ. Νὰ σ' ὀρίσω κύρ Ἀστρονόμο μου, δὲν ξέρω, ἐγὼ ἔφερα νὰ πουλήσω κάμπόσα λαγοτόμαρα, κάμπόσα ἀλούπια, τυριά βούτυρα καὶ τραχανᾶ· εἶχα στείλη καὶ τὸν παραγιέ μου μὲ κάμπουσας γίδαις στέρφαις (1) π' οὔχα στὴν παλιοστάνη μου, καὶ τὰ πούλησα ὅλα κ' ἔκανα τὸ λογαριασμὸ μου· σὰν μὲ τζούκλωσ' ἡ πείνα ἦρθα νὰ τὴν τελειώσω (2) ἔς τὴν λοκάντα, τῆρα καὶ τὴν ἀφεντιά τους ἐδῶ, καὶ εἶπαμε νὰ κάμωμ' ἓνα γλέντι· καὶ νὰ σ' ὀρίσω γλεντάγαμε

(1) Στείρας 2) Γεμίσω τὴν κοιλίαν.

ρφα καὶ καλὰ· σὰ θεὸ νᾶρθη τὸ μαγκούφη, ἔρχεται· Ἄρ-
ίτης τ' ὄβαλε στὴν μπουρίνα (1) πγιά θὰ τὸ φέρ' ὁ
πανος, καὶ σὰ καλὰ καθούμενα τζακωθήκανε μὲ τὸν
ητικό· τὸ τζάκωμά τους τί ἦτουνα νὰ σ' ὀρίσω δὲ ξέρω·
ἦτουνα δὲν ἔβαν' αὐτὶ νὰ ἀγκρουμαστῶ καλὰ καλὰ· ἐγώ,
ὡς με, τόσο δὲν συλλογιούμαι γιὰ ξέναις ἔννοιας· τήρα
τὸ νιτερέσο μου κυττάζω, κι' ἄρα πάρα ἥλιος...

ΑΣΤ. Μωρ' ἐγὼ δὲν κατάλαβα τίποτ' ἀπὸ τὴν ἱστο-
ποῦ μου εἶπες, μὰ τὴ Φανερωμένη.

ΠΕΛ. Ἐγώ, κύρ ἀστυνόμο μου, σὲ τὰ κουβέντιασα
πᾶσα τῆς ὑπόθεσις· τοὺς εἶδα ποῦ τζακωθήκανε, μὰ
εἶχα τόσο τὸ νοῦ μου σὲ δαύτους· φωτιά νὰ κάψη καὶ
ἄνους καὶ τὰ μάγκανά τους (2).

ΑΣΤ. ὦ διάολε καὶ σὺ μὲ τὰ ἰντρέσα σου· οἱ ἄνθρω-
για μὰ σκοτωνούτανε καὶ σὺ συλλογιούσανε τὸ νιαοῦρτι
τὸν ταρνανά σου, τὸ γάλα σου, τζῆ ἄλεποῦδες, καὶ
γίδες σου· καὶ δὲ μὲ λές γιαμὰ ποῦσαι πλειὸ ραφινάτο
ἀπὲ τζῆ ἄλλους, ἂν ἦτανε κάζο πενσάτο.

ΠΕΛ. Γιὰ κάζο ἦτουνα καὶ μεγάλο κάζο· μὰ δὲν ξέρω
τζάτο ἦτουνα τί ἦτουνα.

ΑΣΤ. Τὸ καταλαβαίνω μουρὲ ποῦ ἦτανε κάζο καὶ τὸ
πω, διάολ' ἐπαρέ σε κ' ἐσένα μὰ ἄλλο εἶναι τὸ κάζο
ιδέντε κι' ἄλλο εἶναι τὸ κάζο πενσάτο· ἐτοῦτο τί ἦ-
ε ; ἐτοῦτο θέλω νὰ μὲ περσουαδέρης (4).

ΠΕΛ. Ἄτζιδέντε.

ΑΣΤ. Καὶ τί θὰ πῆ ἀτζιδέντε ;

ΠΕΛ. Ξέρω γώ ; νὰ ἄξαφνο θὰ πῆ, στοχάσου δὲν εἶν'
;

1) Ἐμέθυσε. 2) Τὰς ἐριδᾶς. 3) Καθαρισμένος. 4) Πληροφο-
ρῆς.

ΑΣΤ. Ναι μουρέ γιά σου κακόρροικε· έσύ καταλα-
θαίνεις γλέπω τόν κόσμο· μουρέ γιά σου Μωραίτη ! και·
πές με τώρα σά ξέρης τὸ άτζιδέντε, θά ξέρης και τὸ πεν-
σάτο· νόντσε δούπιο·

ΠΕΛ. Αυτόῦνο δέν τὸ ξεύρω.

ΑΣΤ. (πρὸς τὸν γραμμ.) Πῶς τοῦ τ' ὄπες έσύ τ' ὀ-
λουνοῦ μουρέ ;

ΓΡΑΜ. Έκ προμελέτης.

ΠΕΛ. Αυτόῦνο είναι βαθύ έλληνικό και δέν τὸ πει-
κάζω.

ΓΡΑΜ. Προμελετημένον.

ΠΕΛ. Τίποτες μηδ' αυτόῦνο.

ΓΡΑΜ. *Αν τὸ εἶχε εἰς τὸν νοῦν του προτήτερα νά
τό κάμη ὁ Ἄρβανίτης.

ΠΕΛ. Τήρα δῶ, μηδὲ στὸ μυαλό του μέσα ἤμουνα,
μηδὲ τὸν έρώτησα· ποιὸς τοὺς ζέρει· πάλ' ἂν ἤντουσανε ὄχι
τρεμένοι ἀπὸ μπροστήτερα.

ΑΣΤ. (καθ' έαυτόν). Ὡ διάβολε ρισπόστα!! (πρὸς τὸν
Πελοποννήσιον), και δὲ ξέρεις ἄλλο τίποτζι ;

ΠΕΛ. *Οσκαι ὄλη ἡ κουβέντα αυτόῦνη είναι· τούτῳ
ξέρω μοναχά, ὄπ' ὄτμιξα κ' έγώ μ' ένα σωρὸ μαγκούφιδες !

ΑΣΤ. *Α ρέστο και σύ μισότουρκα με τζῆ γίδες σου
μὲ τζῆ ἄλεπουδες και μὲ τζῆ ταρνανάδες σου.

ΠΕΛ. (μὲ θυμόν). Δέν πάγω.

ΑΣΤ. Γιατί μουρέ δέν άτζιτάρεις (1) γιαμὰ νά πῆς
ρέστο ; γιατί είσαι λογσθέτης ; ξαφνικό ν' σ' οὔρτη !

ΠΕΛ. Ἄγκρουμάσου κύρ άστρονόμο· έχω ὑπύλυ
και φιλοτιμίγια, κ' είμαι *Έλληνας έλεύθερος· κι' άκι
με, ὄφοκολα ὄφοκολα δέν μὲ φιλακόνεις, γιατί κάμω μη...

(1). Καταδέχεται.

καμαρτύρησι στή διοίκησις, καί στό βουλευτικό, νά ξέ-
ς· άκούς με· κρίναι με πρώτα καί άνισωστάς κι" έχω
αίξιμο, τότες, βάλεμε καί στή φοῦρκα...

ΑΣΤ. 'Α ρέστο κανάγια ! (πρός τούς στρατιώτας)
φέρτε τότε κι' αὐτόνε γιαμά μαζή με τούς άλλους.

ΣΤΡΑΤ. (Τόν πέρνουν).

ΠΕΛ. "Οπ' άνακατόνεται με τὰ πίτουρα τόν τρῶν ή κότες.

ΣΚΗΝΗ Ζ'.

('Ο άστυνόμος εξετάζει τόν Κύπριον).

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ ΚΥΠΡΙΟΣ καί ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ

ΑΣΤ. (πρός τούς στρατιώτας) Φέρτε μου, μουρέ, έκειόν
ν άλλονε.

ΣΤΡΑΤ. (Φέρουν τόν κύπριον)

ΑΣΤ. Τ' όνομά σου ;

ΚΥΠΡ. Σολομώς.

ΑΣΤ. "Αλλος διάολος έτουῖτος (πρός τόν Κύπριον) μπᾶ
είσαι στοκοφίσι ; κι' άπέ ποῦ είσαι ;

ΚΥΠΡ. 'Απέ τήν Τζύπρον είμαι.

ΑΣΤ. Καί πές μου δά έσύ, πῶς έγινεκε ο λαβωμός
Κρητικῶ;

ΚΥΠ. Οί Κρητιτζο! μιλουῖσιν τα λωά τὰ λόγια τους,
έ τήν άγελομαλλουσαν λέσιν τη, νύφη, τὸ λαμπρόν, λέ-
το, φωτιά, τόν άππαρο, λέσιν τόν χτῆμα, καί ταῖς
ιδέλαις λέσις ταῖς κουράδια, κ' είπέν του ο Κρητικός τ'
Αρβανίτη, π' οῦφραες τὰ κουράδια, τῆς κουδέλαις, τ' άρ-
ν ποῦ λέσιν 'ς τόν τόπο μας· κι' 'Αρβανίτης είπέν του
τὰ φάης έσύ, τζ' κάμασιν καλαππαλίκτην· κ' Αρβανίτης
είπεν τὸ πιστόλι- του καί χτύπησεν τόν Κρητικόν 'ς τὸ
κεφάλιν του καί γίνηκεν παναῆριν· είπά τους νά τόν γιατρέψω
κ' ἤψα λαμπρόν 'ς τή φοκοῦν, γιά νά κάμω άμπλα-
το ν' άλείψω τὸ γιασάν του.

ΑΣΤ. (τὸν διακόπτει). Ἄλτρος κάβος κονταρέμος ἄλλα
μέ λές καί σύ, ξαφνικὸ νὰ σ' οὔρτη μπρὲ διωόλου στοκοφίσι,
Σολομῶ! καί ποῦ νὰ καταλάβω τζῆ κορδέλλαις, τὰ μπιλά-
στρα σου, τὸ λαμπρό σου καί τζῆ λέξαις σου οὔλαις, ποῦ
μου σαλτάρισε (1) τὸ τσέρβελο (2) οὔλος ἄς εἶναι δά· κα!
τί τέχνη κάμεις;

ΚΥΠ. Εἶμα! γιατρὸς καί δικάζω τῆ σολωμονική.

ΑΣΤ. ὦ! διάολε!! ξέρεις μουρὲ στοκοφίσι νὰ κιαμά-
ρης (3) τζῆ διόλους; καί δὲ σ' τ' ἀβερτήρανε (4) οἱ διαόλοι
τὸ κάζο ἐτοῦτο πρὶ μου γένη; ὦρσαι καί σὺ πέντε φάσκελα
'ς τῆ σολωμονική σου μέσα, διαόλου Σολομῶ· λέγε μου τώρα
γιαμά, μπᾶ κ' ἦτανε κάζο πενσάτο;

ΚΥΠ. Φράντζικα δὲν καταλααίνω· κ' ἐσεῖς οἱ φράν-
τζοι, ἐκατάλλαες, εἴστεν λωοὶ ἀνθρώποι, καί λωὰ λέτεν
τα καί σεῖς τὰ λόϊα σας. καί δὲ σᾶς καταλααίνει κάνεις.

ΑΣΤ. Ἄ ρέστο καί σὺ διαλόλου στοκοφίσι, ἄ ρέστο
(πρὸς τοὺς στρατιώτας) πάρτ-τόνε μουρὲ κι' αὐτόνε τὸ
Σολομῶ μαζῆ με τζῆ ἄλλους.

ΣΤΡ. (τὸν πέρνουν).

ΑΣΤ. Μωρ' ἀκούστε γιαμὰ 'ς τῆ πίστι σας ὄνομα
Σολομῶ; (ἀπορεῖ)· ναί μουρὲ νὰ με σκοτώσουνε, πρώτη βολὰ
τ' ἀκούγω· αὔριο θὰ ἀκούσουμε καί - κανένα μπακαλιῶ
ἀσολουταμέντε· καί δὲν εἶναι μιράκολο (5) ν' ἀκούη κάνεις
τέτγρια ὀνόματα;

ΣΚΗΝΗ Η'.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ (καθ' ἑαυτόν).

ΑΣΤ. Φιναλμέντε (1) ἀπὲ οὔλαις ἐτούταις τζῆ ἐζάμ

(1) Ἐπήδησε. 2) Ὁ μυελός. 3) Κράζης. 4) Εἶδοποίησαν.
Θαῦμα. 5) Τελευταῖον.

νες δὲν ἔβγαλα τίποτ'ζι· κ'ἀνέννας ὡς τὰ τῶρα δὲ μπόρεσε
μὲ περσουαδέρη (1) ἄν ἦτανε κάζο πενσάτο· μὰ τῶρα
ἔπει νὰ κάμω καὶ τζῆ ἄλλαις μου τζῆ ἐζάμινες, καὶ ὅτι
ζολο βγάλω καὶ ξανοίξω νὰ τόνε ῥαπορτάρω (2) 'ς τὴ Δι-
ησι, κι' ἄς καμ' ὅ,τι θέλεις τὸ ῥαπόρτο μου πῶς θὰ
γῆ ρεδίκολλο (3) τὸ ξέρω, κι' εἶμαι περσουάζος (4) γιατί
ἄνα: γιομάτο κογιοναρίαις, καὶ καμμιά σεργιετὰ ὄφφ-
ιάλε (5) δὲ θ' ἄρχη μέσα.

ΣΚΗΝΗ Θ'.

(Ὁ Ὁ Ἀστυνόμος ἐξετάζει τὸν Χῖον).

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ, ΧΙΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ

ΑΣΤ. Φέρτε μ' ἐκειὸν τὸν ἄλλονέ...

ΣΤΡ. (τὸν παρουσιάζουν.

ΑΣΤ. (πρὸς τὸν Χῖον). Τ' ὄνομά σου μουρέ;

ΧΙΟΣ Μπουρλῆς Ἀμπρουτζῆς.

ΑΣΤ. "Ἄλλος διάολος κι' ἐτοῦτος· σ' ἀρέσει; νὰ ὄνομα
μουδὲ 'ς τ' ὄνειρό μου δὲν τ' ἄκουσα (πρὸς τὸν Χῖον)
ποῦθε εἶσαι γιαμά.

ΧΙΟΣ. Χιώτης νὰ σᾶς χαρῶ.

ΑΣΤ. Καὶ τί τέχνη κάμνεις;

ΧΙΟΣ. Σεκερτζῆς.

ΑΣΤ. Καὶ τ' εἶν' αὐτὸ γιαμὰ τὸ σεκερτζῆς;

ΧΙΟΣ. Φτιάνω λογιῶν τὸ λογιῶν γλυκά· ῥοδοζάχαρε,
βάδες, κόντια,... κι' ὅτι ἄλλο θέτενε.

ΑΣΤ. Καὶ πὲς δὰ κακόρροικε, π' οὔσαι κουμφετιέρης·
πῶς ἐγίνηκε ὁ λαβωμὸς τοῦ Κρητικοῦ;

ΧΙΟΣ. Ἐν ἡξεύρω τίποτες, νὰ σᾶς χαρῶ, καὶ ἐγὼ
κούμουνε κ' ἠγλεπα στ' ὄνειρό μου ποῦ μπλεχτήκανε ὁ

1) Πληροφορήση 2) Ἀναφέρω. 3) Γελοῖον. 4) Πληροφορημέ-
5) Ἐμβρίθειαν ἐπίσημον.

Κρητικὸς εἰς τὸν Ἀρβανίτη, ἤκουσα καὶ τὸ βρόντος τοῦ πιστολιῦ, μὰ ἦντα νὰ κάμω σὰν γλυκοκοιμούμουνε;

ΑΣΤ. Ὅμορφο ὕπνο ἔκαμνες καὶ σύ· οἱ ἀνθρώποι σκω-
τονούντανε καὶ σὺ κοιμούστανε· μοιάζει, ἀπ' τῆς πολλαῖς
κομφετουῖρες γλυκάθηκες καὶ 'ς τὸν ὕπνον σου.

ΧΙΟΣ. Ὅσκαὶ νὰ σᾶς χαρῶ, ἄφ' τὸ κρασί κι' ἀφ' τῆς
χοροῦς ζαλίστηκα κι' ἤπεσα· καὶ σὰν ἤκουσα τὸ βρόντος,
εἶπα νὰ σηκοθῶ καὶ ἐν μπόρουμουν.

ΑΣΤ. Καὶ πὲς δὰ ἐσύ, μπᾶ κ' ἦτανε κάζο πενσάτο.

ΧΙΟΣ. Ἐμ' ἤμαθεν ὁ πάης μου τὰ ταλλιάνικα, γιὰ
νὰ σᾶς δώσω τὴν ἀπόκρισι· ἄθεν τ' ὄξερε ποῦ θὰ μὲ ρω-
ρᾶτε φράγκικα, μπέριε νὰ μὲ μάθη.

ΑΣΤ. Θὰ σὲ στείλω, διάολε κι' ἐσένα ὁ ρέστο, κι' ἄς
κοιμούστανε.

ΧΙΟΣ. Κ' ἴντα σᾶς ἔκαμα ἐγὼ μαθές; ἤφτεξά σας
τίποτις; ἐγὼ ρίξα τὸ πιστίλι; ἐγὼ βάρεσα τὸν Κρητικό;
ἔμιλλάτανε μαθές; ἴντ' ἔκαμα; ἐγὼ ἄρματα ἔφορῶ
ποῦ νὰ πῆτεν πῶς βόθουμουν τ' Ἀρβανίτη· ἔ ἴντα; ἐν ἐ-
κοιμούμουνε;

ΑΣΤ. Δὲν περνοῦν σὲ μένα μπαρτζολέταις (1) θὰ σὲ
στείλω ἄ ρέστο νὸν τσὲ κάζο.

ΧΙΟΣ. Χίλλια ράλλια (2) δίνω σας, καὶ μὴ μὲ στέλ-
νεταὶ στὴ φυλακὴ, γιὰτὶ μὲ σβύνετεν πλιά . . .

ΑΣΤ. Ἐγὼ θέλω ὄνορ (3) μουρὲ κακόρροικε, δὲν θέλεις
ράλλια.

ΧΙΟΣ. Δύο χιλιάδες πάρτεν ἄματις, καὶ τὸ ρωλι-
μου, καὶ μὴ μὲ στέλνετεν, γιὰτὶ ἐν κάμνει... νὰ χαρῆτε
τὸν πάην σας καὶ τὴ τζάτζα σας.

ΑΣΤ. Μουρὲ τί πάη ταὶ τζάτζα μου λές; ἄ ρέστη

1) Ἀστεῖσμοί. 2) Γρόσια. 3) Ὑπόληψ-ν.

πιρπάστε !!! άκοῦς γραμά τοῦ διαόλου τόν ἄνθρωπο ποῦ
ἔρεῦει νά μου σκορπάρη (1) τή φάτζα (2), νά μουρέ,
ἔρσαι πέντε φάσκελλα μέσ' τό ρωλόγι σου καί μεσ' τζῆ
λιιάδες σου· ἕκατό χιλιάδες τζικίνια (3) νά μέ δώσης
καλότυχε, δέν σκορπάρω τ' ὄνρε μου· ἄ ρέστο, (πρός τοὺς
στρατιώτας) πάρτε-τότε μουρέ κι' αὐτόνε γιὰ τὸ διάολο!!
ΣΤΡΑΤ. (τὸν πέρνουν)

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Ο ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ (καθ' ἑαυτόν).

ΑΣΤ. Τώρα γραμά πρέπει νά κάμω ἄττο σέργιο (4)
λέπει νά σιντζιλάρω (5) τή λονκάτα, νά κλείσω καί τζῆ
ἄρταις τζῆ οὔλαις· ἔποϊ (6) νά στείλω καί τὸ λοκαντιέρη
ἄρστο, καί κειόνε τὸ μπιρπάντε ποῦ τζῆ ἔδινε τέτγοι ἄν-
ἄποιο τόσο κρασί καί τζῆ ἐμέθυσε, κι' ἐκάνανε τέτοιαις
συφοραῖς· κατόπι νά στείλω νά τζερκάρω (7) καί γιὰ
ἄλιιάπη, κι' ἄμὰ ξέρω δά ποῦ 'ς τὸ διάολο νά τὸν εὔρω ;
ἄ χρειάζεταιε μανιέρα (8) καπατζιτά (9) καί σπιρτοσύνη·
ἄ ἄλλὰ ποῦ δέν τόνε γνωρίζω μεσ' τζῆ ἔλληνοι· αἱ! κου-
ἄρο τσέ (10) πολὺ κακὸ μὰ τώρα πρέπει νά φουγιάζω
ἄ τοι τζῆ μπιστεμένοι μου στρατιώταις, τὸ Διονύσιο, τὸ
ἄρσιμο, τὸ Τζαθατῖνο, καί ἐκειόνε τὸν ἄλλονε τὸ διά-
ἄπ' οὔλο μου φεύγ' ἄπ' τήν μεμόρια (11)

ΣΚΗΝΗ ΙΑ'.

Ἄστυνόμος ἀποστέλει τινὰς στρατιώτας διὰ νά εὔρουν καί
συλλάβουν τὸν Ἄλθανόν.

Ο ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ καὶ ΟΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ.

ΑΣΤ. Μουρέ Γεράσιμε.,.

1) Δερῶση. 2) Τὸ πρόσωπον. 3) Φλωρία βενέτικα. 4) Πρῶξιν
ἄρ.θῆ. 5) Σφραγίσω. 6) Ἐπειτα. 7) Ἐρευνήσω. 8) Ἐρόπος.
9) Ἄξιότης. 10) Αὐτὸ εἶναι. 11) Ἐνθύμησις

ΣΤΡΑΤ. Ντελόγκ' (1) ἀφέντη.

ΑΣΤ. Μουρέ πῶς τόνε λένε κειόνε τὸ διάολο ;

ΣΤΡΑΤ. Ποιόνε ἀφέντη ;

ΑΣΤ. Ἐκειόνε μουρέ διάολ' ἔπαρέ σε καὶ σένα· τζίτο
(2) μουρέ διάολε· ἐκειόνε, ἐκειόνε. (τὸν δείχνει).

ΣΤΡΑΤ. "Α ! ἀφέντη τὸν Κάντηλα λές.

ΑΣΤ. Ναὶ μουρέ· νά, ν' ἄμπ' ὁ διάολος μεσ' τὸ μυαλό μου· καὶ δὲν θυμούμουνε τὴν καντήλλα ; ναὶ ναὶ, τὸν Κάντηλα, γιὰ σου Γεράσιμέ μου τὸν Κάντηλα· πάρτονε ἐκειόνε καὶ τὸ Διονύσιον, καὶ τὸν Τζαβατῖνο, καὶ τὸν ἄλλονε τὸ διάολο.

ΣΤΡ. Ποιόνε ; τὸν Ἄτζουλη ;

ΑΣΤ. Γιὰ σου· καὶ νά πᾶτε νὰ τσερκάρετε γιὰ νὰ πγιάσετε τὸν Ἀρβανίτη νὰ μοῦ τόνε φέρετε... μὰ Γεράσιμέ μου,... ἀπιάν, ἀπιάνο (3) μπᾶ κι' ἀκροτζεριστη (4) καὶ σᾶς σκαπουλλάρη (5),

ΣΤΡ. Ἐγνοιᾶ σ' ἀφέντη· (στρέφει ν' ἀναχωρήση) σκιᾶβ (6) ἀφέντη

ΑΣΤ. Ἐσ τὸ καλό, Γεράσιμέ μου, μάτια μου, εσ τὸ καλό ντζόγια μου· ἐδῶ σὲ θέλω γιαμά.

ΣΤΡ. (εὐγάζων τὸ φέσι του). Σκιάβο κιᾶβ' ἀφέντη

ΑΣΤ. Στὸ καλό εσ τὸ καλό· πάρ' καὶ τζῆ ἄλλους ποὶ σ' οὔπα.

ΣΤΡ. Ντελόγκ' ἀφέντη, οὔλοι πᾶμε γιαμά.

ΣΚΗΝΗ ΙΒ'.

(Ὁ ἀστυνόμος σφραγίζει τὸ ξενοδοχεῖον.)

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ. ΚΕΝΟΔΟΧΟΣ, ΟΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ
ΚΑΙ Ο ΚΡΗΤΙΚΟΣ

ΑΣΤ. (πρὸς τοὺς στρατιώτας). Βγάρτε τζῆ οὔλους οἱ

1) Εὐθύς 2) Σιωπή. 3) Σιγαλά σιγαλά. 4) Ἐννοήση. 5) Ἀποδράση, φύγη. 6) Σκλάβος σας.

ους ούλους π' εὔνα· μεσ' τῆ λοκάντα· βγάρτε τζῆ ούλους
ου' κλειστε τζῆ στάντζαις ούλαις, καὶ ούλαις ταῖς κά-
ραις; γιατί θὰ σιντζιλάρω τῆ λοκάντα· πάρετε καὶ κει-
ε τὸ μπερπάντη τὸ λοκαντιέρη ἄ ρέστο· ἄ ρέστο καὶ κει-
ε τὸ κατεργάρη μαζῆ με τζῆ ἄλλους νὰ τὸν πάτε τώρα,
ρα ὡς ποῦ νὰ βροῦμε τὸν Διάπη καὶ κ' ἀνοίξωμεν τὴν
ουζα.

ΞΕΝ. Καὶ ἀφῆτέ με ἅμα τις νὰ πάρω τὰ κατάστιχά
ου, γιατί σβυῶ ὁ κακόσορτος· ἀλοί μου !!!

ΑΣΤ. (μὲ θυμόν), Πάρτα ντελόγκου διάολε !!

ΞΕΝ. Ὀχονοῦς· (τὰ πέρνει).

ΑΣΤ. (πρὸς τοὺς στρατιώτας). Πάρτ τόνε τώρα ἄ ρέ-
ο· φέρτε τζέρα δι' σπάνια (1) καὶ τὸ σιντζίλλο (2) τζῆ
τυνομίας. γιατί πρέπει ν' ἄναι συνσζιλλάτη (3) ὀφιτζι-
μέντε (4) (σφραγίζει τὰς θύρας.

ΣΤΡ. Γιαμ' ἀφέντη, γιάμ ἀφέντη !!

ΑΣΤ. Τί εἶνε μουρέ ;

ΣΤΡ. Τὸν Κρητικὸ τὸν ἀφήσαμε μέσα,

ΑΣΤ. Ποιόνε μουρέ τὸ λαβωμένο ; ὦ διάβολ' ἔπαρέ με
ἐμένα με τὸ νοῦ μου· ὠρσαι γιαμὰ μέσ' στὸ νοῦ μου
κσκελώνεται μόνος του) καὶ μ' ἀφήκανε καλότυχε, τοῦτ'
διάολοι ταλέντο ; (5) βγάρ' τε τόνε κι' ἐκειόνε ὄξου.

ΣΤΡ. Πᾶμε νὰ τὸν σηκώσωμε.

ΚΡΗΣ. Γιάντα δὰ θιὸς κ' ἡ ψυχὴ σας !! ζουντανὸ δε-
θὰ με θάψιτε ἐπᾶ δᾶ ! δὲν μπορῶ νὰ ποορήσω κιὰ ὅ-
ις θιὸς ποῦ τὸ κατέχει· εἶπα σᾶς το δὰ ποῦρι.

ΣΤΡ. Σὲ πηγαίνουμε γάλι, γάλι, μὴ φοβᾶσαι. (Τὸν

1) Βουλοκαῖρι. 2) Σφραγιῶδα. 3) Σφραγισμένη. 4) Ἐπισήμως.
Νοῦν.

σηκώνουν διὰ νὰ τὸν μεταφέρουν εἰς τὸ ἀστυνομικὸν κατάστημα).

ΑΣΤ. Ἐτούτους ὅπου ἔξαμινάραμε, νὰ τζῆ πᾶτε ἀρέστο ἕναν ἕνανε μιὰ νὰ μὴ σᾶς κάμουνε κανένα ρεμπλιό (1) σ' τὸ δρόμο.

ΣΤΡ. Ἐγνοῖα σ' ἀφέντη' μὴ φοβᾶσαι καὶ ξέρουμ' ἰμεῖς. (Ἀναχωροῦν.)

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΡΑΞΕΩΣ

ΠΡΑΞΙΣ Γ'.

ΣΚΗΝΗ Α'.

(Οἱ στρατιῶται φυλακίζουν τὸν Ἀνατολίτην)
ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ ΚΑΙ Ο ΑΝΑΤΟΛΙΤΗΣ.

ΣΤΡ. Ἀ περιπάτειε' (τὸν σπρώχνουν).

ΑΝ. Εἰ τζάνουμ. μὴ σκουντᾶς· κόσμος γλέπει, ντρέπουμε· ἀγάλια ἀγάλια ἐστὲ ἐγὼ παγαίνω· μὴ φοβᾶστε· μὴ φοβᾶστε· ντὲ φεύγω μπαξίσι· σου ἐγὼ δίνω ἕνα τᾶλλα τζίλικο τζίλικο (2).

ΣΤΡ. Ἐμπα μέσα τώρα κάτζε στὸ φρέσκο. (Τὸν ἀφνοῦν, καὶ ἀναχωροῦν).

ΣΚΗΝΗ Α'.

Ο ΑΝΑΤΟΛΙΤΗΣ (καθ' ἑαυτόν.)

ΑΝ. Ὅριστε λευτεριά, ἄμα λευτεριά, ταμάμ! φόρη μύρτο, σάντο μάντο, ρέστο μέστο, εἶπε ἄϊδε γιαβρούμ (3) χάκι μήτε Ἰκρίκι μήτε Ἰλάμι. (4) μήτε τίποτα, ἐμὲν ἴσχυρὸν ἐστὶν ἐν τῇ ψάψι ἄτζαμπα (5) μόδα στὴν Ἑλλάντα ἔτζι εἶναι ἐμὲν (6) δυὸ λόγια λένε χωρὶς φταίξιμο, χωρὶς τίποτα χά

(1) Ἐπανάστασιν. 2) Στυλπνόν. 3) Μικρόν μου. 4) Ἀπόρα δίκαστικὴν. 5) Ἀρά γε. 6) Μόνον.

ίνουνε;.. νά λευτερία νά μάλαμα.. άστρονόμο πολυ σέρτι
) άντρωπο είναι... γκέμ άλμάζη (2) είναι χίτζ λακιρδι
) ντέ πέρνει· κατόλου, κατόλου· έμεν βρίζει.. φάρκει (4)
έ κάμει, άντρωπο είναι, γκάϊδαροι είναι, ούλα ένα τ'
ρει... άρτίκ τ! τά κάμω τώρα; τά τρχθήζω, ένα μπελζ
τε κεφάλι μου, σάμπρι (5) τά κάμω, νζαρέ ντέν είναι...
τό κούτελό μου (6) γραφτό ήτανε και τουτο.

ΣΚΗΝΗ Γ'.

(Οι στρατιώται φυλακίζουν τον Λογιώτατον).

ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ ΚΑΙ ΛΟΓΙΩΤΑΤΟΣ

ΣΤΡ'. Ντέ περπάτγεις καλαμαρά, π' ούφαγες, τής λίραις!!

ΛΟΓ'. Λύραν ούκ έγευσάμην... ξύλον γας έστι χορδάς
και νευράς έχον· πλακοῦντα και δή έγευσάμην... τριχειάς
ταριχευμένους συν οξυγάρω... και δή δια το φαγειν με
ουτα φυλακιστέον με έστιν; άπαγε!!

ΣΤΡ'. Πολλή μουρμούρα δε θέλει.. έμπα μέσα.

ΛΟΓ'. Ποῦ;

ΣΤΡ'. Στη φυλακή.

ΛΟΓ'. Και δή ακρίτως φυλακισθήτομαι; ώμοι! ώμοι!

ΣΤΡ'. Παρά μέσα, παρά μέσα έμπα.

ΛΟΓ'. Κα! δή σκότος ένταυθει μέγα τε, ψηλαφητόν τε..
λας έγώ!

ΣΤΡ'. (Τόν άφίνουν και άναχωροῦν).

ΛΟΓ'. (είσερχόμενος εις την φυλακήν οδύρεται). 'Ιώ!..
! έπαθον τλάμων, έπαθον άξι' οδυρμων!.. φευ! φευ! και
πως αν αλοίμαν... θανάτω κατακλεισαι... ώμοι μοι,

1) Σκληρός. 2) Άγχαλίνωτος. 3) Λόγον. 4) Διαφοράν. 5) 'Υ-
μονήν. 6) Μέτωπον.

τάλας! ἰὼ ἰώ!.. φεῦ, φεῦ! πα! παί! παπαί, παπαί, παί!

ΣΚΗΝΗ Δ'.

(Ὁ Ἀνατολίτης καθήμενος ἔσωθεν ἀκούει τοὺς ὄδυρμούς τοῦ Λογιωτάτου, ἀλλὰ δὲν τὸν διακρίνει)

ΑΝΑΤΟΛΙΤΗΣ ΚΑΙ ΛΟΓΙΩΤΑΤΟΣ

ΑΝ. Ποιὸς εἶναι μπρέ, φωνάζει γιό, γιό, ἔφ, πέφ, παπά, ποῦφ; (πρὸς τὸν Λογιώτατον). Σακὶν ἐσὺ εἶσαι Λογιώτατον,

ΛΟΓ. Ἐγωγε.

ΑΝ. Ἐἰ.. καὶ γιὰτί κλαῖς γιὰ; γιὰτί φωνάζεις, ἔφ, ποῦφ; τί ἔπατες;

ΛΟΓ. Καὶ δὴ ἀκρίτως, καὶ ἀδίκως κεκάθειργμαι.. τοῦτο, δὴ ὄδυρόμενος τυγχάνω.

ΑΝ. Ἄνταμ, ἐσὺ δὲν ξέρω τί ἄνθρωπο εἶσαι ... καὶ χάψι βάνανε ἐσένα ἡλληνικὰ μιλάς.. ἀκόμη γνῶσιν ντέβ ἔβανες... (Μὲ θυμὸν) μίλα ῥωμαῖκα πλιά, μπέ!!! ὡς πότε ἡλληνικὰ ἡλληνικά;.. τί ἔπατες λέω; ντέν ἀκούς;

ΛΟΓ. Ἀδίκως ἐφυλακισθην.

ΑΝ. Ἐἰ, Ἐσὺ μονάχα; νὰ κι' ἐγώ.. ἀστρονόμο χάψι ἔβανε, ἄμμά ντέν κλαίω.. ντέ.. φωνάξω ποῦφ μοῦφ.. μὴ κλαῖς σῶπα σῶπα.. ἔλα κοντά.. πᾶρε καλαμάρι σου, πέντα σου, γράψαι ἀναφορὰ σ' τὸ Κύριο Ντιοικητή, φίλο ντικῶ μου εἶναι, νὰ βγάνη ὄξου.. ἄϊδε κάμε γλήγωρα νὰ στείλουμε

ΛΟΓ. Καὶ δὴ γραπτέον... εὔ ἔχει.

ΑΝ. Ἐβ μέβ, ἄφστο πγιά... γράψαι.

ΛΟΓ. (γράφει τὴν ἀναφορὰν ἐλληνιστί), (πρὸς τὴν Ἀνατολίτην). Γέγραφα.

ΑΝ. Ἐγραψες;

ΛΟΓ. Ναί.

ΑΝ. "Αἰ χωριάτ' ὄγλου (1) χωριάτη!! ναίσκε, ντέ λές, μόνε ναί; ντιάβαστο τώρ' ν' ἀκούσω.

ΛΟΓ. (Ἄναγινώσκει τὴν ἀναφοράν).

«Ἐκλαμπρότατε, ἐνδοξότατε, ὑπερένδοξε,» Κύριε, καὶ τὰ λοιπά, καὶ τὰ λοιπά,

«Εὐθυμούντων ἡμῶν σήμερον τὴν τῆς Ἑλλάδος παλιγγενεσίαν ἐν τῷ ἐδωδιμολεσχοποικιλοβοροματοπωλείῳ.

ΑΝ. Ἰστέκα, ἰστέκα... τοῦτο εὔλο ἕνας λόγος εἶναι;

ΛΟΓ. Μία λέξις προ, προ, προ, ὑπερπαρασύνθετος.

ΑΝ. "Εἰ ὕστερα; τοῦτο εἶναι ντεκαπέντε πῆχες ἄνταμ.. αἶδε νὰ ντιγιούμε.. λές παρακάτου.

ΛΟΓ. »Καὶ δὴ ἐσθιοπινονταδοντροχουμενοευφραινομένων.

ΑΝ. Βαί βαί βαί, πῶς τ' ὄβγανες ἀπ' τὸ ἰστόμα σου τοῦτο ἄνταμ, καὶ ντέν κόπηκε τὸ μισὸ μέσα; τοῦτο τζεγκέλια τέλει νὰ τραβουνε δέκα ἀτρῶποι, καὶ γιούτζ μπελᾶ (2) νὰ βγάνουνε... ἕκατὸ πῆχες εἶνε τοῦτο ἀρτικ σωστό.

ΛΟΓ. Σίγα· (ἀναγινώσκει) »ἄφνω ὁ Ἄλθανὸς μετὰ τοῦ Κρητὸς ἐμαχεσάτην.

ΑΝΑΤ. Ποιὸ χέστηκε ; αἶδε νὰ δγιούμαι τί τὰ πῆς ἀκόμα.

ΛΟΓ. »Καὶ γὰρ ὁ Κρῆς τοὺς ὄϊας κουράδια καλῶν, δ' Ἄλθανὸς τὸ σκῶρ' ἐννοῶν τοῦμπαλιν.

ΑΝΑΤ. Τοῦμπα ἔκαμε κἀνένας γιά ;

ΛΟΓ. » Καὶ δὴ τοῦτο γ' ἐνεκα μαχεσαμένων.

ΑΝΑΤ. "Ανταμ ἰστέκα μὴ γράφης, μπρέ ! τροπῆς εἶνε· χιτζ ὀλμάσα (3) μαγαρίστηκε πές το.

ΛΟΓ. Σίγα κάθαρμα, (ἀναγινώσκει) «ἀναστάς ὁ Ἄλθανὸς κᾶκτατε τὸν Κρῆτα.

1) Υἱέ. 2) Μετὰ βίας. 3) Τοῦλάχιστον.

ΑΝΑΤ. Ἀρβανίτη ὄνομα, Ἀναστάση λέανέ ;

ΛΟΓ. Παῦσαι καταφλυαρῶν· καὶ δὴ τυπτέον σε ἐν τῷ στόματι ἀναιδέστατε· (ἀναγινώσκει) » τοιγοροῦν ὁ Ἀστυνόμος συλλαβῶν ἡμᾶς τοὺς ἀθώους, ἔθετο ἐν τῇ φυλακῇ μηδὲν δεινὸν ἐργασαμένους· καὶ δὴ προσπίπτομεν ἐκλιπαροῦντες τὴν ὑμετέραν πανεκλαμπροῦπερενδοξότητα, ὅπως διατάξῃται τὴν ἐκ τῆς φυλακῆς ἡμῶν ἔξοδον, ἵνα ἡ σοῦ τό ὄνομα δεδοξασμένον, καὶ τὸ μέγα ἔλεος ἐν τοῖς πέρασιν ».

ΑΝΑΤ. Βάϊ κιοπόγλου (1) βάϊ ! ἦτ ὀγλου, βίϊ· ἔτζι γράφουσι ἀναφορά ; ἐσὺ τροπάρι ἔγραψες, μέγα ἔλεος, ὑπερένδοξε ἔγραψες, κάτε ἓνα λόγο μακρὸ μακρὸ ἑκατὸ πῆχες ἔγραψες, ἄνθρωπο μαγαρίστηκε ἔγραψες, Ἀρβανίτη ὄνομα Ἀναστάση λέανε ἔγραψες, λοῆς κοπῆς πράγματα ἔγραψες, κρίμαστο, κρίμαστο· ἐγὼ τᾶρρεψα ἐσὺ λογιώτατο ἄνθρωπο εἶσαι γράμματα ἠξέρεις, εἶπα, ἔθανα νὰ κάμης ἀναφορά· ἄμμ σὰν ἰσκυλλί πεισμάνεψα (2)· σκίστο· σκίστο· πᾶρέ ἄλλο χαρτί νὰ γράψης ἀναφορά· ἄμα ἐγὼ νὰ λέω, κι' ἐσὺ νὰ γράφης. Τ' ἄκουσες μπόκογλου (3) ;

ΛΟΓ. Τί δὲ μέλλω γράφειν ; καὶ δὴ λέξον μοι.

ΑΝΑΤ. (ὑπαγορεύει τὸν Λογιώτατον) « Εὐγενέστατε Κύριε Ντιοικητή » (πρὸς τὸν Λογ.) τί ἔγραψες ;

ΛΟΓ. « Εὐγενέστατε Κύριε Διοικητή τί ἔγραψες ;

ΑΝΑΤ. Ὁχι μπρέ σασκὶν (4) μὴ γράφης, τί ἔγραψες· σβύσα· βάϊ μουταλᾶ, βάϊ.

ΛΟΓ. Ἐσβεσα· καὶ εἶπας μοι γράψαι ὅπερ ἂν μοι εἶπης· Οὐκοῦν σεαυτὸν αἰτιῶ.

ΑΝΑΤ. Λέγε νὰ δγιῶ τώρα τί λοῆς ἔγραψες ;

ΛΟΓ. « Εὐγενέστατε Κύριε Ντιοικητή.

1) Γιῆ σκύλου. 2) Μετενόησα. 3) Γιῆ κόπρου. 4) Ἀνόητε.

ΑΝΑΤ. Ντιοικητή — ἄφεριμ (1) (ὑπαγορεύει) »λευ-
τερία ἤρτε μάταμε, μισέ Μπαστιᾶ λοκάντα κάτζαμε, ἐκεῖ
πέρα, φάγαμε, ἴπγιαμε, τραβουδίσαμε, χορέψαμε, ἄμμα
Ἄρβανίτη μέτυσε — τί ἔγραψες ;

ΛΟΓ. « Ἄρβανίτη μέτυσε ».

ΑΝΑΤ. Μέτυσε, — ἄφεριμ· εἶδες ; ἰστὲ τώρα γίνεται
ἀναφορά, (τιμὴ στα μούτζανά σου) Κηρτικὸ εἶπε Ἄρβα-
νίτη, κουράδια, Ἄρβανίτη εἶπε νὰ φᾶς ἐσύ, — τί ἔγραψες ;

ΛΟΓ. « Νὰ φᾶς ἐσύ ».

ΑΝ. Νὰ φᾶς ἐσύ — ἄφεριμ· « Κουράδια μουράδια λέον-
τας καὶ καυγαλαστίζωντας, » (ἀρτικ τώρα νὰ πῶ κι, ἐγὼ
κάμποσα ἠλληνικὰ) « πιστόλα Ἄρβανίτη τραβήζωντας,
Κηρτικὸ ἀπάνω σφίζωντας, Κηρτικὸ χέρι κτυπήσωντας
Ἄρβανίτη ἔφυγε » — τί ἔγραψες ;

ΛΟΓ. « Ἄρβανίτη ἔφυγε ».

ΑΝ. Ἐφυγε — ἔφυγε — πὶρ ὄλ (2) Ἰστὲ τοῦτο εἶναι
ἀναφορὰ μὲ τὰ σάρτια της σουτπουρλούδικη (3), γράψε
(ὑπαγορεύει) αὐτώρα Ἀστρονόμο ἐπῆχισε ἐμᾶς ἔβανε χάψι »
τί ἔγραψες ;

ΛΟΓ. « Ἐμᾶς ἔβανε χάψι ».

ΑΝ. Χάψι — χάψι — ἰστέκα τζάνουμ κομμάτι νὰ συλ-
λογιστῶ (συλλογίζεται ὀλίγον) ἄ! γράψε (ὑπαγορεύει)
« τζάνουμ Κύριε Ντιοικητή, χέρι σου νὰ φιλήσω, ποτάρια
σου νὰ φιλήσω, ἰσχυλί σου νὰ γένω, στείλε Ἀστρονόμο ἕνα
ντιαταή, νὰ βγάνη ἐμᾶς ὄξου. »

ΑΝΑΤ. Τί ἔγραψες ;

ΛΟΓ. « Ὁξου ».

ΑΝΑΤ. Εἶδες τώρα ; ἔτζι γράφουνε ἀναφορὰ ὄχι τρο-
πάρια ἔγραψες ἐσύ· εἶ σώστηκε πλιά.

1) Εὐγε. 2) Εὐγλε. 3) Καλωπισμένη.

ΛΟΓ. (τῷ δίδη τὴν ἀναφοράν). Καὶ δὴ ὑπόγρακον.

ΑΝ. Ἐγὼ ντὲ ξέρω νὰ νὰ γράψω· ἐσὺ γράψα· ὄνομά μου.

ΛΟΓ. Καὶ δὴ πῶς σε γραπτέον ;

ΑΝ. Χατζῆ Σάββα Χατζῆ Μουράτη γυιό; Ἀραϊτζῆ (1) Καϊσερλη (2) Ζιντζῆρ ντερελί (3) ντουλό σας· πρὸς τὸν Λογιώτατον Ἐγραψες ; ντιάβασε ν' ἀκούσω ὄνομά μου, τί λοῆ ἔγραψες ; γιατί ἐσὺ εἶσαι κομμάτι σασκίνη.

ΛΟΓ. Χατζῆ Σάββας, Χατζῆ Μουράτη Ἀραϊτζῆ, Καϊσερλη, ζιμτζ τερελλελί.

ΑΝ. Βάϊ κιοπόγλου. τερελλελί ἐσὺ εἶσαι· ντερελί γράψαι ἔγρακες ;

ΛΟΓ. Ναί.

ΑΝ. Πρὲ ἔριφ (4) ναίσκε πές· αἶ χωριάτη, τώρα φώναξε ἓνα ἄνθρωπο ἀπὸ τὸ παρετύρι, δώσε νὰ πάη.

ΛΟΓ. Τὸν δεσμοφύλακα ;

ΑΝ. (μὲ θυμόν). Ντεσποτοφύλακα, μεσποτοφύλακα, ντὲ ξέρω ἄνταμ' βάϊ βάϊ βάϊ !! ἐσὺ τί ἄνθρωπο εἶσαι ; ἐσὺ κατηλανάφτη εἶσαι μπουνταλᾶ εἶσαι, λόκσ, λαπατζῆ (5) εἶσαι κρίμαστο· ἐγὼ τάρρεψα, λογιώτατο ἄκουα, ἄνθρωπο ἰσκιουζάρη (6) εἶνε εἶπα· ἀμμά ἐσὺ ἓνα λιαννάσπρο ντὲν ἀξίζεις· (μὲ περισσότερον θυμόν) φώναξε ἔριφ ἓνα ἄνθρωπο, ἔφ !! Ἰψυχῆ μου ἔσφιζες πγιά· σαγλίκ ἰλάν (7) νὰ μὴ βάνανε ἔπένα χάψι, ἦτ ὀγλου ἦτ· (8) τί κυτάζεις ; τώρα χώνω γρότυ μοο ἰστόμα σου μέσα ᾶ ! φώναξε ἓνα ἄνθρωπο λέω μπρέ· νὰ ἓνα τριάρι (τῷ δίδει ἓν νόμισμα) δόστο ἐκεῖνο ἄνθρωπο, μπαμπᾶ σου χιζμεκζάρη ντὲν εἶναι νὰ πάη μπετααβά (9),

1) Ἐξερευνητῆς τῶν σεραγίων. 2) Καισαρεύς. 3) Ἀλυσοποταμίτης. 4) Ἄνθρωπε 5) Παχύνους. 6) Δραστήριος. 7) Εἶθε 8) Σκύλου Υἱὲ σκύλε. 9) Χάρισμα.

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

(Οἱ στρατιῶται φυλακίζουν τὸν Πελοποννήσιον καὶ τὸν Κύπριον)
ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ, ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΙΟΣ ΚΑΙ ΚΥΠΡΙΟΣ.

ΣΤΡ. (πρὸς τὸν Πελοποννήσιον). Κόπιασε ἔς τὸ φρέσκο κύριε λογοθέτη

ΠΕΛ. Ὅπου σμίγει μὲ μουρλούς, αὐτὰ παθαίνει μὲ τέτοιους μαγκούφιδες π' ἔσμιζα σήμερα. κι' ἄλλα μοῦ πρέπανε νὰ πάθω ἀπομονή.

ΣΤΡ. (πρὸς τὸν Κύπριο). Κόπγιασε κ' ἡ ἀφεντια σου, Κύριε Σολομῶ, μπακαλάο, πῶς σὲ λένε· ἔμπα μέσα, μέσα.

ΚΥΠ. Στὸν τόπο μας πρῶτα κρίνουσίν τον τὸν ἄνθρωπον κ' ὕστερις χαψώνουσίν το· ἐδῶ οὐλα λωὰ κάμνουσίν τα τὰ πραγματά τους

ΣΤΒ. (Τοὺς ἀφίνουσι καὶ ἀναχωροῦν).

ΣΚΗΝΗ ΣΤ΄.

(Οἱ στρατιῶται φέρουν τὸν Χῖον εἰς τὴν φυλακὴν ὅστις τοὺς φιλοδωρεῖ καθ' ὁδὸν διὰ νὰ μὴ τὸν περάσουν ἀπὸ τὴν ἀγοράν)

ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ καὶ ὁ ΧΙΟΣ

ΣΤΡ. Πορπάσιε· ἄ τρέχα ...

ΧΙΟΣ, Κι' ἔν μπορεῖτεν ἐσοῖς ἅμα τις νὰ κάμτεν κανένα μὸδο γιὰ νὰ φύγω ἀφ' τὴν ἄλλη πόρτα ;

ΣΤΡ. Ὅχι, ὄχι... δὲν μποροῦμε, μόνε περπάτειε.

ΧΙΟΣ. Καὶ μὴ μὲ περάστεν ἀφ' τὸ παζάρι καὶ ὅτι θέτεν πάρτε.

ΣΤΡ. Τί θὰ μᾶς δώκεις ;

ΧΙΟΣ. Ἐκατὸ γρόσια δίνω σας.

ΣΤΡ. Φέρτα.

ΧΙΟΣ (τὰ δίδει). Πάρτεν τα... οὐγοῦ ... καὶ μὴν παμ' ἀφ' τὸ παζάρι, καὶ μὲ ἰδεῖ ὁ πάης μου ... ἀφ' τὰ στενὰ νὰ

ζῆτεν ... ἀφ' τὰ στενά.

ΣΤΡ. Δέν σέ πᾶμε ἀπ' τὸ παζάρι, μόνε περιπάτει γλίγωρα, (τὸν γυρίζουν ἀπὸ στενὸν μέρος, τὸν φυλακίζου καὶ ἀναχωροῦν)

ΣΚΗΝΗ Η'.

(Ὁ Χῖος ἐμβαίνων εἰς τὴν φυλακὴν κάθετε μετσζὺ τῆς εἰσόδου ὑπὸ τὸ σκότος καὶ ὀδύρεται).

ΧΙΟΣ καθ' ἑαυτὸν) εἶτα ὁ ΑΝΑΤΟΔΙΤΗΣ

ΧΙΟΣ. Ἄλοι μου τοῦ κακόσορτου!... ἄλοι ἄλοι ἄλοι., Ἰντα ἂν τοῦτο π' οὔπαθα, κακόσορτιά μου ... κι' ἂν τὸ μάθ' ὁ πάης μου κι' ἂν τὸ μάθ' ἡ τζάτζα μου ... κι' ἂν τὸ μάθ' ἡ ἀγαπητικιά μου ἔθ᾿ κλώση (2) πλιὰ μαζῆ μου ... ἄλοι μου τοῦ κακόσορτου, ἄλοι ἄλοι ἄλοι! (λειποθυμεῖ).

ΑΝ. Ποιὸς εἶναι σκοτεινὰ φωνάζει ἄλοι ἄλοι; ἐντῶ κἀνένα τοῦρκο ντὲν εἶναι· μήτε Ἄλῃ εἶναι μήτε Ἄλῃ εἶναι μήτε Μουσταφᾶ· εἶναι Λογιώτατο, Μωραῖτη κι' ἐγώ... τοῦρκο κἀνένα ντὲν εἶναι. (πρὸς τὸν Χῖον) Τὶ τέλεις ἐσύ, φωνάζεις ἄλοι ἄλοι; ντὲν μιλάς; εἶ, ἐσένα λέω, ντὲν ἀκοῦς; τώρα φώναζε ἄλοι, τώρα σώπασε.

ΧΙΟΣ Ὁχοῦ..κι' ἀφῆτέ με, γιατί μ' οὔρθενε λιγοθυμιὰ.

ΑΝ. Ἄ κατάλαβα.. Χιώτη εἶναι φοβιτσιάρη εἶναι, κρύφτηκε νὰ μὴ δγῆ κἀνεῖς. Χιώτη πολὺ φοβᾶται χάψι· γιατί πέφτει ἰχτυμπάρι του (1), καὶ ντὲν τέλει νὰ δγῆ κἀνεῖς.,. ἐκεῖνο τώρα ἀπ' τὸ φόβο του κατουρήτηκε ἀπάνω του, ἄφστο, ἄφστο, μὴν τὸ πειράζει κἀνέννας.

ΣΚΗΝΗ Η'.

(Οἱ στρατιῶται φυλακίζου τὸν ξενοδόχον).

ΣΤΡ. Ὅριστε κ' ἡ ἀφεντοξυλιὰ σου, ποῦ μέθυσε σή-

1) Δέν θὰ ὀμιλήσῃ ἐρωτικῶς. 2) Ὑπόληψις του.

μερα τὸν κόσμον, καὶ μᾶς ἔκαμες καὶ ἐβγάλανε τὰ ποδάρια
αὐτῶν ἐν τῷ νερό.

ΞΕΝ. (εἰσέρχεται μὲ τὰ κατάστιχα εἰς τὰς χεῖρας).
Ἡσθυσά πλὴν ὁ κακόσορτος· πᾶν τὰ κέρδιτά μου· ἔμει-
ναι μετὰ πλὴν κἀνεῖς.

ΣΤΡ. Ὅλοι τὴν ἔδω εἶστε; κυττάξετε καλὰ νὰ μὴ
ἴσχυη κἀνένας, γιατί φύδι ποῦ τὸν ἔφαγε ἂν τὸν πιάσουμε
ἄστερα! (Ἀναχωροῦν).

ΣΚΗΝΗ Θ'.

(Ὁ Ἀνατολίτης φυλακισμένος ἀπορεῖ διὰ τὴν ἀργοπορίαν
τῆς εἰς τὴν ἀναφορὰν τοῦ ἀπαντήσεως).

ΑΝ. Ἐφ' σφίχτηκα· ἀκόμα ντιαταγὴ ντὲ βγῆκε· τζά-
νιμ, ντιοικητὴ εἶναι φίλο μου γιατί ἄργησε ἔτσι γιὰ; νὰ,
ἀετιασε· χάψι τὰ κοιμητοῦμε ἀπόψε!.. κἀνένα ντὲν ἔχω
στειλῶ, νὲ ντουῖλο ἔχω μαζί μου, νὲ τίποτα.. τοῦτοι
ἄλλοι χαμπάρι ντὲν ἔχουνε (1).. ἐμένα ἰψυχή μου πολὺ ἰσ-
χύτηκε.. ἄτζαπα νὰ κάμω ἄλλο ἀναφορὰ πῶς γένηται;...
σογιώτατο τὴν ἔγραψα, ἐγὼ ἤξέρω.. καὶ νὰ γράψω
πιλέ, τὰ ζαλίση κεφάλι μου.. εἶναι μπουταλά.. τί νὰ
κάμω ντὲ ξέρω! σάμπρι τὰ κάμω ἀρτίκ γένηκε τὸ γένηκε.

ΣΚΗΝΗ Ι'.

(Ὁ ξενοδόχος ζητεῖ ἀπὸ τοὺς ἐν τῇ φυλακῇ τὴν πληρωμὴν τῶν
ἐξόδων τῶν, καὶ παρουσιάζει λογαριασμὸν πολλὰ
τέρογκον).

ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΛΟΙΠΟΙ

ΞΕΝ. Καλὲ σεῖς, οὔσοι σας ἐδῶ στένε;... κ' ἔθὰ μὲ
λερῶστεν ἐκεῖνα ποῦ φάγετεν κι' ἴπγετεν στὴ λοκάντα

1) Δὲν τοὺς μέλλει.

μου, ποῦ γιὰ σᾶς ἤσβυσα, διαβόντρου γυιοί;

ΑΝ. Χίτζ ποτέσ ἄνθρωπος στὴ χάψι μέσα πληρώνει; ταμάμπραμματευτή. Χαρατζῆ μπιλέμ στὴ χάψι χαράτζιέντὲν ὑρέυει.

ΞΕΝ. Κι' ἔν τ' ὄχετε στὸ νοῦ σας νὰ πλερώστενε μαθές; νὰ μοῦ φᾶτε θέτενε τὸ βιός μου διαβόντρου κουλούκια;

ΑΝ. "Εἶ... τὰ πλερώσουμε ἀγάλια ἀγάλια. . . τῶρα οὔλοι χάψι εἴμαστε, κι' ἐσύ μπιλέμ χάψι εἶσαι. . . Ἰστέκα ν' αὔγουμε ὄξου κι' ὕστερα πληρώνουμεν. . . τί φοβάσαι ντὲ τὰ φύγουμε γιὰ. . .

ΞΕΝ. "Ἄς λογαριαστούμενε δά, καὶ ὕστερις πλερώνετο πλιᾶ.

ΑΝ. Βγάλε τευτέρι σου νὰ δγιουῖμαι πόσο χρουστοῦμε.

Ξ. "Ἐν τὰ πέρασα 'ς τὸ δευτέρι, μὰ τὰ θυμοῦμ' ἀπ' ὄξω.

ΑΝ. Καὶ ντὲν ἔγραψες τευτέρι σου:

ΞΕΝ. "Ὅσκαὶ ἔν πρόφταξα. . . στὴ λίστα τὰ πέρασα - μοναχά.

ΠΕΛ. (καθ' ἑαυτόν). Τὶ ζεύρεις τώρα πόσα θὰ μᾶς πάρη πόσα θὰ βάνη παραπανισμένα· τρεῖς 'ς τὸ ξύδι τρεῖς 'ς τὸ λάδι καὶ ἔξ 'ς τὸ ξυδόλαδο· ἔτερα πατσᾶ, σιμίτια, κ' ἔξοδα τῶν ἐξόδων. κι' ἄλλα κι' ἄλλα, ὅτι τοῦ βαστάξη πγιά ἢ ψυχουῖλα του. . . (πρὸς τὸν Ξενοδόδον) καὶ πόσα σὲ χρουστοῦμε;

ΞΕΝ. (λογαριάζει ὀλίγον μὲ ἓν κάρβουνον). Ἐννιακόσια ἑνενηντα ἑννιᾶ γρόσια καὶ τριάντα ἑννιᾶ παράδες κι' ἓνα ἄσπρο. . . μὰ τ' ἄσπρο ἄς τ' ἀφήσουμεν πλιᾶ, γιὰο' εἶναι μικρὸ πρᾶμμα.

ΑΝ. Βάϊ, βάϊ, βάϊ!! ντὲ λὲς χίλια; ντυὼ ἄσπρα τέλει ἀκόμα νὰ γένουνε χίλια.

ΠΕΛ. Καὶ ποῦ στὸ διάτανο τὰ ξοδέψαμε τόσα; τὸ μαγκούφι.

ΞΕΝ. Κι' ἔν εἶναι πᾶσα ἓνα μὲ τὸ λογαριασμό του; σταθῆτεν... ὄφκολος εἶναι ὁ λογαριασμός... πόσοι ἤσαστεν;

ΠΕΛ. Πέντε.

ΞΕΝ. Ἐννιά.

ΑΝ. Ἐφτά ἄνταμ... νά, μέτρα... Λογιώτατο ἓνα... Μωραίτη, ντυώ,... Κυπριώτη, τρία,... Χιώτη, τέσσαρα,... Ἀρβανίτη, πέντε,... Κρητικὸ. ἕξι... ἐγὼ, ἑφτά...

ΞΕΝ. Ἄμ' ὁ Λογιώτατος;

ΑΝ. Πρῶτα πρῶτα ἐκεῖνο εἶπα ἄνταμ!

ΞΕΝ. Ἄμ' ὁ Κυπριώτης;

ΑΝ. Κι' ἐκεῖνο εἶπα.

ΞΕΝ. Ἐν τοὺς μετρήσετεν καλά.

ΑΝ. Ἐσὺ μέτρησε νά δγιοῦμε.

ΞΕΝ. Μέτρα· — ἡ ἀφεντιά σας.

ΑΝ. Ἐνα.

ΞΕΝ. Ὁ Κυπριώτης;

ΑΝ. Ντυώ.

ΞΕΝ. Ὁ Κρητικός;

ΑΝ. Τρία.

ΞΕΝ. Ἐσεῖς;

ΑΝ. Τέσσερα.

ΞΕΝ. Ὁ Μωραίτης;

ΑΝ. Πέντε.

ΞΕΝ. Ὁ Λογιώτατος;

ΑΝ. Ἐξή· (καθ' ἑαυτόν)· ἄλλα, ἄλέμ, ἐγὼ γιὰ-
γνῆσι (1) μέτρισα.

ΞΕΝ. Ὁ Χιώτης;

ΑΝ. Ἐφτά.

ΞΕΝ. Ὁ Ἀρβανίτης;

1) Λάθος.

ΑΝ. 'Οχτώ.

ΕΕΝ. Κι' ό Μισέ Μπουρλῆς ;

ΑΝ. 'Εννιά—τζάνουμ. ἐγώ γιατί μέτρησα ἑφτά γιὰ ;

ΕΕΝ. 'Εν εἶν' τώρη ἐννιά; σταθῆτεν τώρη, κ' ὕστερις πάλι τοὺς μετροῦμεν, ἄς κάμουμεν τώρη τό λογαριασμό.

ΑΝ. Λογάριαστο νὰ τγιουῦμε.

ΕΕΝ. 'Εννιά πορτζιόνες σουπα ἀπὸ 48 παράδες, γρόσ. 48 καὶ 8 παράδες.

ΑΝ. 'Εγὼ κολοκύτι τσορβά ντέν ἔφαγα... βγάλε ἓνα ὄξου. 'Ιστέκα, τί τὰ πῆ πορτζόνι ;

ΕΕΝ. Μερτικό.

ΑΝ. Τώρα κατάλαβα· λέγε παρακάτου.

ΕΕΝ. 'Εννιά πορτζιόνες βραστό.

ΑΝ. Κ' ἀπὲ τοῦτο ἐγὼ ντέν ἔφαγα· βγάλε ὄξου ἓνα.

ΕΕΝ. 'Αφῆτεν τώρη νὰ τὰ λογαριάσουμεν, ἐννιά ἐννιά, κ' ὕστερις τὰ ξεπέφτουμε (λογαριάζει)· ἐννιά βραστὰ ἀπὸ 56 παράδες, 56 γρόσια καὶ 2 παράδες.

ΑΝ. Τί λές ἄνταμ ; ντέν κάμει τῶσα.

ΕΕΝ. 'Υστερις βρίσκουμεν τὸ λάος (λογαριάζει μὲ ταχύτητα).

·Εννιά ψητὰ

γρ. 75 καὶ 9 παρ.

Κλοφτέδες

» 78 5 »

Ντολμάδες

» 83

Μακαρόνια

» 25

ΑΝ. Λογιώτατο ἔφαγε μακαρόνια· ἄλλο ντέν ἔφαγε.

ΕΕΝ. Σωπάτεν, μὴ μὲ φαλάρετεν·

Σαλάτα

γρ. 20

Ευδόλαδο στὴ σαλάτα

» 3 καὶ 7 παρ.

Αὐγά

» 13 2 »

Μπουρέκι

» 45

Καταίφι

» 52

Ζάχαρι, κανέλα, κτλ. γρ. 20

Τὸ πρετζέσι τ' Ἀρβανίτη » 57

AN. Τί λές ἄνταμ ;

ΞΕΝ. Κι' ἄ θεν τ' ὄφκιανχ κατὰ πῶς τ' ὄθελεν, ἔν ἐσώνανε κι' ἄλλα τύσα.

Φροῦτα γρ. 95

Τοῦ Λογιώτατου τὰ πλακοῦτα » 27

ΛΟΓ. Πολλοῦ λέγεις· οὐ γὰρ ἐγευσάμην τοσοῦτου.

ΞΕΝ. Ἐν ἡξεύρω ἂν ἤφαγες πολὺ ἢ λίγο, στὴ λίστα τόσον εἶν' περασμένο.

ΛΟΓ. Ὑπερηρίθμηκας παραλογισάμενος.

ΞΕΝ. Ἐν καταλαβαίνω τὰ λιανικά· σᾶς τὰ τ' ὄπα, τόσον εἶναι· ἔ θὲ πολλὰ λόγια... τὰ πολλὰ λόγια εἶναι φτώγια... (λογαριάζει) Κρασι γρ. 183 72

AN. Ἰστέκα· ἴπγιαμε μεῖς τόσο κρασι γιὰ ;

ΞΕΝ. Κι' ἔν ἴπγιατεν διαβόντρου γυιοὶ καὶ μεθύ-
σετεν, κ' ἡκάμετεν τόσα κουζουλλὰ πράμματα κ' ἡσθύ-
σετεν, κι' ἐμένχ τὸν κακόςορτο ;

AN. (καθ' ἑαυτὸν). Ἄμμα καλοῦπι ἄ !! (πρὸς τὸν Ξενοδόχον) Λέγε ἀκόμα νὰ διοῦμεν, εἶναι κι' ἄλλα ;

ΞΕΝ. Τὸν παστρουμᾶ σας νὰ σᾶς χαρῶ.

AN. Πόσα εἶνε ;

ΞΕΝ. Ἐκατὸν ὀχτὼ γρόσια.

AN. Γιατί ; τί ἔβανες μέσα, καὶ πήγανε τόσα ;

ΞΕΝ. Παστουρμᾶ.

AN. Ἐἶ

ΞΕΝ. Λύγά.

AN. Ἐἶ

ΞΕΝ. Βούτυρο, κρομμύδια.

AN. Ἐἶ

ΞΕΝ. Κανέλαις, πιπέρογια, γαρούφαλα, μοςχοκάρυδα,

κι' ἄλλων λογιῶν τῷ λογιῷ μυρωδικά.

ΑΝ. Καὶ τί τὰ ἤτελα τόσα μπαλάργια ; (1)

ΞΕΝ. Καλὲ διαβόντρου γυιέ, ὄντας μύριζεν, κ' ἤ-
λεγες ὦχ, ὦχ, ὦχ, ἦταν καλά, καὶ τώρη ἔθες νὰ πλε-
ρώσης ;

ΑΝ. Νὰ πληρώσω, ἀμὰ νὰ ξέρω ποῦ πάησε τόσος
παρᾶς.

ΞΕΝ. Τ' αὐτὰ ἦτανε ἀφ' τῆς Χίντγιας, τὸ βούτυρο
ἀφ' τὴν Ἀμέρικα, ὁ παστουρμαῆς ἀφ' τὴν Περσία, καὶ τὰ
μυρωδικὰ ἀφ' τὸ Ἀμστρεδάμ.

ΑΝ. Τώρα κατάλαβα· εἶ ὕστερα ;

ΞΕΝ. Αὐτὰ νὰ σᾶς χαρῶ, κι' ὦχ ἀμὰν ἀμὰν.

ΑΝ. Ἐμεῖς καταλάβουμεν π' οὔναι καλοῦπι, ἀμὰ
τί νὰ κάμουμε ! πάησε πγιά· κάμε σουμα τώρα.

ΞΕΝ. (σουμάρει) γρ, 999 καὶ 39 παρ.

ΑΝ. Ἄμὲ τ' ἄσπρο ;

ΞΕΝ. Τ' ἄσπρο ἦτανε ἀπὲ μιὰν πρέζαν πιπέρι π' οὔ-
βαλε ὁ Λογιώτατος στὴ μύτη του κι' ἠφτερνίστηκεν.

ΛΟΓ. Ἄπαγε οὐκ' αἰσχύνῃ ψευδόμενος !

ΞΕΝ. Κι' ἐν βάλετεν στὴ μύτη σας ; κ' ἴντ' ἄτανε
ποῦ βάλετε μαθὲς καὶ φτερνιζούσαστε μιὰν ὥρα ; (πρὸς
τοὺς ἄλλους) πλερώστε τώρη.

ΑΝ. Τώρα ἤμαστε χάψι, σὰν εὔγουμε ὄζου, τότες
πλερώνουμε· ν' ἄρτη κι' Ἀρβανίτη, νὰ ντώση μερτικό του
κι' ἐκεῖνο.

ΞΕΝ. Ὑπογράφτεν ἀμὰτις τὸ λογαριασμό.

ΑΝ. Ὅ,τι γράψει κἀνεὶς μέσα στὴ χάψι ντὲν πγιά-
νεταί.

ΞΕΝ. Φθάνει νὰ τὰ θυμούστενε.

1) Ἀρωματικά.

(Ὁ Λογιώτατος μὴ ἔχων χρήματα διὰ τὴν ἀπότισιν τοῦ μέρους του συλλογίζεται.)

ΛΟΓΙΩΤΑΤΟΣ ΚΑΙ ΑΝΑΤΟΛΙΤΗΣ

ΛΟΓ. (καθ' ἑαυτὸν). Ἐγὼ δὲ πῶς ἂν τὸν ἔρανον ἀποτίσαιμι; καὶ δὴ ἀργύρια οὐ κέκτημαι· φεῦ !!!

ΑΝ. Ὅλάν Λογιώτατε, τί συλλογιέσαι καὶ μουρμουρίζεις;

ΛΟΓ. Πῶς ἀποτίσω τὸν ἔρανον μηδὲν ἀργύρια κέκτημενος; καὶ δὴ τοῦτο τυγχάνω σκεπτόμενος...

ΑΝ. Ἄ κατάλαβα· ντὲν ἔχεις παράδες νὰ πλερώσης μερτικό σου;

ΛΟΓ. Ναὶ μὲν;

ΑΝ. Καὶ τί ἔχεις;

ΛΟΓ. Βίβλους.

ΑΝ. Βιβλία κιτάπια ἔχεις;

ΛΟΓ. Ἐγωγε.

ΑΝ. Καὶ τί βιβλία ἔχεις; νὰ δῆξω.

ΛΟΓ. Δαμοσθένην, Ἰσοκράτην, Θουκυδίδην καὶ λοιπούς.

ΑΝ. Ἐγὼ σοκράτη, μουκράτη, κυδίδη, μιθύδη, μορεστένη, κοτεστένη ντὲν πέρνω, αἱ Βασίλη κιτάπι ἔχεις;

ΛΟΓ. Καὶ δὴ καὶ τοῦτον ἔχων τυγχάνω. Ἴδού.

ΑΝ. Ἴστὲ αὐτόνα πέρνω, μερτικό σου ἐγὼ πλερώνω, μὴ συλλογιέσαι. (καθ' ἑαυτὸν) Ζάβαλη Λογιώτατο φτωχὸ εἶναι, παρὰ ντὲν ἔχει· τοῦτοι οὗλοι λογιώτατοι, καυμένοι φτωχοὶ εἶναι, κρίμαστο κακόμοιρο· τί νὰ κάμω; νὰ ντώσω ἐγὼ ἀρτίκ ρεφενέ του (1), ἰψιχικό εἶναι.

1) Μερίδιον.

ΣΚΗΝΗ ΙΒ΄.

Ο ΑΝΑΤΟΛΙΤΗΣ ΚΑΙ Ο ΛΟΓΙΩΤΑΤΟΣ

ΑΝ. (καθ' ἑαυτόν). Εἶναι καλοῦπι ἄνταμ, ἀπὲ Λο-
κάντατζη τί χαῖρι καρτερεῖς ; ὅ,τι τέλει πέρνει· ἐφαγες;
τὰ πλερώσης, πολλὰ λόγια ντέν τέλει, ἃς κουρεύεται τώ-
ρα. Ἀστρονόμο ντέ φάνηκε ντιαταγή ντέ βγῆκε . . . βράν-
τσιασε σκοτίνιασε, ἐντῶ τὰ κοιμητοῦμε, τζαρές (1) ντέν
εἶναι· ἃς πγῖῶ ἓνα τζιμποῦκι, κι' ἀλλάχ κερῖμ (2), (κα-
πνίζει)· (πρὸς τὸν Λογιώτατο). Τώρα ποῦ κατοῦμαστε
ἔτζι, ντουλεῖᾱ ντέν ἔχουμε· τζάνουμ Λογιώτατο, ἓνα πρᾶ-
μα συλλοϊστικά, ἄτζαπα νὰ πῶ, κάμεις, ριτζᾱ (3) σὲ
κάμω νὰ μὴ μὲ πῆς ὄχι.

ΛΟΓ. Φράσον μοι, καὶ δὴ σοὶ ὑπισχνοῦμαι ἵνα σοὶ
ποιήσω, ὕπερ ἄν μοι εἴποις.

ΑΝ. Ἐμένα πατέρα μου εἶναι τρία χρόνια πέτανε . . .
βιὸς πολὺ ἄφηκε κόλυβά του, μύλυβά του, ἰψυχικά του
φαλὰν φιλὰν οὔλα ἔκαμα· τώρα τὰ βάνω μιὰ πέτρα μεᾱλή
μνημᾱ του ἀπάνου, τὰ γράψω, ἰστέ, ἦτανε καλὸ ἄνθρω-
πο, ἦτανε ἀραιτζῆ ὅποιος γλέπει, νὰ λέη τεὸς χωρέστο.
ἄκουσες τζάνουμ ἓνα τέτοιο νὰ γράψης, ἐγὼ κόπο σου πλε-
ρώνω.

ΛΟΓ. Ἐπιτύμβιον τοιγαροῦν ποιητέον· καὶ δὴ ποιή-
σω διὰ στίχων ; οὔτω βούλεις ;

ΑΝ. Ἐσὺ ἰξέρεις ἀρτίκ· ὅπως τέλεις ἐσὺ κάμτο· ἄμμα,
ντιγιέ σακὶν σὰν ἀναφορὰ ἔκαμες νὰ μὴ γένη καὶ τοῦτο.

ΛΟΓ. Στιχουργητέον καὶ δὴ.

ΑΝ. Ἀρτίκ ἰστίχο μιστίχο, ἐσὺ ἠξέρεις.

ΛΟΓ. Ποῖον δὲ ἦν ὄνομα αὐτῶ ;

1) Τρόπος. 2) Ἔχει ὁ Θεός. 3) Παράκλησιν.

ΑΝ. "Όνομά του Χατζῆ Μουράτη, λέανε· τόπο του, Καίσερλη· ζεναάτη (1) ἀραιτζῆ ἦτανε· ἔτσι νὰ γράψης ζάνουμ.

ΛΟΓ. (στιχουργεῖ, ἔπειτα στρέφει πρὸς τὸν Ἀνατολίτην). Καὶ δὴ ἐστιχουργησάμην· ἀκουσον οὖν.

ΑΝ. Λέγε ν' ἀκούσω.

ΛΟΓ. «Ἐνθάδε κεῖται Χατζῆ Μουράτης κλήσει.

ΑΝ. Ἰστέκα· κλήσει τί τὰ πῆ;

ΛΟΓ. Ὀνόματι.

ΑΝ. Καὶ ντὲν ἔγραφες ἔτσι;

ΛΟΓ. Καὶ δὴ τοιοῦτόν ἐστι τὸ στοιχουργεῖν.

ΑΝ. Λέε παρακάτου.

ΛΟΓ. «Τέχνη ἀραιτζῆς, καὶ Καισαρεὺς τὴν φύσει.

ΑΝ. Φύσει, τόπο του τὰ πῆ;

ΛΟΓ. Ναι μὴν.

ΑΝ. Ἄφεριμ ἄφεριμ.

ΛΟΓ. Δέη δὲ Θεῷ ἀμαρτιῶν τὴν λύσιν.

ΑΝ. Κλήσει, φύσει, λύσει· καλό!!! γιὰ νὰ τεργιάζη στίχο...

ΛΟΓ. »Ληστής πάλαι πλήρης ἐν ἀσωτείαις.

»πίστει ἔλαβε τὰς κλεῖς τῆς Βασιλείας.

ΑΝ. Ἰστέκα· ἰστέκα ληστής τί ντουλειὰ ἔχει ἐντῷ ἔρα γιὰ.

ΛΟΓ. Σίγα· » οὗτος ὁ πτωχός...

ΑΝ. (τὸν ἀντικόπτει). Φτωχὸς ντὲν ἦτανε ἀντάμ, ρακόσια πουγγειὰ ἄσπρα ἄφησε.

ΛΟΓ. Ἄλλ' ἐπιτριβείης ὦ μιαρέ· καὶ δὴ ἀκουε, εἶτα ἔγε.

ΑΝ. Ἀκούω, ἀμμὰ γιὰτί λές ἰψέματα;

1) Τέχνη.

ΛΟΓ. »Οὗτος ὁ πτωχὸς Μουράτιος κρυγάζει.

ΑΝ. "Ὅχι! Μουράτη γυιὸς ντέν ἦτανε· πατέρα του Χατζῆ Γιορδάνη λέανε.

ΛΟΓ. »Μνήσθητί μου Κύριε πίστει φωνάζει.

ΑΝ. Ντέ φωνάζει πγιά τώρα ἀρτίκ σώπασε, ὄντας ἐπέτανεν, τρεῖς φουραῖς εἶπε μνήσθητί μου Κύριε, ἀρτίκ μπιτοῦν (1) σώπασε· ἐσὺ γράφεις ἔμεν (2) οὔλο φωνάζει σάνκιμ εἶναι βρουκόλακα.

ΛΟΓ. « Ὁ ἀναγνώσας τάδε τὰ γεγραμμένα,
»ἄφρσιν ζητεῖ αὐτοῦ τὰ πεπραγμένα
»γνώθι σὺ ὁ μὴ Θεὸν φοβᾶσαι.

ΑΝ. Ἐφοβούντανε Τεὸ ἄνταμ, τί λές, οὔλη μέρα κι οὔλη νύχτα ἐκκλησιά του πήγαινε· σαρακοστή λάδι μπιλέ ντέν ἔτρωγε ξένο ντίκιο ντέν ἦτελε· μερμήγκι ἀπάνου ντέν ἐπατοῦσε· εἶ λέγε μπακαλούμ. (3).

ΛΟΓ. »Αὐτὸς ὁ Θεὸς δύναται σε κολάσαι.

ΑΝ. "Οι, ὄι, ὄι, Τεὸς κολάσει βαῖ· Τεὸς χωρέσει, πές ἄνταμ· τί ἔκαμες οὔφ, οὔφ.

ΛΟΓ. Καὶ ἴδῃ σοι ἀναγνωστέον ὀλοσχερές, ἵνα γνῶς τὴν ἔννοιαν αὐτοῦ (4).

ΑΝ. Τί ; ἀπ' τὴν ἀρχὴ νὰ νταβιάσης ; νὰ σ' ἀλατίσω νὰ μὴ βρωμήσης ! κιοπόγλου κιοπέκ· τίποτα ἄνταμ, τίποτα... ἄρατα τέματα ἔγραψες... οὔλα ἀνάποντα ἔγραψες ... μπε ἄνταμ, ἐκεῖνο ἵστε ἔτζι γράφουνε· « Ἐντάτε » κέϊται ντοῦλο τοῦ Τεοῦ Χατζῆ Μουράτι ἀραϊντζῆ, Καϊ-

1) Ὅλος διόλου 2) Ὅλον ἐν. 3) Νὰ ἴδω

4) Μελέτης χάριν, λαβὼν βιβλίον παρά τινος τῶν λογίων, τὸν διδάσκαλον ἐπαγγελομένου, εὔρον ἐν αὐτῷ τὸ παρὸν ἐπιτύμβιον χειρόγραφον πρωτότυπον, διαφέρον μόνον κατὰ τὸ ὄνομα, καὶ τὸν δεῦτερον στίχον. πεποιημένον ἴσως παρά τοῦ ἰδίου διδασκάλου.

ερλη, καλὸ ἄνθρωπο ἦτανε, ὅποιοις γλέπει μνημια του,
ὡς λέγει Τεὸς χωρέστο» πάει λέωντας· ἐγὼ ἔτσι εἶπα
γράφης.

ΛΟΓ. Σὺ ἀγράμματος ὢν, οὐ γινώσκεις· καὶ δὴ ἐξη-
τέον ἐν καθ' ἑν... πρόσχες...

ΑΝ. Ἐἴ ἀρτίκ, ἐγὼ πιρόσκες, μιρόσκες, κατόλου ντέν
ούγω....τίποτα ντέν ξέρεις ἄνταμ· ζάβαλη (1)-Λογιώ-
το, ἄϊδε νὰ γυρίσης κόσμο νὰ γένης ἄνθρωπο... ἡληνικὰ
ἰὰ νὰ μὴ μιλᾷς... ῥωμαῖκα νὰ μιλᾷς, γιατί ντροπῆς
κι, κόσμος ἐσένα ἀναγελάει...

ΣΚΗΝΗ ΙΓ'.

(Οἱ στρατιῶται συνέλαβον τὸν Ἀλβανόν. καὶ τὸν φέρουν
εἰς τὴν φυλακὴν, ὅπου τὸν ἐξετάζει ὁ Ἀστυνόμος).

Ο ΑΛΒΑΝΟΣ, ΟΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ, ΕΙΤΑ Ο ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ.

ΑΛΒ. Πρὸ ὄρέ... ἄστο ὄρέ πρὰ...

ΣΤΡ. Προβάτειε διάουλε...

ΑΛΒ. Ἄστο ἄστο ὄρέ.... τρουῦ ἀλλὰ μπελιάβερσιν.

ΑΣΤ. (τρέγων εἰσέρχεται). Γεράσιμέ μου !!

ΣΤΡ. Σκιαβ' ἀφέντη.

ΑΣΤ. Ὅμορφα μὴ σᾶς σκαπάρ' ἀπ' τὰ χέργια.

ΣΤΡ. Ὅσκαι ἀφέντη· καλὰ τὸν ἔχουμε.

ΑΣΤ. Μπράβο Ἀντζουλιῆ μου, Καντηλά μου, γιαμὰ,
μεριτάρει ἀπὸ ἑκατὸ τζικίνια.

ΣΚΗΝΗ ΙΔ'.

(Ὁ Ἀστυνόμος ἐξετάζει τὸν Ἀλβανόν μὲ ταχύτητα
ἔμπροσθεν τῆς φυλακῆς).

1(Πτωγέ.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ, Ο ΑΛΒΑΝΟΣ, ΚΑΙ ΟΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ

ΑΣΤ. Πινομή σου ; τ' ὄνομά σου ;

ΑΛΒ. Πῶς τὸ λένε ὀρέ ἐμένα; Τζέλιο Γκέγκα.

ΑΣΤ. Ποῦθε εἶσαι ;

ΑΛΒ. Γκέγκα ὀρέ, Γκέγκα.

ΑΣΤ. "Άλλος διάολος ἐτοῦτος· καὶ γιατί μουρέ λά-
βωσες τὸν Κρητικό;

ΑΛΒ. Πῶ· γιατί νὰ τὸ λές ὀρέ ἔφαγιες κουράδιας
τὸ χτύπησες ψύχα ψύχα.

ΑΣΤ. Ἐγὼ μουρέ ; νὰ ξαχνικὸ νὰ σ' οὔρη.

ΑΛΒ. Ὅρέ ἐσὺ ἐγὼ, ἐγὼ ἐσύ, πῶ χτύπησες Κρητί-
κα, γιατί νὰ τὸ τρῶς κουράδιας.

ΑΣΤ. "Όρσε κοπλιμέντα! (πρὸς τοὺς στρατιώτας) βάλ-
τε τόνε μέσχα ἂ ρέστο.

ΑΛΒ. "Όρέ Ἄστρονόμο!· πρά, πῶς τὸ κάνεις ἔτζι
ὀρέ ; ποῦ ὀρέ νὰ τὸ πηγαίνη μέσα ;

ΑΣΤ. Ἐ τὴ φυλακὴ, μπόγια.

ΑΛΒ. Πῶ νὰ τὸ κρένης πρῶτα ὀρέ· π' οὔναι Κρησί-
κα ; νὰ τὸ φέρνης κι' ἐκεῖνο ὀρέ.

ΣΤΡ. Ἄ ! — μέσχα μέσχα.

ΑΛΒ. "Άστο ὀρέ μὴν τὸ τραβᾶς· ἀλλὰ μπελιάβερσι!

ΣΤΡ. (Τὸν φυλακίζουν καὶ ἀναχωροῦν).

ΣΚΗΝΗ ΙΕ'.

Ο ΑΝΑΤΟΛΙΤΗΣ καὶ οἱ λοιποὶ ἔσωθεν τῆς φυλακῆς.

ΑΝ. Γλυτώσαμε γλυτώσαμε, πηγάσανε Ἄρβανίτη
νάτο. φέρανε χάψι κι' ἐκεῖνο.

ΧΙΟΣ. Ἦφεράν τονε τοῦ διαβόντρου τὸ γυιό ;

ΑΝ. Νάτος, κύτταξε μάτια του, σὰν ἀζτιζμένη κάτα
γιαλίζουνε· σακὶν νὰ μὴν τονε λαλήση κάνεις.

ΑΛΒ. (Πλησιάζει). Γιά σας ὀρέ,

ΟΛΟΙ. Καλῶς ὤρισες καπετάνιο.

ΑΛΒ. Πῶ, τί κάνεις σκοτεινά ; πρὰ ἀνοιξε ὀρέ τὸ παραθύριαι, νὰ γλέπης ψύχα.

ΟΛΟΙ. Δέν ἀνοίγουνε τὰ παραθύρια.

ΑΛΒ. Πῶ, πῶ νὰ φύγης ὀρέ· πρὰ θὰ σκάνεσαι ὀρέ χα.

ΑΝ. Σῶπα· τώρα τ' αὐγουμε ὕξου.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΤΡΙΤΗΣ ΠΡΑΞΕΩΣ

ΠΡΑΞΙΣ Δ'.

ΣΚΗΝΗ Α'.

(Ἡ ἔρωμένη τοῦ Κρητικοῦ συνοδευομένη ὑπὸ τῆς γραίας τροφοῦ της ζητεῖ νὰ ἐπισκεφθῆ τὸν ἐραστήν της εἰς τὸ ἀστυνομικὸν κατάστημα (1).

ΓΑΡΟΥΦΩ ΚΑΙ ΚΑΝΕΛΛΑ

ΓΑΡ. Αὐτοῦν' γιὰ ἔναι πηδάκι μου, δῶ ἡ Ἀστρονόμος.

ΚΑΝ. Ἐδῶ κάνεις δέν φαίνεται, μηδὲ ψυχὴ καμμία. Ἡμῶρα μου ! πῶς θὰ τὸν διῶ ; μανοῦλά μου πεθαίνω !

ΓΑΡ. Κράτ' τὴν καρδιά σου κύρη μου...

ΚΑΝ. "ὦχ ! τώρα τί νὰ γένω ;
Ἐέρεις πόσο πικραίνουμαι ;

ΓΑΡ..... Τὸ πκάζω δὰ πηδί μου.
Ὑπίσ' τὰ μάτριά σου καὶ μὴν κλαῖς.

ΚΑΝ..... Πῶς θὰ σὲ διῶ ψυχὴ μου ;
Ἀστρονόμος ποιὸς εἶναι ;

) Ἡ πράξις αὕτη συνεγράφη διὰ στίγων περισσοτέρας ἀστεϊότητος χάριν.

ΓΑΡ..... Αὐτός ποῦ σέ κυττάει.
Αὐτός ποῦ γλέπει σὲ χαζός.

ΚΑΝ..... Γιατὶ δὲ μᾶς μιλάει ;

ΣΚΗΝΗ Β΄.

(Ἡ Κανέλλα ἐρωτᾷ τὸν Ἀστυνόμον περὶ τοῦ ἐραστοῦ τῆς αὐτοῦ δὲ τῆ προτείνει νὰ τὸν ἐρωτευθῆ).

ΚΑΝΕΛΛΑ ΚΑΙ Ο ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ

ΚΑΝ. Κύρ Ἀστυνόμο μου ! νὰ ζῆς π' οὔναι τὸ Κρη-
τικᾶκι ;

ΑΣΤ. Σαράντα χρονῶνε ἄνθρωπο τὸν ἔκαμε παιδάκι.
Καὶ τί τὸν ἔχεις ;

ΚΑΝ..... Εἰδέρφο νὰ τὸν διῶ λιγάκι.

ΑΣΤ. Ἀπὲ τζῆ φίναις εἶν' κι' αὐτὴ ὄμορφο προμματακι.
Μὴρ δὲν κυτᾶς τὰ μάτια τζῆ, μὴρ δὲ γλέπεις παρέντζα, (1)
Μὲ φαίνεται ὁ Βένερες (2) ποῦ εἶδα στὴν Φιορέντζα
Μὴρ δὲν κυτᾶς τὸ πέτο τζῆ (3), δὲν γλέπεις τὰ βυζιά τζῆ.
Μὴρ δὲν κυτᾶς τὰ πράτσα τζῆ δὲν γλέπεις τὰ μαλλιά τζῆ.
Μὴρ δὲν τὰ γλέπεις οὔλα τζῆ μ' οὔφαγε τὸ τσέρβελλο (4)
Πουλῶ τὰ ροῦχά μου γι' αὐτὴ, πουλῶ καὶ τὸ καπέλλο.
Ντζόγια μου ἄφσ' τὸν Κρητικό· κάμε τ' ἀμὸρ (5) μ' ἐμένι

ΚΑΝ. Ποτές δὲν καταπιάνουμαι, Φράγκο ἐγὼ, μὲ σὲν
Ἐκεῖνον εἶπες γέροντα· κ' ἐσὺ εἶσαι πηγὸ γέρως.

ΑΣΤ. Τριάντα χρόνους τώρα κλειῶ τὸ φετεινὸ τὸ θέρος
Μὴ γλέπεις ἄσπρα τὰ μαλλιά καὶ τ' ἄσπρα μου τὰ γένεια.
Ἡ πίκραις μου τ' ἀσπρίσανε καὶ τῶν πολέμων ἡ ἔννοια.
Μὰ γὼ γιὰ τὴν ἀγάπη σου κυρά μου τὰ κολορίσω (6)

1) Παρρησιαστικόν. 2) Ἡ Ἀφροδίτη. 3) Τὸ στῆθος. 4) μινελάς. 5) Τὸν ἔρωτα 6) Βάφω.

Με τζῆ βαμμέναις τρίχαις μου σάν νιός σέ φαφορίρω (1)

ΚΑΝ. Δέν κάνω ἐγὼ ἔρωτα ποτέ μου μέ λελέγκο.

ΑΣΤ. Ὅτι ἀγαπᾶς κυρία μου πρόντος (2) εἶμαι ντελέγκο.

Καὶ ποιὸ καλ' εἶν' οἱ Κρητηκοὶ ντζόγιαμ' ἀπὸ τζῆ φράγκος;

Οἱ φράγκ' εἶναι ποιὸ γαλάντιδες ἀπὸ ἐκειοῦς τζῆ ἄλλους.

Μόν δόσε τῆ παρόλα σου.

ΚΑΝ. Τὶ λές δέν ἀπεικάζω.

Τὸν ξάδελφόν μου ἄν δέν δγιῶ, ἀπ' τὸν καῦμό μου σκάζω

ΑΣΤ. Γιαμὰ χειροῦργος θὰ γενῆς για νὰ τονε γιατρέψης.

Κι' ἐμένα ἀπεφάσισης για νὰ μέ φαρμακέψης.

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Ο ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ ΜΟΝΟΣ

ΑΣΤ. Γλέπεις μσυρέ τὸ διάολλο ἀμὸρ ὀποῦ τὸ ἔχει;

Τὸ δάκρυ ἀπ' τὰ μάτια τζῆ σάν τὸ ποτάμι τρέχει.

Γλέπεις γιαμὰ σενσιμπλιτὰ (3) ἀμὸρ δι' πρίμα κλάσε (4)

Τέτοι' ἀμορόζα ν' ἄχες μιά! φελίτζες (5) ἤθες ν' ἄσαι,

Τοῦτο· μίο πσιμπιλε (6) κάμω τὸ πᾶν τζῆ τάζω.

Νὰ γένο ἀμορόζος τζῆ... θὰ γένω.., νόν ζε κάζο ;

ΣΚΗΝΗ Δ'.

(Ἡ Κανέλλα ἐπισκέπτεται τὸν Κρητῆ)

ΚΑΝΕΛΛΑ ΚΡΗΣ ΚΑΙ Η ΓΑΡΟΥΣΩ

ΚΑΝ. Λιγώθηκα μανοῦλά μου νερό δόμου λιγάκι.

ΓΑΡ, Ἐλα στὸ νοῦ σου, κόρη μ' δά, μὴ γίνεσαι πηδακι.

ΚΑΝ. Ἐτζ' ὀλπιζα για νὰ σέ διῶ ; ὦχ τί νὰ κάνω τώρα ;

ΚΡΗΣ. Νὰ ξεμυστέψω ἤθελα ποῦρ· αὐτὴν τὴν ὦρα

Γιάντα δεδὶμ ξανάζησα ὁ Θεὸς ποῦ τὸ κατέχει,

1) Σὲ ὑπερασπίζω. 2) Πρόθυμος. 3) Εὐχισθησίαν. 4) Τῆς πρώτης τάξεως. 5) Εὐτυχῆς. 6) Ὅλα τὰ δυνατά μου.

Κι' ἀπ' ἔχει μέραις ἀπ' τὸ Θιό, χάρω δὲν ἀπαντέχει,
Διαλὲ τζ' ἀποθαμμένοι του ἐκείνου τ' Ἀρβανίτη,
Ποῦ μ' οὐδωκε τὴν μπαλουτιά, καὶ ν' ἄταν δὰ στὴ Κρήτη,
Τὸν ἐξεμύστευγα δεδίμ, τὸν ἔπεμπα στὸν ἄδη,
Τὸν λιάπη τὸ σκυλόπιστο, κι' ἄς πέφταμεν ὁμάδι,
ΓΑΡ. Πηδάκι μ' ποῦ σὲ βάρεσε ;
ΚΡΗΣ. Ἐδὰ δεδίμ στὴ χέρα.
ΚΑΝ. (παρατηρεῖ τὴν πληγὴν). Ξέσκουρα εἶναι, τίποτα.
ΓΑΡ. Νὰ μὴν τὸν γεῦρ' ἦ μέρα.
ΚΑΝ. Νὰ γιάνης θέλεις γλίγωρα, καθόλου μὴ φοβᾶσαι.
Ὡς τὸ πουργὸ θ' ἔσαι καλά, καὶ μὴν πολὺ λυπᾶσαι,
ΚΡΗΣ. Ὁ Θιός δεδίμ κι' ὁ λόγος σου νὰ γιάν' ὡς τὸ Σαββάτο
Κουρπάνι σφάζω κι' ὀλιάς ἓνα κριὸ βαρβάτο.
ΚΑΝ. Πέντε κριάργια νὰ σφαγοῦν δέκα γιὰ τὴ ζωὴ σου,
Νὰ τὰ μοιράσης 'ς τοὺς φτωχοὺς ὅλα γιὰ τὴ ψυχὴ σου.
ΓΑΡ. Γιὰ ὁ ντετόρος μας περνᾶ θέλεις νὰ τὸν φωνάξω ;
ΚΑΝ. Φώναξέ τον μανουῖλα μου.
ΓΑΡ. Στέκα νὰ τόνε κράξω ;

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

(Ἡ Γαρούφω φωνάζει τὸν ἀμαθῆ γιατρὸν παρερχόμενον)

Ἡ ΓΑΡΟΥΦΩ ΚΑΙ Ο ΙΑΤΡΟΣ

ΓΑΡ. Ξεχώτατε, ξεχώτατε ... δῶ γιὰ ! .. ἀπάνου ἔλα.
ΙΑΤΡ. Ποιὸς μὲ φωνάζει ;
ΓΑΡ. Ἐδῶ γιὰ ... ἀπάνου.
ΙΑΤΡ. Ὁ κὲ μπέλλα !
Ποιὸς εἶνε ἄρρωστος ἐδῶ μὲς τὴν Ἀστυνομίγια
ΓΑΡ. Ὁ Μανολιὸς ντετόρο μου.
ΙΑΤ. Εὐθὺς ... Φλεβοτομίγια.

ΣΚΗΝΗ ΣΤ΄.

(Ὁ ἀμαθὴς ἰατρός ἐπισκέπτεται τὸν Κρήτα).

Ο ΙΑΤΡΟΣ. Η ΚΑΝΕΛΛΑ. Ο ΚΡΗΣ ΚΑΙ Η ΓΑΡΟΥΦΩ

Γ. Καὶ ποιὸς εἶναι ὁ ἄρ.ωτος ; κουράγιο... ἔχεις ζάλη ;

ΚΡΗΣ Ἐχω μαθὲς καὶ μὲ πονεῖ.

Γ. (κρατῶν τὸν σφιγμὸν). Φοῦτρε ... σερβιτζιάλι.

ΚΡΗΣ Πονεῖ δεδίμ κι' ἡ χέρα μου.

ΓΡ. Πονεῖ σου τὸ κεφάλι ;

ΚΡΗΣ. Πονεῖ με δὰ κατεχ' ὁ Θεός.

Γ. Κι' ἄλλο σερβιτσάλη.

σὲ πονοῦν τὰ κόκκαλα, μὴ σὲ πονεῖ ἡ μέση ;

ΚΡΗΣ. Πονοῦνε δὰ δεδίμ κι' αὐτά.

ΓΡ. Ἡ κάψα δὲν θὰ πέση.

εἶσαι σερβιτσάλια ἀπὸ μισὴ δουζίνα,

βδέλλαις κάμμιὰ κατοστή, καὶ γιατρικὰ ἀπ' τὰ φίνα;

εἶσαι σκοτούρα, τανιτιά, σ' ἔρχεται νὰ ξεράσης ;

εἶσαι τάζεις, βήχεις σ' ἔρχεται μιὰ κοπανιὰ νὰ σκάσης ;

ΚΡΗΣ Ναί, ναί, δεδίμ, μὲ ἔρχεται· οὔλα ναί, μὲ πονοῦνε

κόμας καὶ τὰ δόντια μου κι' αὐτὰ δεδίμ κουνοῦνε,

ΓΡ. Κακὰ σιμάδια κάσπιτα· φοῦρτε ! κακὰ θὰ πάη.

γλέπω καὶ ἡ μύτη σου σὰ φουσερὸ φουσαίει.

λατε του συναπίσματα, καὶ πέντε σερβιτσάλια,

εἶσαι τὶ ἂν τὸν ἀφήσετε θ' ἄναι σὲ κακὰ χάλια.

εἶσαι τε καὶ ντυσσκύαμο πουρπούρια δικιτάλε,

τούραμ κόρνουμ τζέρβερικς, καὶ κέρμεζ μινεράλε

εἶσαι εἶσαι, ἀσσαφέτιδα, γάλβαλο, σέμεν σάντον

εἶσαι τούραμ δ' ναστόριουν, καὶ τὸ καρδιοσάντο,

εἶσαι εἶσαι, εἶσαι εἶσαι, εἶσαι εἶσαι, εἶσαι εἶσαι, εἶσαι εἶσαι,

εἶσαι εἶσαι εἶσαι εἶσαι, εἶσαι εἶσαι, εἶσαι εἶσαι, εἶσαι εἶσαι,

εἶσαι εἶσαι εἶσαι εἶσαι, εἶσαι εἶσαι, εἶσαι εἶσαι, εἶσαι εἶσαι,

Μαγνέζιμ ρομπάρμπαρουμ, καί ένα κουτί τιοργιάκα.
Οὔλα αὐτά νά βρῖσουνε, νά πίν' ἀπὸ μιὰ κουῦπα,
Βράστε καί λαπατόριζες, καί κάμτε του μιὰ σουῦπα.
Καί μιὰ μαγιάτικη σβουνιά, κολλῆστε τοῦ στὴ ράχι,
Καπνίστέ τον μὲ πύρετρο νά σπάση τὸ συνάχι.
Αὐτὰ ἔναι τὰ γιατρικὰ πεῦ θὲ νά πάρη τώρα,
Καί τρία βιζικάντια βάλτε του σὲ μιὰ ὥρα.
ΚΑΝ. Καί τί εἶν' ἡ ἀρρώστια του, δετόρο μου νά ζήτης.
Ἐήγατό μας τὸ πάθος του, νά μᾶς καλοκαρδίσης.
ΙΑΤΡ. Τὸ πάθος εἶναι γάστρικα, καί περιπλεμανία.
Φέμπρε μαλίνια πούντρινα νεβρόζα, ζγαραντζία,
Ἐχετε νά μὲ δώσετε καμμιά καλὴ ρακίτζα.
ΓΑΡ. Ἐχομε, νά δετόρο μου πγῖέ μὲ πὴν ποτιλίτζα.
ΙΑΤΡ. Χαιράμεναις ἐβίβα σας, περαστικὰ τ' ἀρρώστου.
Ἄν θέλη τίποτες φαγί, τὴ σουῦπα μόνε δός του.
Διάτα, νηστείγῖα φοβερή, τίποτες νά μὴ φάγη,
Γιατὶ ἂν δὲν προφυλαχτῆ στὸν ἄδη θὲ νά πάγη!
Κρομμύδια π' εἶν μαλαχτικά, πράσα καλὰ βρασμένα,
Δόστε του τὸ ζουμάκι τους καλὰ ν' ἂν σουρωμένα,
Βράστε καί φάβ' ἀπὸ κουκιά, πλακῶστε τῆς ἀβδέλλαις.
Δόστε του γῖα μαλάκωμα λάμποσαις καραμέλαις,
Ἐχετε γῖα.....
ΚΑΝ.....Εἰς τὸ καλό.
ΙΑΤΡ..... Αὔριο πάλ' ἐρχέμε.
Χαιράμεναις ἔχετε γῖα.
ΓΑΡ..... Νά ζήσης νά σ' ἐχέμε.

ΣΚΗΝΗ Ζ'.

ΚΑΝΕΛΛΑ. καὶ Η. ΓΑΡΟΥΦΩ

ΚΑΝ. Γῖέ με δετόρος τί καλός ; ἀμ' τί χρυσός ;
ΓΑΡ..... Στοχιά του.

λη τὴν ἤπγειε τὴν ρακὴν.

AN..... "Ἄς ἦν' μὲ τὴν ὑγείά του.

AP. Στάλα ρακὴ δὲ μ' ἄφηκε: τὴ σβούριξ' ὡς τὸν πάτο
ψύχα καὶ πολυλογᾶς.

AN..... Σῶπα καὶ στέκει κάτω.

μαῖσαι τί παρήγγειλε πᾶς' ἄνα τ' ὄνομά του,
κατ' ἄλλα τ' ἄπε φράγκικα, καὶ ἄλλα περὶ γραμμάτου.

AP. Τὰ βιζιγάντια μοναχά, τὰ πράσα τῆς ἀβδέλλαις,
φάβα καὶ τὰ λάπστα.

AN..... Ἀμὲ τῆς καραμέλαις;

AP. Καὶ κείναις, ναί, τζ' ἀστόχησα, καὶ τὸ σερβιτσιάλι,
καὶ τὴ μαγιατικὴ βουνιά, τὰ σκόρδα στὸ κεφάλι.

AN. Δέν τὸν φωνάζεις ν' ἀνεβῆ, γιὰ νὰ μᾶς τὰ θυμήση;
ἢ μᾶς τὰ πῆ ρωμαίϊκα, καὶ νὰ μᾶς τὰ ζηγήση.

AP. Ἐκεῖνος τώρα ἔφυγε.

AN..... "Ὅχι στὴν πόρτα στέκει,
ρόφταζε φώναξέ τονε, πρὸ τοῦ νὰ πύη παρέκει.

AP. Ξεχώτατε, ξεχώτατε· κόπγιασε νὰ σὲ δγιουμαί,
ἔπιασε μέσα γλίγωρα καὶ τι θεὸ νὰ σὲ ποῦμε.

ΣΚΗΝΗ Η'.

(Ὁ ἰατρὸς εἰσερχόμενος καθ' ἑαυτὸν).

TP Κακὴ δουλιὰ εἶναι αὐτή, ὁ ἄρρωστος πεθαίνει,
δέν τὸν καταφτάξουνε, ἄφρευκτα τὴν παθαίνει.

ἢ κόσμου ἢ ἀστένειαις σ' αὐτὸν ἐμαζωχτήκαν.

διάβολο νὰ πῆ κανεῖς; ὅλαι σ' αὐτὸν ἐμπῆκαν.

ἢ ἔμπω πῆ νὰ τόνε δγιῶ, νὰ πάρω καὶ παραδες,

ἢ τέχνη θέλουν δγιῶσμο αὐτοὶ οἱ μασκαράδες.

καμάντια βλέπω καὶ φορεῖ καὶ δακτυλιδάκια,

ἢ σάει ἢ γυναῖκά τοῦ θεὸ ν' ἄχη καὶ φλευράκια.

ΣΚΗΝΗ Θ'.

ΙΑΤΡΟΣ, Η ΚΑΝΕΛΛΑ καὶ Η ΓΑΡΟΥΦΩ

ΙΑΤΡ. "Ωραν καλή... τὶ πάθετε;

ΚΑΝ... Πᾶμε νά τρελλαθοῦμαι.

ΓΑΡ. "Ὅσ' ἄπες τὰ ξεχάσαμε ποῦ νὰ τὰ θυμηθοῦμε ;

ΙΑΤΡ. Κι' ἐγὼ ὅλα τὰ ξέχασα· τίποτε δὲ θυμοῦμαι,

"Ἐνα σωρὸ βοτανικὰ πρῶ νὰ τὰ συλλογιοῦμαι,

Τὰ συναπίσματα εὐθὺς τὸ μπάνιο τῆς ἀβδέλλαις,

Σερβιτζιάλια, αἵματα. γκόμα καὶ καραμέλλαις,

'Ὁ ἄρρωστος δὲν εἶν' καλὰ, κράξτε κι' ἓνα μπαρμπέρη

Πάρτε του αἷμα γλίγωρις ἀπ' τὸ ζερβὶ τὸ χέρι.

ΣΚΗΝΗ Ι'.

(Ἐνῶ ὁ ἰατρὸς ὁμιλεῖ εἰσέρχεται ὁ ἀστυνόμος, τὸν ἐπιπλήτει καὶ τὸν ἀποβάλλει).

ΑΣΤ. Ποῦ μοῦ τὴν ἐστουρδιάρισες(1) αὐτὴν τὴν γιατροσύνη,

Μωρ' σὸρ γιατρέ στὴν πίστι σου καὶ τὴ χειρουργοσύνη ;

Καὶ λές πῶς ἡ λαβωματιὰ εἶν' περιπλεμονία,

Καὶ πούτριτα, καὶ γάστρικα, καὶ φέμπρε σγαραντζία :

Μιὰν ὥρα ἐγὼ τζῆ ἄκουγα τζῆ τζαρλαταναρίαις,

'Ὅποῦ τζῆ ὀρδινάριζες(2) μὲ τζῆ κατεργαρίαις.

ΙΑΤΡ. Φοῦτρε! χειροῦργος εἶμ' ἐγὼ, μάμος, δετὸρ τζαλάπας

Περίφημος εἰς τοῦ Πασᾶ, τοῦ κάστρου τῆς Ἀνάπας.

ΑΣΤ. Μωρ' ἐγὼ δὲν σ' ἄρωτῶ, διαόλλου τζαρλατάνο,

"Ἄν ἐπροβάτησες μαζῆ καὶ μὲ τὸν Ταμερλάνο(3)

Πές με ποῦ ἐστουρδιάρισες ; σὲ πιά Ἀκαδημία ;

Στὸ Μὸν Πελιέ, στὴ Μπάδοβα, γιὰ μεσ' τὴ Βενετία ;

ΙΑΤΡ. Ἐδιάβασα τὸν Ῥομπισόν. φοῦτρε ! τὴν ἱστορία,

1) Ἐσπούδασες. 2) Διέτατες. 3) Ὁ Ταμερλάνος ἦτο ἡγεμὼν τῆς Ταρταρίας.

Κογιόν ! τοῦ Ἀριστότιλε τὴν ὀστρακολογία,
Καὶ τοῦ Σωκράτ' ἀφορισμούς, τὴν παθιακολογία,
Φουῦτρε ! τοῦ Μπρούμ καὶ τοῦ Τισσότ τὰ 20 βιβλία.

Γ' ὀγκόλφι τῆς Ἱατρικῆς, τὴ φαρμακοποιία.

Τι καὶ ἂν δὲν ἐσπούδαξα εἰς τὴν Ἀκαδημίγια ;

Ζε βούζ ἀσοῦρ ὅπου παντοῦ ἡ γιατρικὴ εἶναι μίγια.

ΑΣΤ. Μουρ' ἐγὼ δὲ σὲ ἀρωτῶ ἂν διάβασες στορίας.

Φυλλάδες τοῦ μπερτόδουλου, καὶ φαρμακολογίαις,

Ἔχεις περγάμα δίπλωμα, ἀπ' τὴν ἀκαδημίγια,

Γ' ἢ τζαρλατάνος προβατεῖς μὲ τὴν κατεργαρία ;

ΙΑΤΡ. Ἐπῆγα καὶ εἰς τὸν Ἀγᾶ τῆς Πέργαμος ἐπέρτυ,

Καὶ ἐγιάτρεψα τὴν μύτη του ὅπ' οὔταν γιὰ νὰ πέση.

ΑΣΤ. Ὦρσαι γιαμὲ δυόφάσκελλα ἔστα μάτια τοῦ Ἀγᾶσου

Πὲς με, ὅπου νὰ κάτσουνε διαόλλοι στὰ μυαλά σου,

Μουρὲ κανάγια δίπλωμα, πατέντα ἄγῶ σου λέγω,

Μισέρ ἀγάδες δὲν ρωτῶ, Πασάδες δὲν γυρεύω.

ΙΑΤΡ. Ἔχω πατέντα βέβιγια· νά, δγιέ τηνε... μπροστάσου

Ὅρίστε, παρατηρήσατε. Ἰδὲς πατέντα...

ΑΣΤ... .. Στάσου.

Αὐτ' εἶναι τζῆ βενέτικης Τηργιάκας ἡ ρετσέτα,

Βρὲ ἱμποστόρο (1) δὲν εἶναι τῆς γιατρικῆς πατέντα,

Δὲν γλέπεις τὸ Σαν Μάρκοτζη ζουγραφισμέν' ἀπάνω ;

Φάσκελα στὴν πατέντα σου!! διαόλλου τζαρλατάνο,

Ἄμε καλλιὰ σου ἀπ' ἐδῶ . . . Μπιρπάντε . . .

ΙΑΤΡ... .. Δὲν πηγαίνω.

ΑΣΤ. Ἄμε καλλιὰ σου διάβολε, ἔς τὸν ἄλυσο σὲ δένω.

νὰ μὴ πατήσης πγιά ἐδῶ γιατί θὰ σὲ ξυλίσω,

Καὶ οὔλα σου τ' γιατρικά, στὴ χρεία θὰ τὰ χύσω.

ΙΑΤ. Πλερῶστε με τ' γι'ατρικά, πλερῶστε καὶ τὴν κοῦρα,

1) Ἀπατσιών.

“Ολα αὐτὰ κοστίζουνε πετῆντα πετζεδούρα (1)-

ΑΣΤ. Ὡρσαι πενήντα φάσκελα . . . ντελόγτου ὄξου εὔγα
Μομέντο (2) δῶ νὰ μὴ σταθῆς . . . ἄμε καλλιὰ σου φεύγα,
Μὰ τζ’ Ἄγιους Πάντες παρευτὺς θὲ νὰ σὲ ἀρεστάρω.

Γιαμὰ καὶ στὸ κριτίριο θὲ νὰ σὲ ἀκουζάρω,

Π’ εὔσαι χασάπης μοναχά, μπόγιας καὶ ἱμπεστορός,

Κι’ ὄχι χειροῦργος, καθὼς λές, καὶ μάμος καὶ δοτόρος

ΙΑΤ. Ὡ φοῦτρε σάκρε νὸν δεδιού... γιὰτὶ δὲν μὲ παγάρεις;

Γιατὶ μὲ βρίζεις, Κύριγιε !

ΑΣΤ. Γιατ’ εἶσαι κατεργάρης.

ΙΑΤΡ. (μὲ θυμόν). Νὰ μὲ πληρώσης, Κύριγιε.

ΑΣΤ. Θέλεις καὶ παγαμέντο ; (3)

Γιαμὰ σοῦ δίνω χαστουκιᾶς καὶ γλέπεις τραταμέντο.

(Σηκώνει τὴν χεῖρα νὰ τὸν κτυπήσῃ, ὁ δὲ ἰατρὸς ἀναχωρεῖ).

ΣΚΗΝΗ ΙΑ΄.

Ο ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ καὶ ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

ΑΣ. Ποιὸς τὸν ἐφούγιαξε γιαμὰ αὐτὸν τὸν τζαρλατάνον :

ΚΑΝ. Ἐμεῖς τὸν ἐφωνάξαμε κι’ ἀνέβηκεν ἀπάνω.

ΑΣΤ. Ὁμορφο μπόγια βρίκατε, καλόνε κατεργάρη,

Ὅπου τζῆ ψευτιάις τοῦ ἤθελε νὰ σᾶς γδάρη,

Νὰ στείλῃ καὶ τὸν ἄρρωστο στὸν ἄδη χωρὶς ναῦλο,

Κι’ ἂν δὲν ἐπρόρτενα ἐγώ, τ’ ὅκανε δίχως ἄλλο,

Ἄπ’ ὅσα ὀρδινάρησε τίποτ’ζι νὰ μὴ κάμτε,

Μόνε ξαντὸ εἰς τὴν πληγὴ μὲ τὸ τσερότο βάλτε.

Κι’ ὡς τὸ πουρνὸ θὰ εἶν’ καλὰ, σᾶς λέγω βεραμέντε,

Θὰ γιατρευτῆ καὶ ἡ πληγὴ κι’ οὔλα, περφεταμέντε,

Κάμετε αὐτὸ τὸ γιατρικό, κοπιάστε στὴ δουλιὰ σας,

Γιατ’ ἔχομε ὑπόθεσες, καὶ ἄμετε καλιὰ σας.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΤΕΤΑΡΤΗΣ ΠΡΑΞΕΩΣ

1) Τάλληρα ἰσπανικά. 2) Στιγμὴν 3) Πληρωμὴν.

ΠΡΑΞΕΙΣ Ε΄.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

(Ὁ Ἀστυνόμος μόνος εἰς τὸ κατάστημα ἀκουμβισμένος εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ γραφείου του).

ΑΣΤ. (καθ' ἑαυτὸν). Ὑστερα ἀπὲ οὐλαῖς ἐτοῦτες τζῆμινες ποῦ ἔκαμα δὲν εὔγανα τίποτζι... ὁ μπιστεμένοι στρατιώταις μου πιάσανε τὸ Διάπη, αὐτοὶ εἶναι διαόλλκάτσαις· τώρα τζῆ ἔχω οὐλους τζῆ διαόλλους ἀρέστο. ἄντο (1) πρέπει νὰ κάμω τὰ ἄττα μου καὶ τὰ ραπόρτα στὴ Διοίκησι, καὶ νὰ μὴ μορογάρω (2)· αὐτὰ τὰ ὀφφίκα αὐταῖς τζῆ σκουτοῦρες ἔχουνε γιὰ μικρὰ πράμματα ἔρτει τ' ὄνορ τ' ἀνθρώπου· ποῦ ν' ἂν ὁ γραμματικός μου; (νὰ ζεῖ) Γραμματικέ!! (καθ' ἑαυτὸν) κι' ἀμὰ δὲ ξέρω κι' ὅς ὁ διαόλλος ποῦ προβατεῖ; τὸ κακὸ εἶναι νὰ μὴ ξέρημεῖς νὰ γράφω μοναχὸς του· καὶ τὶ νὰ γράψω, ποῦ τὸ βέλλο μου (3) εἶναι σὰν κλούβιο αὐγὸ ἀπὲ τζῆ ἐζάρες, ἀπὲ τζῆ φωναῖς, κι' ἀπὲ τόσους διαόλλους ποῦ δὲν ὄρεσα νὰ βγάνω τίποτζι, κι' ἂν ἔκαμα τοῦτο ἰμποσίμικε νὰ μάθω, ἂν ἦτανε κάζο πενσάτο· ὁ ἕνας μου μίλιγε τούρκικα, ἄλλος ἑλληνικά· ὁ ἄλλος μ' οὔλεγε γίδαις, παρχανάδαις, κι' ἀλεποῦδες, κι' ὁ ἄλλος τζῆ σολωμοαῖς του· καὶ δὲ τζῆ θυμοῦμαι οὐλαῖς; κι' ἀποῦ μέσα ἀπ' οὐλαῖς λαβιρίντο (4) τέτοιο τὶ διάουλλο νὰ μπορέση νὰ περναδερυστῆ (5) κἀνεῖς, ποῦ δὲν καταλαβαίνει πρῶτ' ἀπ' οὐλαῖς τζῆ γλώσσαις τους· ἄς μὴ μορογάρω δούνκουε, ὅσο ὁ τὴν γκάουζα στὸ νοῦ μου, μπᾶ καὶ μου φύγη κἀμμιά γιὰ ὀσερέατζισόνε (6)... κι' ἀμὰ ξέρω ποῦ νὰ τρέχη κι'

1) Ἐντοσοῦτω 2) Ἀργοπορῶ. 3) Μυελός, 4) Λαβύρινθον. 5) Προφορηθῆ. 6) Παρατήρησις.

αὐτός ὁ κανάγιας ὁ Γραμματικός μου; (φωνάζει) Γραμμα-
τικέ! (καθ' ἑαυτὸν) ξαφνικὸ νὰ σ' οὔρτη' μπιλλιάροδο θὶ
παίζει ὁ μπιρπάντες σὲ κάμμιὰ κάφφεταρία, ἢ θ' ἄναι εἰ
κάμμιὰ ἀπ' ἐκείαις τζῆ κονδερσατζιόνες (1).

ΣΚΗΝΗ Β'.

(Ὁ Γραμματεὺς τοῦ Ἀστυνόμου εἰσέρχεται ἰδρωμένος κάθετε εἰς
τὴν τράπεζαν, καὶ μὲ ἐν μανδήλι βρεγμένον ἀπὸ λεβάντα
στεγνώνει τὸν ἰδρῶτα του).

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ ΚΑΙ Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ

ΑΣΤ. ὦ ντζόγια μου μυρουδίαις! ὦ μάτια μου μου-
σκίαις! καὶ π' οὔσουνε γιαμὰ ποῦ σὲ φούγιαζα' δυὼ ὥραις!

ΓΡΑΜ. Σὲ μιὰ βίζιτα ποῦ εἶχε τ' ὄνομά της.

ΑΣΤ. Καὶ πῶς τὴν λέγανε γιαμὰ;

ΓΡΑΜ. Λουτζία.

ΑΣΤ. Καὶ κεῖ σὲ τζῆ ἀλείψανε αὐταῖς τζῆ μουσκίαις!

ΓΡΑΜ. Μὲ τρατάρανε ὀλίγη λεβάντα.

ΑΣΤ. Ἄφσε τζῆ μουσκίαις καὶ τζῆ μυρουδίαις, καὶ νῆ
γράψουμε τώρα τὸ ῥαπόρτο μας.

ΓΡ. Δὲν ἔχω τὸ νοῦ μου τώρα· ἀφῆτέ με νὰ ξεζαλιστῶ
ὀλίγον.

ΑΣΤ. Σὲ ζαλίσανε κι' ἐσένα ἢ Λουτζίαις;

ΓΡΑΜ. Ὅχι εἶμαι κουρασμένος.

ΑΣΤ. Μπᾶ καὶ χόρευες;

ΓΡΑΜ. Ναί.

ΑΣΤ. Καὶ δὲ λὲς π' οὔσαι καὶ μπαλλαρίνος; τ' ὀγραφέ
κι' ἐγώ, μὰ δὲ ξεύρω τζῆ ἐδικαῖς σας τζῆ ὀξείαις καὶ τζῆ
περισπωμέναις, καὶ τζῆ ὀρτογραφίαις.

ΓΡΑΜ. Ἰπαγορεύσατέ με κι' ἐγὼ γράφω.

(1) Συροναναστράς.

ΑΣΤ. (ὕπαγορεύει τὸν Γραμματέα). «Κόπια εὐχαρμένη
ἔπε τὸ 'Αουτέντικο» (1).

ΓΡΑΜ. (γράφων γελαῖ).

ΑΣΤ. Τὶ γελαῖς διάολλε; μπᾶ καὶ θυμᾶσαι τζῆ μπάλ-
λους σου; (ὕπαγορεύει) «Σ' τζῆ χίλιους ὀχτακοσίους εἴκοσι
φοτά, »τζῆ δεκάξη τοῦ Τρυγητῆ»... (πρὸς τὸν Γραμματέα)
δὲν ἔχει δεκάξ' ὁ Τρυγητής;

ΓΡΑΜ. Ναί, δεκάξη (γελῶν).

ΑΣΤ. ὦ μουρὲ γέλοια! (ὕπαγορεύει) «ἡμέρα κυργιακή,
»δυώμισυ ὥραις μετὰ τὸ γιόμα. στῆ λοκάντα τοῦ Μισέ,»
πῶς διάολλο τότε λένε;

ΓΡΑΜ. Μπαστιᾶ.

ΑΣΤ. Γιὰ σου. «τοῦ Παστιᾶ· ξεφαντώνανε ἓνας Κρη-
»τικός. ἓνας Λιάπης, ἓνας Μουραϊτής, ἓνας Λογιώτάτος,
»ἓνας Ἀνατολίτης, (καθ' ἑαυτὸν) καὶ μιγάρι τζῆ θυμοῦμαι
»οὔλους; (ὕπαγορεύει) κι' ἓνας Χιώτης· σὰν ἐμεθύσανε,
»χτύπησε ὁ Λιάπης τὸν Κρητικὸ μὲ τὴν πιστόλα στὸ χέρι·
»ἐγὼ τελέγκο ἔκαμα οὔλαις ἐτοῦτες τζῆ ἐζάμινες ποῦ
»στέρνω μαζῆ μὲ τὸ παρὸ ραπόρτο. Ὁ Λιάπης ἔφυγε, κι'
»ἔστειλα τζῆ μπιστεμμένοι μου στρατιώταις, καὶ τὸν πγί-
»άσανε, καὶ τζῆ ἔχω οὔλους ἀρέστο· σὲ οὔλαις τζῆ ἐζάμινες
»π' ὄκαμα κὸν τοῦτο μίο ποσίμπιλε, δὲν μπόρεσα νὰ ξανοίξω
»ἂν ἦτανε κάζο πενσάτο, γιατί οὔλοι αὐτοὶ μιλούσανε λο-
»γιῶν τὸ λογαδιῶ γλώσσαις, καὶ δὲν τζῆ ἐκαταλάβαινα.
»Ἐκεῖ ποῦ φρίνεται πρέπει ν' ἄτανε κάζο ἀτζιδέντε, γιατί
»πρώτη βολὰ ἦτανε γνωρισμένος ὁ Λιάπης μὲ τὸ Κρητικὸ·
»οὔλα μου τὰ ἄττα εἶναι τὰ παρό, καὶ τὰ ραπορτάρω (2)
»στῆ Σεβαστῆ Διοίκησι, ὡς καθοῦ εἶμαι ὀπλιγάτος (3) κι'
»ἔ,τι ξανοίξω κατόπι, τὸ ραπορτάρω ὡς μοῦ μεριτάρει (4)

1) Τὸ πρωτότυπον βιβλίον 2) Ἀναφέρω. 3) Ὑπόχρεως. 4) Ἀνήκει.

»στό ὀφφίτζιό μου· ἀκαρτερῶ ρισπόστα (1) στὴν παρό μου,
»γιὰ νὰ ῥεγουλαριστῶ (2) τὶ νὰ τζῆ κάμω ἐτοῦτοι τζῆ
»διαόλλοι ὅπ' ὄχι ἀρέστο· νὰ τζῆ φουρκίσω; γῆ νὰ τζῆ
ἀμολλάρω;»

ΓΡΑΜ. (γελῶν). "Ἐτσι νὰ τ' ἀντιγράψω;

ΑΣΤ. Κι' ἀμέ; πῶς; ἔτζι ξέρω τὸ δικό μας τὸ στίλε
(3) σὰ γένης ἐσὺ 'Αστυνόμος κάμε ὅπως γνωρίζεις.

ΓΡΑΜ. (μετὰ τὴν ἀντιγραφήν τὸ παρουσιάζει). Ὑπο-
γράψετε!

ΑΣΤ. (ὕπογράφει) διονεΐσιοφάντεαστίνόμοστζιέλληνικεῖς
διείκισις (πρὸς τὸν Γραμματέα). Τὸ πέρασες στὸ αουτέν-
τικο;

ΓΡΑΜ. Ναί.

ΑΣΤ. Σιντζιλλάριστο τώρα ὄμορφα, καὶ στείλετο ντε-
λόγκο μπᾶ καὶ μοῦ φύγης πάλαι, καὶ πᾶς νὰ μπαλλάρης;

ΓΡΑΜ. "Ὅχι δά· ὕστερ' ἀπὸ δύο ὥραις ὅταν ὀροσίση
(λαμβάνει τὰ ἔγγραφα καὶ ἀναχωρεῖ).

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Ο ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ ΜΟΝΟΣ

ΑΣΤ (καθ' ἑαυτόν). Μωρ' τόνε γλέπεις τοῦ διαόλλου
τὸ μπαλλαρίνο μὲ τὶ σουμπέρπια (4) σοῦ μιλλάει, γιατί
ξέρει δυὸ ὀξείαις, καὶ τρεῖς περισπωμέναις; καλότυχε, πῶς
ἐγένηκ' ὁ κόσμος! μοδὲ τουνε μέλλει ἄντενε μιλᾶ ὁ σουμ-
περιόρος (5) του, μουδὲ καρφὶ τοῦ καίγεται τοῦ κανάγια·
τζῆ μυρουδιαῖς του καὶ τζῆ μπάλλους του κυττάζει, καὶ
νὰ φινίρη (6) ὁ μῆνας γιὰ νὰ πάρη τὸ μηνιάτικο· μουδὲ νὰ
γράψη ἔχει ἔννοια, μουδὲ ῥετζίστρα (7) νὰ κρατήση τίπο-

1) Ἀπάντησιν. 2) Ὁδηγηθῶ. 3) Ὑφος. 4) Ὑπεριφάνειαν.
5) Ὁ ἀνώτερος. 6) Τελειώσει. 7) Ἀρχεῖα.

εζι· μὰ τὴν κάμη κάνουνε σὰ δὲ μπορεῖ νὰ κάμη ἀλλιῶς·
πασιέντζια (1) τώρα σκοτίστικα πγιά μὲ τζῆ διαόλλους·
ἄς ρίποζάρω (2) λιγάκι· (ἀκουμ.βᾶ ὀλίγον εἰς τὴν τράπεζαν).

ΣΚΗΝΗ Δ'.

(Οἱ στρατιῶται εἰτέροχονται αἰφνιδίως, καὶ ὁμιλοῦν μὲ τὸν
Ἀστυνόμον περὶ τῶν φυλακισμένων).

Ο ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ

ΣΤΡ. (μὲ φωνὴν χαμηλὴν). Γιάμ' ἀφέντη· σκιάβο...

ΑΣΤ. Τ' εἶναι μουρὲ Γεράσιμέ μου Ἀντζουλή μου.

Διονύσιο; τρέχει τίποτζι;

ΣΤΡ. Ναὶ ἀφέντη.

ΑΣΤ. (ἔντρομος). Τὶ μουρέ;

ΣΤΡ. Οἱ κολέγαδες τοῦ Λιάπη ἐτοιμάζονται νὰ σπά-
σουνε τζῆ φυλακαῖς, νὰ πάρουνε τὸ Λιάπη, καὶ νὰ ἀμολ-
λάρουνε (3) καὶ τζῆ ἀλλουνοὺς ὅπ' οὔναι μέσα.

ΑΣΤ. Καὶ ποῦθε τὸ μάθετε γιαμά;

ΣΤΡ. Ττὴν πιάτζα μᾶς ἀβερτήρανε (4) ποῦ θὰ μᾶς
ἐπιάσουνε κι' ἐμᾶς νὰ μᾶς ξερμάτώσουνε, εἶπανε ποῦ θὰ
τζῆ παίξουνε καὶ τζῆ ἀφεντιάς σου.

ΑΣΤ. ὦ διαόλλε καὶ τὸ κάνουνε προπαπιλέντε (5)
μοναχὰ νὰ πᾶτε νὰ δγῆτε, κι' ἂν ἦν ἀληθινά, νὰ μ' ἀβι-
ζάρετε ντελόγκο γιὰ νὰ βγάνουμ' ὄξου τὸ Λιάπη, καὶ ν'
ἀφήκουμε τζῆ ἄλλους μέσα, ὡς που νὰ μᾶς ἔρτι ἡ ρίσπότη, ποῦ
παντυγαίνω ἀπ' τὴ Διοίκησι.

ΣΤΡ. Ν' ἄχουμε τὸ συμπάθει, ἀφέντη· ἐμεῖς λέμε νὰ
πγιάσουμε τ' ἄρματα καὶ νὰ τζῆ βαρέσουμε.

1) Ὑπομονή. 2) Ἀναυθῶ. 3) Ἀφήσουν. 4) Εἶδοποίησε. 5) Πι-
θανῶς.

ΑΣΤ. "Όσκαι ὄσκαι τίποτζι τίποτζι μὴν μπᾶ καὶ
ρίζκιάρετε (1) ἀλάργου ἀπὲ τζῆ Λιάπιδες...

ΣΤΡ. Ντόνκα (2) νὰ τὸν ἀμολλάρουμε τὸ Λιάπη;

ΑΣΤ. Ἀφῆστε νὰ περάση ἓνα μομέντο (3) ἀκόμ.α.

ΣΤΡ. Νὰ ἀφέντη, ὁ Φάντες (4) τζῆ Διοίκησις ἔρχεται
μ' ἓνα ὄρδινο (5) στό χέρει.

ΑΣΤ. Πάρτε τ' ἀπ' τὰ χέρια του καὶ φερμάρετε ἐδὼ
μὴν ἀλαργεύεται σ' αὐταῖς τζῆ ὠραις μπᾶ καὶ μᾶς εὔρη
κάνένα ἀτζιδέντε (6).

ΣΚΗΝΗ Η'.

(Ὁ Ἄστυν. λαμβάνει διαταγὴν διὰ νὰ ἀπολύσῃ ἀπὸ τὴν
φυλακὴν ὅλους μὴ γνωρίζων δὲ νὰ τὴν ἀναγνώσῃ καλῶς, προσκα-
λεῖ μὲ θυμὸν τὸν Γραμμ.)

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ, ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ ΣΑΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ

ΑΣΤ. Π' οὔσαι μουρὲ Κόντε' παστρικέ; νὰ ζαφνικὸ νὰ
σ' οὔρτη! Γραμματικέ, κύριε Γραμματέα· νά, ν' ἀμπ' ὁ διάο-
λος μέσ' τζῆ τζιριμόνιαίς σας.

ΓΡΑΜ. Ἐμένα φωνάξετε;

ΑΣΤ. Κι' ἀμὲ ντζόγια μου; τὴν ἐκλαμπρότη σας σὸρ
λουστρίσιμε (7), καὶ γιαμὰ δὲν ἀτζιτάρετε (8) νὰ σᾶς φου-
γιάζουμε θέλετε ν' ἄχουμε κι' ἓνα φάντε ἀπόστα (9) γιὰ
τὴν ἐκλαμπρότη σας, νὰ τὸν στέρνουμε γιὰ νὰ σᾶς γουγι-
άζη;

ΓΡΑΜ. Καὶ τί ἀγαπᾶτε;

ΑΣΤ. Κόπγρᾶσε νὰ διαβάσης αὐτὴν τὴ διαταγὴ νὰ
δγροῦμε τί θὰ τζῆ κάμουμε ἐτούτους τζῆ δικόλλους! θὰ τυῆ
φουρκίσουμε φιναλμέντε (10), γ' ἢ θὰ τζῆ ἀμολάρουμε;

1) Ριφοκινδυνεύσατε. 2) Λοιπόν. 3) Στιγμὴν. 4) Κλητὴρ 5) Δια-
ταγὴν. 6) Αἰφνίδιον. 7) Ἐκλαμπρότατε. Καταδέχεσθε.. 8) Ἐπί-
τηδες 9) Τελευταῖον.

Ῥ. (ἀναγιν τὴν διαταγὴν), "Ὅχι θὰ τοὺς ἀφήσωμεν
;

ΑΣΤ. (πρὸς τοὺς στρατιώτας). Ἀμολλάρετέ τζη οὐλους
ἀ τζῆ πρενζεντάρετε ἐδῶ, γιὰ νὰ τζῆ μιλήσω ὡς μοῦ
ἄρει.

ΣΤΡ. Ντελόγκο. (Ἀναχωροῦν).

ΣΣΗΗΗ ΣΤ'.

Ο ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ ΜΟΝΟΣ

ΑΣΤ. "Ὅρσαι μέσ' τζῆ ἐζάμιναίς μου καὶ μεσ' τὰ ἄττα
μουδὲ τριμπουνάλε (1), μουδὲ κριμινάλε (2) μουδὲ διά-
τζῆ ἐπερτονάρισε (3) ἢ διοίκησι ἰν σόμμα (4) κρίμα
κόπους μου καὶ στζῆ φωναῖς μου· οὐλα πᾶν ἀμόντε (5)
πῆ κἀνεῖς; στουπίρ (6) ὁ νοῦς του, καὶ δὲ ξέρει τί
τα νὰ πιάση· μουρέ ἐγὼ ἤθελα νὰ φουρκίσω ἐκεῖνε τὸ
για τὸ Λιάπη κι' ἐκεῖνε τὸ μπιρμπάντε τὸ λοκαντιέρη
α νὰ τόνε ἀφίκ' ἀρέστο καμπόσον καιρό, κι' ἐκεῖνε
εκάντε ποῦ σεκάρισε ὁ διάολλος τὸ τζερβέλλο μου μ'
εῖς τζῆ λέξαι καὶ τζῆ λέξαις καὶ τζῆ ἑλληνικοῦρες
μὰ πέρασε τώρα ἄς πᾶνε νὰ φαριστοῦνε τὴ διοίκησι
τζῆ ἐπερτονάρισε.

ΥΝΟΜ. ΟΙ ΦΥΛΑΚΙΣΘΕΝΤΕΣ ΚΑΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ

ΣΤΡ. Τζῆ ἐφέραμε ἀφέντη.

ΑΣΤ. (πρὸς τοὺς φυλακισθέντας). Ἀμέτε τώρα καλι-
εῖστε λίμπερτοι (7)· ἢ διοίκησι ἐπερτονάρισε· τὸ ντι-
(8) σᾶς γιὰμὰ ἦτανε γιὰ φοῦρκα, μοναχὰ ἢ διοικήσις
κυπήθηκε κακόρρικοι, γιὰτ' εἶστε ξένοι ἀνθρῶποι· βάρδα

1) Δικαστήριον πολιτικόν. 2) Ἐγκληματικόν. 3) Ἐσυγχώρησε
ἄλλος πάντ. 5) Ματαίως. 6) Ἐξίσταται. 7) Ἐλεύθερον. 8) Τὸ
μα.

υπένε (1) ἄλλη μιὰ βολὰ ἂν κάμετε τίποτ'ζι, νὰν ζέ κάζι,
θὰ σᾶς φουρκίσουμε· ἀμέτε καλιὰ σας.

ΑΝ. "Εἰ ἄρτικ τώρα ζάμινα μάμινα, φόρτο φοῦρπ!
σάντο μάντο, ντέν ἔχει πγιά;

ΑΣΤ. "Ἄμε πιὰ καλιὰ σου χαντζῆ παλιότουρκα μὲ τὴ
τούρκικὰ σου· (πρὸς τὸν Λογιώτατον) ἄμε καὶ σὺ νὰ ζυγα
τζῆ συναξαριστάδες σου διάλου σχολάρο· ἀμέτε κι' ἔσε
ἄλλος μὲ τζῆ γίδες του, ἄλλος μὲ τζῆ σολωμονικαῖς τὴ
ἄλλος μὲ τὰ τὰ κουράδια του, κι' ὅπου θὰ γλέπω ἀπὲ σὺ
θὰ φεύγω δέκα μίλια ἀλάργου (2)· ἄμε καλιὰ σου κι' ἔσε
Διάπη, μπόγια, ποῦ κόντεψες νὰ φᾶς τὸν ἄνθρωπο ζουντῶ
νόνε γιὰ τὸ τίποστ'ζι.

ΑΛΒ. Πῶ, πῶς νὰ τὸ λές ὀρέ, νὰ τρῶς κουράδαις;

ΑΣΤ. "Ἄμε καλιὰ σου μπόγια νὰ μὴν ἀνοίξουμε πάλι
κλνένα ἀτζιδέντε.

ΑΝ. "Εἰ, ἐμεῖς τώρα νὰ φύγουμε· ἀμὰ ντέν ἀγαπήσαμε
τώρα νὰ πγιοῦμε κομμάτι κρασι νὰ φιλητοῦμε, καὶ νὰ παῖ
στή ντουλιά μας· Μισέ Μπαστιᾶ! φέρε κρασι καὶ πατήργ
νὰ πγιοῦμε· (φέρει κρασι καὶ λαμβάνει καθ' εἰς ἀπὸ
ποτήριον εἰς χεῖρας.)

ΟΛΟΙ "Ε βίβα! περαστικά μας!...

ΑΝ. Ἄρτικ τώρα νὰ φιλητοῦμε σὰν ἀδέρφια.

ΟΛΟΙ ('Ασπάζονται).

ΠΕΛ. Χαίράμενοι.

ΑΛΒ. Ζτροῦ, ὀρέ, ζτροῦ.

ΧΙΟΣ Στὴν ὑγιά μας, καλή γιὰ.

ΟΛΟΙ "Ε . . . βίβα· (χειροκροτοῦν).

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΚΩΜΩΔΙΑΣ

1) Προσέξατε καλῶς. 2) Μακράν.